

Scan by pegasus

SABAH SAAT: 06.00

1.

Tim Fitzpeterson gözlerini açıp yatakta yanında uyuyan kızı görünce, hayatımın en şanslı gecesi diye düşündü. Onu uyandırmak korkusuyla hareketsiz yat-tı. Fakat gözünün ucuyla kızı süzdü. Londra şafağının soğuk ışığında kız küçük bir çocuk rahatlığı içinde, sırt üstü yatmış uyuyordu. Tim, kendi kızı Adrienne'-nin küçüklüğünü anımsadı. Fakat huzurunu bozan dü-şünceyi hemen aklından kovdu.

Koynunda yatan kızın, başını bir kep gibi saran kızıl saçlarının altmdan minicik kulakları gözüküyor-du. Burnu, çenesi, elmacık kemikleri, inci gibi güzel dişleri, yüzünün tüm hatları minicikti. Gece, bir kez iri hantal elleriyle kızın yüzünü avuçlayıp sevgiyle göz kapaklarını, yanaklarını, yumuşak dudaklarını, okşa-yıp sanki alevden yansıyan ısı gibi onun güzelliğini teninde hissetmek istemişti.

Sol kolunu gevşekçe yorganın üstüne atmıştı. Za-rif omuzları ve bir memesi açıktaydı. Uykunun verdi-ği rehavetle memesinin başı büzülmüştü.

Birbirlerine değmeden uzakta yattıkları halde, Tim onun uyluklarının sıcaklığını bacağında hissediyordu. Gözlerini çevirip bakışlarını tavana dikti, ve gece kızlasevişirken duyduğu zevki düşleyince vücuduna tatlı hlr titreme yayıldı. Sonra Tim usulca yataktan kalktı.

Yutağın kenarında durup tekrar kıza baktı. Kız hâlâ uyuyordu. Dağılmış saçlarına, bozulmuş makya-jına rağmen gün ışığında bile bir gece önceki kadar çekiciydi. Tim Fitzpeterson gün ışığının kendisine bu kadar sevecen davranmadığını biliyordu. Onun için kı-zı uyandırmaktan çekiniyordu : Kız uyanıp kendisini görmeden önce aynaya bakmak istiyordu.

Çırılçıplak soluk yeşil halı kaplı salondan geçip banyoya gitti. Sanki ilk kez görüyormuşçasına bir iki saniye etrafma bakmdı, ve eşyalarını fazlasıyla iç ka-rartıcı buldu. Yerdeki donuk yeşil halının üstünde on-dan daha donuk yeşil ve üstünde renkleri solmuş çi-çekli yastıklar duran bir divan vardı. Milyonlarca yazır hanede benzerleri görünen tahta bir masa, modası geç-miş siyah beyaz televizyon, bir dosya dolabı, hukuk ve ekonomi ayrıca Hansard'ın eserlerinden oluşan bir kaç cilt kitabın durduğu kitaplıktan ibaretti. Bir zamanlar Londra'da böyle bir alt kata sahip olmanın heyecanı-nı duyardı.

Banyoda bir boy aynası vardı — kent hayatından tamamen uzaklaşmadan önce karısı satın almıştı bu aynayı. Banyo küvetinin suyla dolmasını beklerken ay-nadaki görüntüsüne bakıp, öylesine genç —yirmi be-şinde var yoktu— güzel bir kızın orta yaşlı bir adamın nesini çekici bulunduğunu araştırdı. Kızı çılgın bir ihti-ras dalgasına sürüklemişti. Sağlıklıydı, ama vücudu bağımsızdı. Yani her gün spor salonlarına devam eden, beden hareketleri yapan erkeklerden değildi. Kısa boy-luydu. Tıknazca geniş yapısındaki kilolar da genellikle-le göğsünde, belinde ve kalçalarında toplanmıştı. Kırk bir yaşındaki bir erkek için fiziği zararsız sayılırdı,

12

ama en şehvetli kadınların bile başını döndürecek cins-ten değildi.

Ayna buhardan görünmez olunca Tim küvete gir-di. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Bütün ge-ce iki saatten daha az uyuduğu halde kendisini çok dinç ve dinlenmiş hissediyordu. Hastalıktan değilse bi-le, içki, dans, eğlence, zina gibi olguların insana rahat-sızlık ve acı getireceğine inanarak yetiştirilmişti. Bü-tün bu günahların hepsi Tanrımın gazabını üstüne yağırdıracaktı.

Hayır: günahların kefareti büyük bir haz ve ke-yif içinde ödemişti. Bunları düşünerek tembelce sabun-lanmaya başladı. Gece önce şu müthiş yemek davetle-rinden biriyle başlamıştı: greyfruit kokteyli, fazlasıyla pişip kurumuş biftekler ve yararsız bir derneğin üç yüz üyesine hiç de sürpriz olmayan içinden çıplak kız çıkan pastadan oluşan sıkıcı bir davetti. Özellikle din-leyicilerin ilgisini çekeceğine inandığı konuşmasında Tim hükümetin para politikasının açıklamasını yap-mıştı. Yemekten sonra meslekdaşlarının birisiyle —genç, parlak, zeki bir ekonomist— ve dinleyicileri arasından biraz ilginç iki kişiyle birlikte bir yere gi-dip içki içmeyi kabul etmişti.

Buluşma yeri, Tim'in kazancım çok üstündeki bir gece kulübündeydi. Allahtan giriş ücretini birisi ödemiş-ti. Masaya yerleştikten sonra çok eğlenmeye başladı ve kredi kartıyla bir şişe şampanya ısmarladı. Bir sü-re sonra gruplarına; Tim'in adını bir yerlerden anım-sadığı film şirketi yöneticisi, ismini hiç duymadığı bir oyun yazarı, el sıkarken suratını ekşitip pis pis sıırı-tan, havadan sudan konuşmalara ve kızlara yüz ver-meyen solcu bir ekonomist katıldı.

Şampanya ve gece kulübündeki program Tim'in ka-nını hafifçe tutuşturdu. Eskiden, bu noktaya geldiği zaman Julia'yı eve atıp onunla kabaca sevişirdi — bu da arada sırada Julia'nın hoşuna giderdi. Fakat karısı artık kente hemen hemen hiç gelmiyordu. Tabii Tim de öyle sık sık gece kulüplerine gitmiyordu. Zaten nor-malde gece kulüplerine gitmekten pek hoşlanmazdı.

Masadaki kızları hiç kimse tanıştırmamıştı. Tim yanındaki tahta göğüslü, kızıl saçlı, açık renk tuvaletli kızla konuşmaya başladı. Manken'e benziyordu, ama artist olduğunu söylemişti. Tim kızı sıkıcı bulacağını, onun da kendisine aynı duyguları besleyeceğini tah-min etmişti. Fakat ilk dakikalar geçtikten sonra sezile-ri bunun çok özel bir gece olacağını fısıldamaya baş-lamıştı : kızın kendisini çekici bulduğu davranışların-dan anlaşıyordu.

Bir süre sonra gruptan kopup başbaşa konuşma-ya başladılar. Birisi başka bir gece kulübüne gitmeyi teklif edince, Tim hemen eve gideceğini söyledi. Kızıl saçlı onun koluna yapışıp kalmasını rica etti. Yirmi yıldır ilk kez güzel bir kadma karşı nazik davranan Tim diğerlerinin isteğine uydu.

Banyo küvetinden çıkarken, saatlerce konuşacak ne bulduklarını merak etti. Enerji Bakanının yaptığı iş bir kokteyl parti sohbeti olmazdı. Tabii teknik ol-madığı zamanlar, ayrıca çok da gizliydi. Belki de poli-tika hakkında tartışmışlardı. Acaba çok şakacı oldu-ğunu sandığı o soğuk tatsız sesiyle yaşlı politikacılar hakkında fıkralar mı anlatmıştı? Hiçbirini anımsamı-yordu. Bütün anımsadığı kızın tüm vücuduyla başı, omuzları, dizleri, ayakları ile kendisine iyice sokulup anlattıklarını dinlemesi-ydi.

Tim buharlanan aynayı silip, çenesini sıvazlayıp traş olsam mı olmasam mı diye düşündü. Sakalları çok koyu renkti. Eğer bıraksa sık ve gür bir sakal sahibi olacaktı. Yüzünün geri kalan kısmı da sıradandı. Çe-

nesi içe çökmüştü, ince sivri burnunun iki yanında otuz beş yıldır kullandığı gözlüklerinin beyaz izleri gö-rünüyordu. Ağzı pek ufak olmamakla birlikte, dudak-ları hep somurtkandı. Ayrıca yelken kulaklıydı. Alnı ise fazlasıyla genişti. Fakat yüzüne bakılınca karakte-rini okumak mümkün değildi. Hislerini açığa vurmak-tansa, düşüncelerini saklamaya alışmış bir yüzdü.

Traş makinesinin düğmesine bastı, yüzünü buruş-turup sol yanağını aynaya doğru uzattı. Çirkin bile sa-yılmazdı. Kulağına bazı kadınların çirkin erkeklerden hoşlandıkları çalınmış ama

kadınlar hakkında bu ka-dar genel kararlar verebilecek deneyime sahip değil-di. Fakat Tim Fitzpeterson o kuşkulu kategoriye dahi giremiyordu.

Belki de hangi kategoriye uyduğunu tekrar göz-den geçirmenin zamanı gelmişti. Gece ikinci gittikleri kulüp Tim'in bile bile kapısından içeriye gireceği eğlen-ce yerlerinden değildi. Öyle müzik aşığı filan sayılmaz-dı, zaten müzikten hoşlansa bile oradaki gürültüden insanlar ne konuştuklarını dahi anlayamıyorlardı. Her neyse, Tim bu müziğe ayak uydurup dans etmişti — çılgın gibi sallana sallana dans etmişti. Bu çılgın mü-zîğe ayak uydurup dans etmekten hoşlanmıştı. Başka-larının kendisine alayla bakacaklarından korkmuştu ama kimse kimseye aldırmiyordu. Belki de pistte dans edenlerin çoğu kendi yaşındaki insanlardı.

Disk jokey sakallı genç bir adamdı. Sırtına «Har-ward İş İdaresi Okulu» yazan bir tişört giymişti. Adam sürekli Amerikalı sesi nezleli gibi bir şarkıcının söyle-diği ağır bir parça çalmıştı. Kızla birlikte pistteydiler. Kız Tim'e iyice sokulup kollarını beline dolamıştı. Tim onun ne demek istediğini anlamıştı. Kendisinin de onu isteyip istemediğine karar vermeye çalışmıştı. Fakat kızm ıslak bir havlu gibi kendisine sarılan ince sıcaklığını sormadan önce, kendi hislerini tahlil etmeliydi: hükümetteki görevi ona toplantılardan önce kısaca dü-şünme alışkanlığı kazandırmıştı.

Karmaşık sorunlara yaklaşım formülü vardı. Ön-ce, kaybedecek neyim var? diye düşündü.

Tekrar Julia'yı ele alalım : balık etinde, akıllı ve uyumlu bir kadımdı. Her geçen yıl karısının analık uf-ku acımasızca daralıyordu. Bir zamanlar yalnızca Ju-lia için yaşardı; onun sevdiği giysileri alır, roman oku-maktan hoşlandığı için roman okurdu. Julia hoşlan-dığı için politik başarılarından sonsuz büyük zevk alır-dı. Fakat birdenbire yaşantısının çekim merkezi değiş-mişti. Şimdi Julia, yalnızca saçma sapan bir anlam ta-şıyordu. Hampshire'de yaşamak istiyordu. Tim bu is-teğe aldırmadı, ve orada yaşadılar. Ekose ceketler giy-mesini istiyordu, ama Westminster modası ağır başlı koyu renk giysilerdi. Onun için Tim soluk renkli gri-leri ve lacivertleri yeğliyordu.

Duygularını inceleyince, kendisini Julia'ya bağla-yan fazla bir şey bulamadı. Belki de ona karşı beslediği hislerin çoğu ölmüştü. At kuyruğu şeklindeki saçları-nı, dar etekleri içinde dans edişini gözlerinin önünde canlandırınca, o günlere karşı içinde küçük bir özlem duydu. Tim bu aşk mı yoksa başka bir duygu mu diye kuşkuyla düşündü.

Kızlar? Evet onlar başka bir konuydu. Katie, Ponny ve Adrienne: Aralarından yalnızca Katie aşkı ve evli-liği değerlendirebilecek yaştaydı. Kendisini pek sık gör-müyorlardı, ama baba sevgisi çok derin bir duyguydu, babasız kalmaktan daha iyiydi. Bu konuda fazla tar-tışmaya gerek yoktu; aslında bu konuyu burada ka-patmalıydı.

Ayrıca mesleğini düşünmeliydi. Boşanmak genç ba-kana zarar vermezdi, ama daha yükseklerle tırmanmak isteyen adamı mahva sürüklerdi. Karısından boşanmış bir başbakan asla iktidara gelmemişti. Tim Fitzpeter-son da başbakan koltuğuna oturacağı günleri düşlü-yordu.

Böylece çok şey kaybedebilirdi — aslında kendisi için büyük değer taşıyan her şeyi yitirebilirdi. Başını çevirip yatakta yatan kıza baktı. Yatağın içinde sırtı-nı dönmüş yatıyordu. Kısa saç ona çok yakışıyordu — ince boynunu ve zarif omuzlarını daha iyi vurguluyor-du. Güzel sırtı, ince beline doğru daralıyor, ve buru-şuk çarşafların altında kayboluyordu. Teni güneşten hafifçe yanmıştı.

Kazanacak çok şey vardı. «Neşe» Tim'in çok az kullandığı bir sözcüktü, ama şimdi aklına takılmıştı. Daha önce böylesine büyük bir neşe duyduğunu anım-samıyordu. Tatminkârlık evet; yazdığı bir tezde, anla-şılır bir raporda, Avam Kamarası'nda kazandığı sayı-sız tartışmalar sayesinde aynı tatmin zevkini tatmış-tı. İyi yazılmış bir kitap, lezzetli bir şarap gibiydi. Fa-kat bu kızdan aldığı vahşiyane kimyasal zevk bambaş-kaydı, kelimelerle ifade edemeyeceği bir duyguydu.

İşte artı ve eksiler bunlardı. Formüle göre bunları toplayıp hangisinin ağır bastığını bulmalıydı. Fakat bu kez formül işe yaramıyordu. Tim'in bazı tanıdıkla-rı, bu formülün asla işe yaramadığını söylemişlerdi. Belki de onlar haklıydılar. Sebepleri banknot gibi say-mak belki de yanlıştı : kolejdeki felsefe derslerinden «zekamızın büyüğü lisanımızdan kaynaklanır» diye bir deyim aklına takıldı. Hangisi uzundu — uçak mı yok-sa bir perdelik bir oyun mu? Hangisini yeğlerim — tat-min olmayı mı yoksa neşeyi mi? Düşünceleri birbiri-ne karışıyordu. Boğazından iğrenç bir ses çıkardı ve hemen kızın rahatsız olup olmadığını anlamak için yatağa baktı. Hayır, mışıl mışıl uyuyordu.

18

Dışarda, sokağın köşesinden yüz metre uzağa bir Rolls-Royce yanaştı. Arabadan inen olmadı. Tim dik-katle bakınca şoförün gazeteyi açıp okuduğunu gördü. Acaba şoför altı buçukta birisini mi alacaktı? Geceya-rısı yola çıkıp sabah erken gelen bir iş adamını mı bek-liyordu. Tim arabanın plaka numarasını okuyamıyor-du. Fakat şoförün iri yarı bir adam olduğunu, ve ara-banın hemen hemen bütün ön kısmını kapladığını gö-rüyordu.

Tim tekrar düşüncelerini kendi sorununa yöneltti. Politikada iki güçlü ve birbirine zıt fikirle karşı kar-şıya kaldığımız zaman nasıl davranırız diye düşündü? Bu sorunun yanıtını hemen buldu : her iki ihtiyacı bir-den karşılayan yolu seçeriz. Paraleli seçeceği aşikârdı. Julia ile evliliğini sürdürüp, bu kızla da ilişkisini yürü-tecekti. Pek politik bir çözümdü, ama Tim'in çok ho-şuna gitti.

Bir sigara daha yakıp geleceği düşündü. Hoşça va-kit geçirecekti. Bu evde daha nice zevkli geceler ola-caktı. Arada sırada hafta sonları kent dışında küçük otellere kaçamaklar yapacaklardı. Belki de Kuzey Af-rika'da veya Batı Antiller'de güneşin altında iki haf-talık kısa bir tatile bile çıkarlardı. Kız bikiniyle bir içim su olacaktı.

İşte bu umutların yanında diğer düşünceler pek sönük kaldı. Gençliğini boşa harcadığını düşündü, ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Boşuna harcamamış-tı, ama tüm gençliğini uzun bölmeli hesaplarla geçir-mişti.

Kız uyanınca bu sorunu ve bulduğu çözümü açık-lamaya karar verdi. Kız, ilişkilerinin böyle yürümeye-ceğini söyleyip karşı koyacaktı. Tim de böyle sorunla-

19

rı çözebilecek özel yeteneğe sahip olduğunu açıklaya-caktı.

Söze nasıl başlamalıydı? «Sevgilim, seninle sık sık buluşmak istiyorum» demeliydi. «Evet söze böyle başla-malıydı. Peki kız ne yanıt verecekti? «Evet ben de isti-yorum,» veya «Beni bu numaradan ara,» veya «Özür dilerim, Timmy ama ben bir gecelik kızlardanım.»

Hayır, hayır bu olanaksızdı. Birlikte geçirdikleri geceden pekâlâ o da zevk almıştı. Onun için özel biri-siydi, kız böyle olduğunu söylemişti.

Ayağa kalkıp sigarasını söndürdü. Yatağın yanma gidip, yorganı usulca açıp bir kaç dakika onun çıplak-lığını seyredeceğim. Sonra onun yanma uzanıp karnı-nı, kasıklarını, memelerini öpüp onu uyandıracağım, ve sonra onunla tekrar sevişeceğim diye düşündü.

Geçireceği zevkli dakikaların iyice tadını çıkart-mak için başını çevirip tekrar pencereden dışarıya bak-tı. Rolls-Royce hâlâ köşenin başmda duruyordu. Tıp-kı çöplüğün içinde eşelenen kocaman gri sümüklü bö-ceğe benziyordu. Her nedense arabanın orada durma-sından rahatsız oldu. Sonra arabayı aklından çıkartıp kızı uyandırmak için yatağın yanma yaklaştı.

2.

Çok zengin olmasına rağmen, Felix Laski'nin fazla parası yoktu. Hisse senetleri, araziler, gayrimenkuller ve arada sırada bir film senaryosunun yarısı, veya pa-tates cipslerinin üçte birine sahip olmak gibi bulanık işler servetinin aslını teşkil ediyordu. Gazetelerde sık sık eğer elindeki mal varlığını paraya çevirmeye kal-karsa bilmem ne kadar milyonlarca İngiliz lirasına sa-

20

hip olacağı haberleri çıkardı, Laski de elindeki mal varlığının nakit paraya çevrilmesinin olanaksız olduğu-nu açıklamaktan hoşlanırdı.

Waterloo garından kente yürüyerek inerdi. Kendi akranı erkeklerin kalp krizi geçirmelerine tembelliğin sebep olduğuna inanırdı çünkü. Sağlığına marazi bir ilgi gösteriyordu. Elli yaşında onun kadar sıhhatli bir erkek parmakla gösterilecek kadar azdı. Boyu pek uzun sayılmazdı. Bir yetmiş beşti. Göğsü de bir savaş gemisi kadar güçlüydü. Kolay kolay kalp krizi geçiremeyecek kadar sıhhatli genç bir öküze benziyordu.

Sabah güneşinin ilk ışıklarında ayaza aldırmadan hızlı adımlarla Blackfriars Köprüsünden geçerken pek haşmetliydi. Mavi ipek gömleğinden, el yapısı yumu-şak deri ayakkabılarına dek giysilerinin avuç dolusu paraya mal olduğu anlaşıyordu. Kent ölçülerine gö-re züppelikle nitelenirdi. Laski'nin doğduğu köyde in-sanlar keten iş tulumları, ve bez şapka giyerlerdi çün-kü. Şimdi, sırtındaki pahalı giysiler Laski'ye geride bıraktığı yoksul günleri anımsatıyordu.

Giysiler, onun korsan görüntüsünün bir parçasıydı. Yaptığı iş anlaşmalarının çoğu ya çok tehlikeli ya fırsatçılığa, ya da her ikisine birden dayanırdı. Göze batan giysileriyle dış görünümüyle giriştiği işlerden çok daha keskin olduğunu kanıtlamak isterdi. Sihirli değnek sahibi olarak şöhret yapmıştı. Bu niteliği tüc-car bankasından çok daha değerliydi.

İşte Peters'ı da bu görüntüsüyle kandırmıştı. Laski St. Paul Katedrali'nin önünden hızla geçip randevusu-na doğru yürürken Peters'ı düşündü. Küçük, geri ka-falı bir adamdı, ama nakit para konusunda uzman-dı: kredilerden habersizdi, fiziki paradan, yani banknot-lardan anlardı. Paranın yasal kaynağı İngiltere Ban-kası'nda çalışıyordu. Bankadaki işi banknotları ve ni-

21

kelparaları yaratmak veya yok etmektir. Tabii para politikasına yön veremiyordu. —bu kabinedeki daha yüksek seviyelerdekilerin göreviydi— fakat Peters on-lardan önce Barclays Bankası'nın kaç adet beşlik bank-nota ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Laski onunla ilk kez, ucuz satış kuruluşunun aç-tığı bir ofis kokteylinde tanışmıştı. Laski günün birin-de işine yarayacağına inandığı Peters gibi adamlarla tanışmak için bu gibi toplantılara iştirak ederdi. Ve onunla tanıştıktan beş yıl sonra, Peters işine yaradı. Laski bankaya telefon edip, eski para alacağı masalı-nı okuyup, kendisine eski para uzmanı tavsiye etme-sini istedi. Peters küçük çapta eski para koleksiyonu-na sahip olduğunu, eğer Laski isterse satın alacağı pa-raları inceleyebileceğini söyledi. Laski harika diye ya-nıt verip, eski para almaya koşuşturdu. Paraları gö-ren Peters onları satın almasını tavsiye etti, ve böyle-ce dostlukları gelişti.

(Bu alış veriş Laski'nin para koleksiyonunun teme-lini oluşturdu, ve o gün ödediği paranın iki misli de-ğer kazandı. Amacına bir rastlantı sonucu ulaşmıştı, ama bundan tarifsiz gurur duyuyordu)

Peters de sabah erkencilerdendi, kısmen erken kalkmayı sevdiğinden, kısmen de işinin gereği erken kalkmak zorunda kaldığından, sabahları gün ağız-ken uyanıyordu. Para dolaşımı çok erken saatlerde baş-lıyordu çünkü. Peters'in görevi de sabah saat dokuz-dan önce başlıyordu. Laski, Peters'in her sabah saat altı buçukta belirli bir kafeye uğrayıp kahve içtiğini öğrendi, ve önceleri arada sırada, sonra her sabah dü-zenli onunla aynı kafede buluşmaya başladı. Laski sa-bahları erken kalkmayı pek sevdiği numarasına yatıp, Peters'la buluştuğu zamanlar sabahın serinliğinde yol-ların sessizliğini öve öve bitiremiyordu. Aslında, sabah-

lan erken kalkmaktan nefret ederdi, fakat gelecekte planladığı vurgunları gerçekleştirebilmek için her tür-lü fedakârlığı yapmaya hazırdı.

Soluk soluğa kafeden içeriye girdi. Onun yaşında, yanağından kan damlayan sağlıklı bir adamın bile uzun yürüyüşten sonra biraz soluk almak hakkıydı. Kafenin içi kahve ve taze ekmek kokuyordu. Duvarlar plastik domatesler ve mal sahibinin İtalya'da doğduğu kentin sulu boya resimleriyle süslüydü. Tezgâhın ar-kasında, işçi tulumu giymiş bir kadın ve uzun saçlı genç bir çocuk öğle vakti masalarının başında bir lok-ma sandviçle karınlarını doyuracak memurlara sandviç hazırlıyorlardı. Salonun içinde bir yerlerde alçak sesle çalan radyonun sesi duyuluyordu. Peters gelmiş pen-cerenin kenarındaki masaya yerleşmişti bile.

Laski bir fincan kahve, peynirli bir sandviç alıp, ballı çöreğini yiyen —ne yese kilo almayan insanlar-dı— Peters'm karşısına oturdu. Laski: «Çok güzel bir gün olacak» dedi. Sesi bir aktörünkü gibi derin ve tok-tu, belli belirsiz Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu.

Peters yanıt verdi: «Çok güzel bir gün. Saat dört buçukta bahçemde olacağım.»

Kahvesini yudumlayan Laski karşısındaki adama baktı. Peters çok kısa saçlı, küçük bıyıklı, suratı yum-ruk yemiş gibi içine göçüktü. Daha iş başı yapmadan evine döneceği saati düşünüyordu. Laski bunu rezalet olarak niteledi. Bir an Peters, ve onun gibi çalışmak-tan kaçan tüm küçük insanlara karşı içinde sonsuz nefret duydu.

Sanki Laski'nin aklından geçenleri okumuş gibi Peters, «İşimi çok seviyorum» dedi.

Laski şaşkınlığını gizledi. «Ama bahçeni işinden daha çok seviyorsun» diye yanıt verdi.

«Böyle güzel havalarda evet. Senin de bahçen var mı.. Felix?»

«Hizmetçim pencerenin önündeki saksılarda çiçek yetiştiriyor. Ben hobilerin adamı değilim.» Laski, Pe-ters'in ilk ismini kullanırken geçirdiği tereddütü dü-şündü. Adam ismini huşu içinde söylemişti. Güzel di-ye düşündü.

«Sanırım, hobilere ayıracak vaktin yok. Herhalde çok çalışıyorsun.»

«Evet, herkes çok çalıştığımı söyler. Televizyonda aktörlerin birbirlerini boğazlamalarını seyretmekten, sabah saat altıdan gece yarısına kadar elli bin dolar kazanmayı yeğlerim.»

Peters güldü. «Kentin en yaratıcı dehası hayal gü-günden yoksun.»

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

«Roman okumazsın veya sinemaya da gitmezsin değil mi?»

«Hayır.»

«Gördün mü? Kör bir noktan var — hayal ürünü-nün önemini anlamıyorsunuz. Büyük iş adamlarının çoğu böyledir. Kör bir adamın aşırı gelişmiş duyma hissi gibi. Yeteneksizlik ve fazlasıyla gelişmiş zeka kes-kinliği el ele yürüyor.»

Laski kaşlarını çattı. Böyle incelenmesi aleyhineydi. «Belki» diye mırıldandı.

Peters onun rahatsız olduğunu sezinledi. «Büyük İş adamlarının meslek hayatları beni adeta büyüler.»

Laski «Beni de» diye yanıt verdi. «Diğer insanla-rın beyin dalgalarını aşırarak hoşuma gider.»

«Felix, ilk çevirdiğin iş neydi?»

Laski rahatladı. Şimdi çok iyi bildiği bir alanday-dı. «Sanırım Woolwich kimyevi maddeleriydi» diye ya-nıt verdi. Kimyevi maddeler imal eden küçük bir fir-

24

maydı. Savaştan sonra kendi pazarlarını garantiye al-mak amacıyla, kibar mahallelerde bir dizi eczane aç-mışlardı. Fakat işin kötüsü kimyevi madde ithalatını çok iyi bildikleri halde, perakende satışlardan hiç an-lamıyorlardı. Ve bu dükkânlar kısa zamanda fabrika-nın kârını bir lokmada yutuverdiler.»

«Ben o günlerde bir borsa simsarının yanında ça-lışıyordum, hisse senetleri alıp satarak bir miktar pa-ra yapmıştım. Patronumun karşısına dikilip eğer pa-ra yardımı yaparsa kârın yarısına ortak olacağını söy-ledim. Şirketi satın aldık, ve hiç vakit yitirmeden his-selere ödediğimiz para karşılığında onu ICI sattık. Son-ra dükkânları kapatıp teker teker sattık — hepsi de çok iyi semtlerdeydi.»

Peters, «Böyle işlere benim aklım pek ermez» de-di. «Fabrika ve dükkânlar tonlarca para ettiği halde neden hisselerin değerleri düşüktü?»

«Çünkü firma zarardaydı. Yıllardır temettü dağı-tamıyordu. Yönetim kurulunun da elindeki hisseleri pa-rama çevirecek cesareti yoktu. Bizse korkmuyorduk. İş hayatında her şey cesarete dayanır.» diyerek sandviçi-ni yemeğe başladı.

Peters, «Büyüleyici» dedi. Sonra saatine bakıp, «Ar-tık gitmem gerek» diye söylendi.

Laski neşeyle «Büyük bir gün mü?» diye sordu.

«Bu gün — insanın başını ağrıtan bir gün olacak.»

«O sorunu çözümledin mi?»

«Hangisini?»

«Yolları.» Laski sesini biraz alçalttı. «Güvenlik gö-revlileri eşliğindeki konvoy her sefer başka yoldan ge-çiyor.»

«Hayır.» Peters utanmıştı: Bu konuda Laski'ye söz etmekle boşboğazlık yaptığına inanıyordu. «Oraya an-

25

cak bir yoldan emniyetle gidilebilir. Mamafih...» diye-rek Peters ayağa kalktı.

Laski gülümseyip umursamaz gibi, «Öyleyse bu gün paralar eski yoldan gidiyor» dedi.

Peters parmağını dudaklarına dayayıp sus işareti yaptı. «Güvenlik» dedi.

«Tabii.»

Peters yağmurluğunu aldı. «Hoşça kal.»

Laski arsızca sırıtip, «Yarın görüşürüz» dedi.

Arthur Cole merdivenlerden çıkarken kalbi güm-bür gümbür atıyordu. Metronun içinden gelen ılık ha-va, bir an içine işledi. Sonra sokağa çıkınca hafifçe ürperdi.

Güneşi görünce birden afalladı — trene bindiği za-man henüz gün daha ağarmamıştı. Hava serin ve tat-lıydı. Daha sonra görev başındaki bir polisi nakavt ede-cek kadar sıcak olacaktı. Cole olayın ilk olduğu günü anımsadı: öykü Evening Post gazetesinin baş sayfa-sını süslemişti.

Ağır ağır yürürken bir süre sonra rahat nefes al-maya başladı. Yirmi beş yıldır ömrümü gazetede çü-rüttüm diye düşündü. Aslında içkiye düşkünlüğü ve endişeli karakteri hangi işte çalışsa sıhhatini yitire-cekti, kalbi de çok zayıftı, ama bütün suçu mesleğine yükledikçe içi rahat ediyordu.

Her neyse, sigarayı bırakmıştı. Aşağı yukarı —saa-tine göz attı— eğer geceyi saymazsa, ki sekiz saat olu-yordu, tam yüz yirmi sekiz dakikadır sigara içmiyor-du. Tehlikeli anları atlatmıştı: saat sabahın dört bu-çuğunda çalar saatin sesini işitince (genellikle tuva-lette bir sigara içerdi) sonra evden çıkınca bir sigara daha yakardı. Arabasına atlayıp, sabah saat beş ha-berlerini dinlemek için radyoyu açınca, bir sigara da-ha tellendirir ve A12 yoluna sapıp istasyona giderdi. Londra'nın doğu yakasındaki açık hava metro istas-yonunda soğukta sabahın en erken tren seferini bek-lerdi.

BBC'nin sabah haber bülteni Cole'ü hiç açmadı. Arabayı kullanırken bütün dikkatini vermiş radyo ha-berlerini dinliyordu. Her gün sabah akşam iki sefer ge-lip gittiği yollar belleğine öylesine yer etmişti ki, gözü kapalı gidip gelebilirdi. Birinci haber Westminster'den-di: En son endüstriyel ilişkiler kanunu parlamentodan geçmişti ama çok az bir çoğunlukla kabul edilmişti. Cole aynı haberi bir gece önce televizyonda izlemişti. Bütün sabah gazetelerinde aynı haber çıkacaktı, eğer günün ileri saatlerinde bu konuda başka gelişmeler ol-mazsa Post gazetesi de haberi aynen geçecekti. Pera-kende Satış Fiatları Endeksine ait bir haber vardı. Ha-ber kaynağı hükümetin resmi istatistiklerinden alın-mıştı. Gece yarısına kadar ambargo konulacaktı, bel-ki de ertesi sabah yine aynı ambargo uygulanacaktı.

Otomobil işçilerinin başlattığı grevi hâlâ sürdür-meleri de şaşkınlık yaratmıyordu — grevcilerle bir ge-ce içinde anlaşma sağlamak olanaksızdı.

Avustralya'daki kriket müsabakaları spor yazarla-rının sorununu çözmüştü, fakat alman sonuçlar birin-ci sayfaya haber olacak kadar sansasyonel değildi.

Cole endişelenmeye başladı.

Evening Post binasından içeriye girip asansöre bin-di. Yazı işleri birinci katm tamamını işgal ediyordu. Kocaman geniş L şeklinde bir salondur. Cole kapıdan

İçeriye girip kapının ağzında durdu. Sol tarafmda dak-tilolar, telefonlar ve yazıcılar vardı. Bunlar telefonla verilen haberleri dikte ediyorlardı. Sağ tarafta ise, dos-ya dolapları, ve politika, endüstri, cinayet, savunma ve buna benzer konularda yazılar yazan yazarların kü-tüphaneleri vardı. Cole bahçe ve günlük haber yazar-larının sıralarının arasmdan geçip salonun diğer ucuna yürüdü. Uzun haber masası salonu ikiye bölüyordu. Bunun arkasında U şeklinde genel yayın müdürü yar-dımcısının masası ve onun arkasında da spor depart-manı vardı — burası kendi genel yayın müdürü, ya-zarları ve yardımcılıyla kısmen hükümdarlığını ilan etmiş bölümdü.

Cole sık sık etrafta meraklı akrabala-rın dolaştığını gördükçe onlara her zaman : «Burası-nın haber imal etmesi gerek ama genellikle dost kah-vesine benziyor» derdi. Fazlasıyla abartılmış bir dü-şünceydi, ama her zaman herkes bu sözlere kahkaha-larla gülerdi.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış oda boştu. Yayın mü-dür yardımcısı olduğu için, Cole'un kendisine ait bir masası vardı. Çekmeceyi açıp içinden bozuk para aldı sonra, spor bölümündeki makinenin basma gidip, pa-rayı atıp hazır çay ve şeker düğmesine bastı. Odadaki teleks makinesi çalışmaya başlayıp sessizliği bozdu.

Cole elindeki kâğıt bardağı ile masasma doğru yü-rürken, dipteki kapı gürültüyle açıldı. Kısa boylu, kır sağlı, sırtında kendisine iki numara bol gelen parkası ile bir adam içeriye girdi. Cole elini sallayıp seslendi : «Hoş geldin George.»

«Günaydın, Arthur. Yeterince soğuk değil mi?» George parkasını çıkartınca içinden ufak tefek sıska bir vücut çıktı. Yaşma rağmen George'un unvanı baş muhabirdi : ofisin haber toplayıcılarının lideriydi. Pot-ters Bar'da oturduğu halde her gün işine bisikletle gi-

28

dip gelirdi. Cole onun bu işi nasıl kıvırdığına hayret ederdi.

Arthur Cole çay bardağını masasının üstüne bırak-tı, sırtından yağmurluğunu çıkartıp radyoyu açtı ve oturdu. Radyodan mırıltılar duyulmaya başladı. Art-hur çayını yudumlarken gözleri uzaklara daldı. Haber odası darmadağınktı — sağa sola gelişigüzel sıralan-mış iskemleler, masaların üstündeki gazeteler, karbon kâğıtları göze çarpıyordu. Geçen yıl ekonomik krizden dolayı dekorasyon masraflarını ertelemek zorunda kal-mışlardı. Fakat bu dağınık sahneye de alışmışlardı. Cole'ün aklı fikri üç saat sonra sokaklarda satılmaya başlayacak birinci baskıdaydı.

Bu gün gazete on altı sayfa çıkacaktı. Birinci bas-kının ilk on dört sayfası aşağı kattaki matbaada me-tal levhalar üstünde hazır bekliyordu. Bu sayfalar ça-la kalem yazılmış köşe yazıları, televizyon programla-rı ve reklamlardan ibaretti. Öylesine çala kalem yazıl-mışlardı ki, okuyucuların durumu fark etmemelerine dua ediyorlardı. Gazetenin son sayfasını hazırlamak spor yazarlarının, ilk sayfasını hazırlamak da Arthur Cole'ün göreviydi.

Parlamento, grev, enflasyon — hepsi • eskimiş hi-kayelerdi. Ne yazık ki bu konularda fazla dişe gelir baş-ka haber yoktu. Bazıları ise, «Kabinedeki Bakanlar bu gün hükümeti fena sıkıştırdılar...» gibi süslenip püs-lenip tekrar yazılabilirdi. Vaziyeti kurtarmak için bu-na benzer konular el altında tutulurdu. Dün'ün fela-ketleri bugünün yeni hikayeleri olabilirdi. «Bu sabah yapılan açıklama dehşet vericiydi...» Dünün cinayet-lerinden «Dedektifler Londra'yı karış karış arayıp ka-tili bulmaya çalıştılar...» filan gibi başlıklar atılabilir-di. Arthur "un sorunu klişeleşmiş konulara hak tanı-mak istememesiydi. Medeni bir toplumda, haber olmaz-

29

sa gazete de olmaz diye düşündü. Eski bir düşünceydi ve Arthur sabırsızca bu fikri aklından silip attı.

Haftanın altı gününde ilk üç gün birinci baskı-ların rezalet olduğunu, herkes kabul ediyordu. Fakat bu düşünce bile insanı rahatlatmıyordu, çünkü Art-hur'un görevi iyi gazete çıkartmaktı. Beş yıldır yazı işleri müdür yardımcılığını yürütüyordu. Bu süre zar-fında yazı işleri müdür koltuğu iki kez boşalmış, ve her seferinde Cole'den daha genç biri bu göreve atan-mıştı. Birisi Arthur Cole'ün ancak ikinci adam yetene-ğine sahip olduğuna karar vermişti. Ama Arthur bu-nu kabul etmiyordu.

Yeteneğini de ancak birinci sınıf bir gazete çıkart-tığı zaman kanıtlayabilecekti. Ne yazık ki, bir gazete-nin iyi olması da ancak şansa bağlıydı. Cole'ün strate-jisi rakip gazetelerden çok daha iyi bir gazete çıkart-mayı amaçlıyordu. Ve bunda başarıya ulaştığına ina-nıyordu ama üst

kattaki kodamanm bunu fark edip etmediğini bilmiyordu. Zaten bunu düşünüp canını da üzecek değildi.

George arkasından gelip masanın üstüne bir yı-ğın gazete fırlattı. «Genç Stepnen yine hastalanmış» diye homurdandı.

Arthur gülümsedi. «Bu kez neyi var — akşamdan kalma mı yoksa nezle mi olmuş?»

«Bize ne dediklerini hatırladın mı? 'Eğer yürüye-biliyorsan, çalışabilirsin' derlerdi. Ama bugünün genç-liğinde iş yok.»

Arthur başını sallayıp onayladı.

George, «Haksız mıyım?» diye sordu.

«Haklısın.» Her ikisi de çocuk yaşta Post'ta birlik-te işe başlamışlardı. Arthur savaştan sonra Basın Kar-tını almıştı. Askere gitmeyen George ise hep ayak iş-lerinde görevlendirilmişti.

30

George, «Bizler hevesliydik. Çalışmaktan yılmaz-dık.» dedi.

Arthur destenin içinden bir gazete çekip aldı. George gazetede çalışanlar hakkında ilk kez yakınmı-yordu, Arthur da ona ilk kez hak vermiyordu. Fa-kat Arthur bugünün gençliğinin sorunlarını biliyordu. Otuz yıl önce uyanık bir genç, gazeteci olabilirdi, ama bugün artık o yollar tıkanmıştı. Yeni sistemin iki et-kisi vardı: uyanık zeki gençler ayak işleri yapmaktan-sa okulda eğitimlerine devam etmeyi yeğliyorlardı, ayak işlerine bakıp haber toplayanlar da yaptıkları görevde fazla bir gelecek olmadığını biliyorlardı. Onun için de canlarını fazla eziyete sokup boş yere çalışmıyorlardı. Fakat Arthur bu düşüncelerini George'a açıklayamaz-dı. Açıklayacak olsa kendisinin eski meslekdaşmdan çok daha fazla dikkati çekip yükseldiği gerçeği orta-ya çıkacaktı. Onun için bugünün gençliğinin iflah ol-maz tembel olduklarını onaylamakla yetiniyordu.

George ısrarla şikayete devam etmek niyetindeydi, ama Arthur onun sözünü kesti: «Gece telekste haber var mı?»

«Gidip bakayım. Bu gazetede benden başka çalı-şan yok.»

«Teleksi bana getir göreyim» dedikten sonra Art-hur arkasını döndü. Üstünlük taslamaktan nefret eder-di. Doğal olarak bunu nasıl yapacağını bir türlü öğre-nememişti. Belki de böyle davranmaktan hoşlanmadı-ğı için öğrenememişti. Morning Star gazetesini eline alıp baktı: Baş sayfa endüstriyel alanlardaki gelişme-lerden söz ediyordu.

Telekste ulusal bir haber bulacağını ummuyordu. Çünkü vakit henüz çok erkendi. Dış haberlerden bü-tün gece hiç durmadan teleks gelirdi. Ama bu gece ge-lenlerin hiçbirisi de incir çekirdeğini doldurmuyordu.

31

Geceleri çoğunlukla büyük yangın, çifte cinayetler, dünyanın herhangi bir köşesinde meydana gelen dar-beler veya felaket haberleri yer alırdı. Post bir Lond-ra gazetesiydi, ve çok sansasyonel olmadıkça dış ha-berleri birinci sayfaya basmazdı. Fakat «Bakanlar Ka-binesinin gensoru açtı...» haberinden çok daha iyiydi.

George metrelerce uzunluktaki kâğıtları masanın üstüne bıraktı. Haberleri ayrı ayrı kesmeden masaya bırakması George'un hoşnutsuzluğunu göstermesinin kanıtıydı. Herhalde Arthur'un da huysuzlanmasını is-teyip, böylece hasta olan gencin de görevini yükledi-ğini söyleyerek

yakmmak istiyordu. Arthur masasmm üstündeki makası araştırıp buldu, ve teleksle gelen ha-berleri okumaya başladı.

Washington'dan politika haberlerini gözden geçir-di. Eleme maçlarını okudu, ve Ortadoğu'daki olayları bir araya topladı. Hollywood'daki bir boşanma davası-nı okurken telefon çaldı. Telefonu açıp, «Buyrun, ha-ber servisi» diye yanıt verdi.

Cockney aksanlı bir erkek sesi «Dedikodu sütunu-nuza iyi bir haberim var» dedi.

Cole hemen şüphelendi. Aristokratların aşk hayat-ları hakkında bilgi verecek bir adamın konuşmasına benzemiyordu. «Pekâlâ, bana isminizi söyler misiniz?»

«İsmimi boş ver. Tim Fitzpeterson'un kim oldu-ğunu biliyor musun?»

«Tabii.»

«Pekâlâ, herif bir kızıl saçlıyla aşna fişne yapıyor. Kız herhalde ondan yirmi yaş falan küçük. Adamın telefon numarasını ister misin?»

«Lütfen» diyerek Cole numarayı yazdı. Şimdi ilgi-lenmişti. Eğer Bakan'm evliliği yıkılıyorsa, iyi bir ha-ber çıkarılabilirdi. Sadece dedikodu olmakla kalmazdı. «Kız kim?» diye sordu.

32

«Artist olduğunu söylüyor. Gerçekte sokak orospu-su. Şimdi hemen ona telefon et ve Dizi Disney'i sor» diyerek adam telefonu kapattı.

Cole kaşlarını çattı. Bu biraz garipti: Muhbirle-rin çoğu para isterdi, özellikle bu tip haberleri kimse bedava vermezdi. Sonra omuzlarını silktiler. Kontrol et-mekte yarar vardı. Daha sonra bu görevi bir muhabire verecekti.

Sonra fikrini değiştirdi. Bir kaç dakika ertelemek-le sayısız haber kaçıyordu. Fitzpeterson belki biraz son-ra evinden çıkıp Whitehall'daki bürosuna gidecekti. Muhbir ise «Onu hemen ara» demişti.

Cole aldığı numaraya bakıp telefonu çevirdi.

33

SABAH SAAT: 7.00

4

Kız «Hiç aynanın önünde kendini seyrederek iş tuttun mu?» diye sordu. Tim yapmadığını itiraf edin-ce aynanın önünde sevişmekte ısrar etti. Telefon çal-dığında banyodaki boy aynasının önünde duruyorlar-dı. Zilin sesinden ürken Tim yerinden sıçrayınca, kız «Ayy! Dikkatli ol» diye bağırdı.

Tim telefona yanıt vermek niyetinde değildi, ama dış dünyanın araya girmesi tüm zevkini kaçırmıştı. Kızı banyoda bırakıp yatak odasına geçti. Telefon is-kemlenin üstünde, kızın giysilerinin altındaydı. Tim al-macı kaldırıp yanıt verdi. «Evet?»

Konuşmasından Londra'n olduğunu belli eden or-ta yaşlı bir adam sesi tıkanırcasına «Bay Fitzpeter-son?» diye sordu.

«Evet. Kim arıyor?»

«Evening Post gazetesinden efendim. Sizi sabahın erken saatinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ka-rınızdan boşanacağınız doğru mu diye sormak iste-miştim.»

Tim külçe gibi koltuğa yığıldı. Bir an dili tutuldu, konuşamadı.

«Efendim, orada mısınız?»

35

«Bu saçmalığı sana kim söyledi?»

«Muhbir, Dizi Disney adındaki bir kadından söz etti. Onu tanıyor musunuz?»

«Hayır, tanımıyorum.» Tim kendisine olan güveni tekrar kazandı. «Sabahın bu erken saatinde böyle abuk sabuk dedikoduları bahane edip beni uyandırmayın.» diyerek telefonu kapattı.

Kız yatak odasına geldi. «Yüzün kül gibi olmuş, telefon eden kimdi?» diye sordu.

Tim «Senin adın ne?» diye terslendi.

«Dizi Disney.»

«Aman Tanrım.» Tim'in elleri titremeye başladı. Yumruklarını sıkıp ayağa kalktı. «Birisi gazetecilerin kulağına karımdan boşanacağımı fısıldamış!»

«Ünlü kişiler hakkında hep böyle dedikodular çı-kar.»

«Ama senin adını söylediler!» Yumruğunu avucu-nun içine vurdu. «Böylesine çabuk nasıl haber aldılar? Şimdi ben ne yapacağım?»

Kız Tim'e arkasını dönüp donunu giydi.

Tim pencereden dışarıya baktı.

Gri Rolls-Royce hâlâ köşenin başında duruyordu, ama şimdi içi boştu. Tim şoförün nereye gittiğini me-rak etti. Bu gelip geçici düşünce birdenbire onu huzur-suzlandırdı. Durumu soğukkanlılıkla değerlendirmeye çalıştı. Birisi kızla birlikte gece kulübünden çıktığını görmüş, ve bu haberi hiç vakit yitirmeden gazeteye yetiştirmişti. Muhbir olaya dramatik bir etki verebil-mek için haberi abartmıştı. Fakat kızla birlikte eve girerlerken, kimlerin gördüğünü Tim bilemiyordu.

Kıza «Şimdi beni dinle» dedi. «Dün gece sen ken-dini pek iyi hissetmediğini söyledin. Ben de sana yar-dım edip kulüpten çıkartıp bir taksiye bindirdim. Taksi

36

beni evime bıraktıktan sonra seni evine götürdü. Ta-mam mı?»

Kız ilgisizce, «Sen nasıl istersen» diye yanıt verdi.

Onun tutumu Tim'i sinirlendirdi. «Tanrı aşkına, bu olay seni de ilgilendiriyor!»

«Sanırım benim görevim burada bitti.»

«Bu ne demek?»

Tam bu sırada kapı çalındı.

«Tim, «Aman Tanrım, hayır olamaz» diye söylendi.

Kız giysisinin fermuarını çekip «Şimdi giderim» dedi.

«Aptal gibi davranma» diyerek Tim onu kolundan yakaladı. «Burada görünmemelisin, anlamıyor musun? Yatak odasından dışarıya çıkma. Ben kapıyı açarım. Eğer gelenleri içeriye buyur etmek zorunda kalırsam, konuklar gidinceye kadar hiç sesini çıkarmadan bura-da otur.»

Donunu giyip sırtına sabahlığını geçirdi ve ön sa-lona geçti. Sokak kapısının önünde küçük bir hol var-dı. Tim gözetleme deliğinden dışarıya baktı.

Dışarda kapının önünde duran adam gözüne hiç de yabancı gelmiyordu. Yüzü boksöre benziyordu. Ge-niş omuzlu, iri yapılı bir adamdı. Herhalde ağır siklet şampiyonuydu. Sırtında yakası kadife gri bir palto var-dı. Tim onun aşağı yukarı yirmi küsur yaşlarında ol-duğunu tahmin etti. Pek gazete muhabirine benzemi-yordu.

Tim sürgüyü çekip kapıyı açtı. «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Adam hiç yanıt vermeden, Tim'i kenara itekleyip, içeriye girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Salona doğ-ru yürüdü.

Derin bir soluk alan Tim paniğe kapılmamaya ça-

37

lıştı. Adamın peşinden salona gitti. «Şimdi polisi ça-ğıracağım» dedi.

Adam onun söylediklerine hiç aldırmadan koltuğa oturdu. «Dizi, içerde misin?» diye seslendi.

Kız yatak odasının kapışma geldi.

Adam, «Kız, git çay demle» dedi.

Hayretler içinde ağzı bir karış açık kalan Tim, «Onu tanıyor musun?» diye sordu.

Kız onun sorduğu soruya yanıt vermek zahmetine katlanmadan mutfağa gitti.

Adam güldü. «Beni tanıyor mu? Benim yanımda çalışıyor.»

Tim koltuğa oturdu. Usulca «Bu ne demek oluyor?» diye sordu.

«Zamanı gelince her şeyi anlatacağım» diyerek adam etrafma bakındı, «Evinin pek güzel olduğunu söyleyemeyeceğim, güzel değil çünkü. Senin şöyle da-ha görkemli bir yerde yaşadığını sanıyordum, ne de-mek istediğimi anladın değil mi? Şey burada, şayet tanıımıyorsan, adım Tony Cox.» diyerek elini uzattı. Tim adamın uzattığı eli görmemezlikten geldi. Cox «Pekâlâ, sen bilirsin» dedi.

Tim şimdi anımsamaya başlamıştı — isim ve ada-mın yüzü yabancı gelmiyordu. Cox'un çok zengin bir iş adamı olduğunu şöyle böyle hatırlamıştı, ama onun ne iş yaptığını anımsamıyordu. Adamın resmini gaze-telerde gördüğünü sanıyordu — Doğu Yakasındaki er-kek çocuk kulüpleri için para toplama falan filan gibi bir şeydi.

Cox başıyla mutfağı işaret etti. «Kız hoşuna gitti mi?»

Tim «Tanrı aşkına» dedi.

Kız tepsinin içinde iki fincan çayla çıkageldi. Bu kez Cox ona sordu. «Hoşuna gitti mi?»

Kız tatsızca «Ne sandın ya?» diye yanıt verdi.

Fox cüzdanımm içinden para çıkartıp kıza ver-di. «Al paranı. İşini iyi yaptın. Haydi, şimdi sittir git.»

Kız parayı alıp çantasına koydu. «Biliyor musun Tony, senin kibar davranışlarını pek seviyorum» dedi. Ve Tim'in yüzüne dahi bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Tim; hayatımın en büyük ha tasım yaptm diye düşündü.

Kız sokak kapısını çarpıp çıktı.

Cox gözünü kırptı. «İyi kızdır.»

Tim «Tanıdığım en adi yaratık» diyerek yere tü-kürdü.

«Şimdi arkasından böyle konuşma. İyi rol yapar. Eğer onu önce ben bulmasaydım çoktan ünlü bir film yıldızı olmuştu.»

«Sanırım sen de pezevenklik yapıyorsun.»

Cox'un gözlerinin içinde öfke alevi yanıp söndü. Adam öfkesini kontrol altına aldı. Tatlılıkla, «Yaptığın bu şakaya pişman olacaksın» dedi. «Dizi benim istedi-ğim şeyleri yapar o kadar. Eğer ona «çeneni kapa» dersem kapar. Ve eğer ona Dünya Haberlerinden ki-bar bir beye Bay Fitzpeterson'un kendisini nasıl baş-tan çıkardığını anlat dersem anlatır. Ne dediğimi an-ladın mı?»

Tim; «Sanırım Evening Post gazetesine haberi sen verdin» dedi.

«Endişe etme! Kanıtlayamazlarsa bir şey yapamaz-lar. Ve bu öyküyü ancak üç kişi doğrulayabilir : sen, Dizi ve ben. Sen bir şey açıklayacak değilsin, Dizi'nin kendi başına konuşma hakkı yok, ben ise sır saklama-sını bilirim.»

Tim bir sigara yaktı. Tekrar güvenini kazanmıştı. Kadife yakalı paltosuna ve gri Rolls Royce'una rağ-men Cox işçi sınıfı kabadayılanndandı. İçinden bir ses

Tim'e adamı istediği gibi yöneteceğini fısıldıyordu. «Eğer niyetin bana şantaj yapmaksa, oyunu kaybettin. Param yok çünkü» dedi.

Cox ayağa kalkıp paltosunu çıkardı. «Burası çok sıcak değil mi? Evet» diye söylendi. «Eğer paran yok-sa, bana verebileceğin başka bir şey düşünürüz.»

Tim kaşlarını çattı. Adamın ne demek istediğini anlayamamıştı.

Cox konuşmaya devam etti: «Son bir kaç aydır, yarım düzineden fazla şirket Shield adı verilen petrol arama sahasına yatırımlar yaptı değil mi?»

Tim şaşkına döndü. Bu serserinin saygı değer fir-malarla kuşkusuz ilişkisi olamazdı değil mi? «Evet, ama artık sonuçları etkileyemem, çok geç kaldık — ka-rar verildi. Bugün öğleden sonra ilan edilecek» diye yanıt verdi.

«Karar vermekte acele etmeyin. Artık neticeyi de-ğiştiremeyeceğinizi biliyorum. Fakat lisansın kime ve-rildiğini bana söyleyebilirsiniz.»

Tim hayretle adamın yüzüne baktı. Bütün istediği bu kadar mıydı? Doğru olamazdı. İnanamıyordu! «Ki-min kazandığı sizi neden ilgilendiriyor?» diye sordu.

«Aslında hiç ilgilendirmiyor. Ben başka bir şey öğ-renmek için bu işi kurcalıyorum. Bir bayla anlaşmam var. Haberleri nereden sızdırdığımı bilmiyor, ve bana verdiği bilgileri nasıl kullandığımı bilmiyor. Böylece burnunu pisliğe sokmuyor. Ne demek istediğimi anla-dınız mı? Evet, şimdi petrol arama lisansını kim ka-zandı?»

Tim çok kolay diye düşündü. İki çift laf edecek ve karabasan sona erecekti. Böylesine gizli bir konuyu ih-lal etmekle mesleğini tehlikeye atıyordu, ama mesleği zaten tehlikedeydi.

Cox, «Eğer nasıl davranacağınıza karar veremiyor-

40

sanız, gazetelerin manşetlerini gözünüzün önünde can-landırın. Bakan ve Aktris. Sanatkâr kız 'benim namu-sumla oynadı' diye ağlıyor. Zavallı Tony Lambston'u anımsadınız mı?» dedi.

Tim terslendi. «Kapa çeneni. Lisansı Hamilton Hol-ding aldı.»

Cox gülümsedi. «Arkadaşım çok sevinecek» dedi. «Telefon nerede?»

Tim baş parmağıyla işaret edip, «Yatak odasında» dedi.

Cox yatak odasına geçti. Tim gözlerini kapattı. Kendisi gibi orta yaşlı bir adama Dizi gibi genç bir kızın sırlıslıkla aşık olabileceğini düşünmek ne bü-yük budalalıktı. Küçük bir şantajdan daha büyük pis projeye alet olmuştu.

Cox'un konuştuğunu duyuyordu. «Laski? Benim, Hamilton Holding kazanmış. Anladın mı? Bugün öğ-leden sonra ilan edilecekmiş. Şimdi, sen neler öğren-din?» Konuşma bir süre kesildi. «Bugün mü? Harika. Dostum gününe neşe kattın. Hangi yol?» Konuşma tekrar kesildi. «Ne demek istiyorsun, yani her zamanki yol mu? Sen — pekâlâ, pekâlâ, hoşça kal.»

Tim, Laski denilen adamı tanıyordu —orta yaşlı, kentin kurnaz adamlarından birisiydi— fakat Tim duy-gusal yönden öylesine yorulmuştu ki doğru dürüst şa-şıramıyordu bile. Artık herkes hakkında her şeye ina-nabilirdi.

Cox salona döndü. Tim ayağa kalktı. Cox: «Pek-âlâ, öyle veya böyle, sabah tatlı başladı. Sakın fazla dert etme. Ne de olsa hayatında geçirdiğin en tatlı kaçamak gecesiydi.» dedi.

Tim, «Şimdi lütfen gider misiniz?» dedi.

«Pekâlâ, tartışmamız gereken ufak bir konu daha var. Sabahlığınızı bana ver.»

41

«Neden?»

«Nedenini göstereceğim. Haydi ver bakalım.»

Tim karşı koyamayacak kadar şaşkıındı. Sabahlı-ğım sırtından çıkartıp karşısındaki adama uzattı. Sır-tında bir donu kalmıştı. Beklemeye başladı.

Cox elindeki sabahlığı bir kenara fırlattı. «Bana 'pezevenk' dediğini asla unutmamanı istiyorum» dedi ve sonra Tim'in midesine okkalı bir yumruk attı.

Tim olduğu yerde dönüp duyduğu acıyla iki bük-lüm kıvrandı. Cox uzanıp kürek gibi iri eliyle, Tim'in cinsel organlarını tutup sıktı. Tim, çığlık atmak istedi ama soluğu kesildi. Ümitsizce nefes almaya çabalar-ken, ağız attığı sessiz çığlıkla açıldı.

Cox onu bırakıp bir tekme savurdu. Tim yere düş-tü. Yerde iki büküm büzüldü, gözleri yaşlarla doldu. Gururu ve vakarını yitirmişti. Yalvarırcasına: «Lütfen beni daha fazla hırpalamayın» dedi.

Tony Cox gülümsedi ve paltosunu giydi. «Şimdi lik hırpalamayacağım» diyerek kapıdan dışarıya çıktı.

5

Saygıdeğer Derek Hamilton sancıyla uyandı. Ya-takta gözlerini açmadan yatıp, gövdesindeki sancıyı in-celedi, fazla ağrı çektiğini, fakat durumun vahim ol-madığını fark etti. Sonra dün gece yediklerini düşün-dü. Kuşkonmaz püresi zararsızdı. Deniz mahsulleri piz-zasmdan yememişti. Bifteği iyice kızarmıştı. Elmalı pasta yerine peyniri yeğlemişti. Hafif beyaz şarap, süt-lü kahve ve konyak...

Allah kahretsin, sancının sebebi konyaktı. Halbu-ki porto şarabı içmeliydi. Şimdi bütün gün neler çeke-

42

ceğini biliyordu. Sabah kahvaltı etmeyecekti, öğleye doğru acıkınca, midesi şimdi çektiği ülser sancısından daha beter ağrıyacaktı, onun için hemen bir şeyler atıştırmalıydı. Öğle vakti karnı acıkınca ülseri iyice azacaktı. Öğleden sonra incir çekirdeğini doldurmaz bir mesele tepesini attıracak, ve yanında çalışanlara avaz avaz bağıracaktı. Midesine kramplar girecek, çek-tiği sancıdan düşünme yeteneğini yitirecekti. Akşam üstü eve gelince bir avuç ağrı kesici yutacaktı. Biraz şekerleme yapacak ve baş ağrısıyla uyanıp, akşam ye-meğini yedikten sonra uyku ilacını içip tekrar yata-caktı.

Hiç olmazsa uyku vaktinin gelmesini iple çeke-cekti.

Yatağın içinde dönüp, baş ucundaki komidinin çek-mecesini açtı, aradığı tableti bulup ağzına attı. Sonra yatağın içinde oturup, fincandaki çayını yudumlayıp karısına «Günaydın, şekerim» dedi.

Çift kişilik yatağın diğer ucunda sırtında ipek sa-bahlığı ile oturan Ellen Hamilton, çay fincanını zarif diz kapağının üstüne koymuştu. «Günaydın» diye ya-nıt verdi. Saçlarını fırçalayıp taramıştı. Gardrobunda-ki diğer giysileri gibi gecelik ve sabahlıkları da çok ışıktı. Halbuki bu giysileri kocasından başka kimse gör-müyordu ve ayrıca kocası onun giydiği gecelik ve sa-bahlıkların da farkında değildi. Derek Hamilton, ziya-nı yok diye düşündü: Karısı, erkeklerin kendisini ar-zulamalarını istemiyordu — yalnızca kendisini arzu edilebilir bir kadın olarak düşünmek istiyordu.

Derek Hamilton fincanındaki çayı içip bitirdi, ba-caklarını yataktan aşağıya salladı. Bu ani davranış ül-serini azdırdı, ve Derek acıyla yüzünü buruşturdu.

Ellen «Yine mi?» diye sordu.

43

Kocasını salladı. «Dün geceki konyak. Keşke içmeseydim.»

Ellen'in yüzü ifadesizdi. «Sanırım ülserinin az-ması çünkü yarı yıl hesaplarıyla ilgili değildir.»

Derek yataktan kalkıp, sedef rengi pahalı halının üstünden banyoya doğru yürüdü. Aynadan kendisine kırmızı yuvarlak yüzlü, kel kafalı, çenesinin altında tombul gıdılı bir adamın görüntüsü

yansıdı. Traşı uza-mış yüzünü sağa sola çekiştirip inceledi. Sonra traş olmaya başladı. Son kırk yıldır aynı işi her sabah yap-tığı halde, pek yorucu ve sıkıcı buluyordu.

Evet, yarı yıl hesapları hiç de iç açıcı değildi. Ha-milton Holding'in durumu fenaydı.

Hamilton Matbaacılık babasından miras kaldığı za-man, başarılı, yetenekli ve kâr getiren bir kuruluştu. Jasper Hamilton matbaacıydı — baskı makineleri onu büyülerdi, yeni teknolojiye hayrandı, gaz kokulu baskı makinelerini delice bir aşkla severdi. Oğlu ise iş ada-mıydı. Matbaacılıktan gelen kârları alıp, başka saha-lara da yatırımlar yapmıştı — şarap ithalatı, perakende satışlar, yayımcılık, kâğıt fabrikaları, ve radyo rek-lamları gibi sahalara da el atmıştı. Ve böylece vergiden kaçarak yıllık cirosunu servete döndürmüştü. İncil, karton kapaklı kitaplar, ve posterler basmak yerine, nakit paraya ve kâr sağlamaya önem verdi. Şirketler satın alıp, yeni atılımlar yapıp, büyük bir iş impara-torluğu kurdu.

Esas işin sağladığı kâr1ve başarı diğer kuruluşla-rın iğreti temellerini uzun süre destekledi. Sonra mat-baa işleri zayıflayınca, Hamilton diğer işlerinin yalnız-ca marjinal kâr sakladıklarını fark etti. Yani yatırım-larının olgunluğa erişinceye kadar gereken kapital des-teğini yanlış hesapladığını anladı. Bazıları gerçekten çok uzun süre sonra ancak kâra geçebileceklerdi. Her

44

şirketteki yüzde kırk dokuz hissesini satıp, tüm hisse-lerini bir holdinge devretti ve sonra bu holdingin de yüzde kırk dokuzunu sattı. Eline iyi para geçti, ve böy-lece kredi itibarını pekiştirdi, yedi rakamlı krediler alabilecek duruma geldi. Aldığı krediler holdingi bir süre ayakta tuttu, ama faizler —on yıl içinde hızla yük-selen faizler— elde ettiği küçük kârın hepsili eriti-verdi.

Bu arada, Derek Hamilton ülsere yakalandı.

Kurtarma operasyonu aşağı yukarı bir yıldır de-vam ediyordu. Fazla para çekimini önlemek için kre-diler kısılmıştı, reklam kampanyaları iptalinden, kâ-ğıt kesme makinelerinin kullanımına dek her türlü masraf asgariye indirilmişti. Hamilton şimdi batmak üzere olan bir geminin kaptanıydı. Fakat ekonomik kriz ve enflasyon hızla yükseliyordu. Altı aylık sonuç-ların Hamilton Holdings'e köşeyi döndüğünü göstere-ceğine inanılıyordu. Halbuki hesaplar tepe taklak hız-la aşağıya kaydıklarını göstermişti.

Sıcak havlu ile yüzünü kuruladı, traş sonrası ko-lonyasını sürdü ve yatak odasına döndü. Ellen giyin-miş, tuvalet aynasının karşısında makyajını yapıyor-du. Her zaman kocası yatak odasında yokken giyinip soyunmayı becerirdi. Derek Hamilton karısını yıllardır çıplak görmediğini fark etti. Ve bunun sebebinin merak etti. Yaşlandığını mı düşünüyordu, yoksa elli beş ya-şında olmasından dolayı teninin kırıp buruştuğun-dan mı korkuyordu? Çıplaklığını sergileyince artık kimsenin kendisini arzu etmeyeceğini mi düşünüyor-du? Belki de, ama Derek Hamilton bu işin içinde bir iş olduğundan kuşkulandı. Külotunu giyerken, herhalde benim yaşlanan vücudumla ilgili bir şey diye düşün-dü. Karısı her zaman doğru dürüst giyimliydi, bu yüz-den Derek onu asla arzulamıyordu. Ve böylece karısı

45

da kendisini, ne kadar arzulamadığını belli etmiyordu. Böylesine şeytanca bir duygusallık karısının karakte-ristik vasfıydı.

Ellen «Peki ne yapacaksın?» diye sordu.

Bu soru Derek'i gafil avladı. Önce aklından geçen-leri karısının okuduğunu ve onlardan söz ettiğini zan-netti. Sonra Ellen'in işi hakkındaki konuşmaya kaldı-ğı yerden devam ettiğini fark etti. Ona ne yanıt vere-ceğini düşünerek pantolonunun lastik askılarını taktı. Sonunda «Bilmiyorum, emin değilim» dedi.

Ellen tüm dikkatini aynaya vermiş, kirpiklerine bir şeyler yapıyordu. «Bazı kez senin hayattan ne istedi-ğini merak ediyorum.»

Derek hayretle ona baktı. Ellen'in aldığı terbiye ona dolaylı olmasını, asla kişisel sorular sormamasına, ciddiyetin ve duygusallığın kişileri bozduğunu ve ka-dınların bayılmasına sebep olduğunu öğretmişti. Bir başkasının hayattaki amacını sormak ona epeyce pa-haliya mal olmuştu.

Derek yatağın kenarma oturup sırtını karısına dö-nüp konuşmaya başladı. «Bundan böyle konyak içme-meliyim, işte hepsi bu kadar» dedi.

«Durumunun yediğin ve içtiğinle en ufaklık ilişki-si olmadığını bildiğine eminim.» Dudaklarını gerip ru-junu sürdürdü. «Ülserin dokuz yıl önce başladı. Baban öleli ise on yıl oluyor.»

Soru yanıt oyunu oynar gibi «Benim damarlarım-da matbaa mürekkebi akıyor»-dedi. Dışardan bu konuş-mayı dinleyen olsa anlayamazdı, ama onlar yürüttük-leri mantığı biliyorlardı. Şifre gibi bir şeydi: babası-nın ölümü oğlunun iş yönetimini ele geçirmesi, ülseri ise iş sorunları anlamına geliyordu.

Karısı «Damarlarında matbaa mürekkebi akıyor,

46

mürekkep babanın damarlarında akıyordu, ama sen matbaanın kokusuna dahi dayanamıyorsun.»

«Ben güçlü bir işi miras aldım ve oğullarıma çok daha güçlü bir iş bırakmak niyetindeyim. Bizim sınıfın insanların yaşantıları süresince böyle yapmaları ge-rekmez mi?»

«Oğullarımız bizim bırakacağımız mirasla hiç ilgilenmiyorlar. Michael kendi işini sıfırdan kurmaya ça-balıyor, Andrew'in ise bütün Afrika kıtasını su çiçeğine karşı aşılamaktan başka düşüncesi yok.»

Derek karısının ne denli ciddi konuştuğunu şimdi anladı. Yüzüne sürdüğü boyalardan neler düşündüğü anlaşılmıyordu. Fakat hiç kuşkusuz mahsus yapıyor-du. Her adımını maksatlı atardı.

Derek, «Yerine getirmem gereken bir görevim var. Yanımda iki binden fazla insan çalışıyor, ve bu insan-ların geleceği şirketlerimin sağlıklı olmasına dayanı-yor.» dedi.

«Sanırım sen görevini yerine getirdin. Kriz sıra-sında şirketini ayakta tutabildin — çoğu kimse bunu başaramaz. Ve bu görevi yerine getirebilmek için sağ-lığını feda ettin. Hayatının on yümü verdin, ve... Tan-rı bilir daha başka neler feda ettin.» Sanki son daki-kada ağzından çıkan cümleye pişman olmuş gibi sesi-ni alçalttı.

Derek, «Aynı zamanda gururumu da feda ede-yim?» diye sordu. Ve giyinmesine devam etti. Kira va-tını bağladı. «Ben matbaacılık işini ülkede binlerce büyük şirket haline dönüştürdüm. İş babamdan devir aldığımdan bu yana beş misli büyüttüm. Ve bunu de-vam ettirmem gerek.»

«Babandan daha iyi yürütmek gerekti.»

«Bu çok çirkin bir hırs mı?»

«Evet.» Karısının böylesine şiddetle yanıt verme-

47

sine çok şaşırdı. «Sağlıklı uzun bir yaşam ve — benim mutluluğumu istemeliydin.»

«Eğer şirket kârda olsaydı belki onu iyi bir para-ya satabilirdim. Fakat şimdiki durumda, mal değerinden çok daha aşağıya gider.» Saatine baktı: «Hemen aşağıya inmeliyim.»

Geniş merdivenlerden aşağıya indi. Holün bir du-varını boydan boya babasının tablosu kaplamıştı. Ya-bancılar sık sık tabloyu Derek'in elli yaşındaki haline benzetirlerdi. Aslında altmış beş yaşındaki Jasper'in portresiydi. Derek kapıya doğru yürürken holdeki tele-fon çalmaya başladı. Fakat çalan zili duymamazlık-tan geldi, sabahları telefona yanıt vermek adetine de-ğildi.

Küçük yemek odasına girdi — büyük yemek salo-nu parti verildiği zaman kullanılırdı, son zamanlarda ise hemen hemen hiç kullanmıyorlardı. Yuvarlak ma-saya gümüş çatal bıçak takımı dizilmişti. Önlüklü orta yaşlı bir kadın, iyi cins porselen kaseinin içinde kesil-miş yarım greyfrut getirdi.

Derek, «Bugün istemem, Bayan Tremlett» dedi. «Lütfen, sadece bir fincan çay.» Sonra Financial Times gazetesini açıp okumaya başladı.

Kadın bir süre tereddüt etti ve sonra elindeki ka-seyi Ellen'in tabağının önüne koydu. Hamilton gazete-den başını kaldırıp baktı ve huysuzca «Onu lütfen ma-saya koymaym olur mu?» diye söylendi. «Bayan Ha-milton'un kahvaltı servisini, bayan Hamilton aşağıya indiği zaman yapın, daha önce yapmayın lütfen.»

Bayan Tremlett «Pekâlâ» diye mırıldandı ve grey-frut kasesini alıp uzaklaştı.

Ailen aşağıya indiği zaman tartışmaya bıraktık-ları yerden başladı. «Şirketi beş milyona veya beş yüz bin liraya satmışsın önemli değil. Her iki şekilde de

48

şimdi olduğumuzdan çok daha iyi oluruz. Rahat bir yaşam sürmüyorsak, işi kökünden kapatmanın ne zi-yanı var anlamıyorum.»

Derek gazeteyi elinden bırakıp karısının yüzüne baktı. Sırtına orijinal marka krem rengi bir tayyör ve içinde empirme ipek bir bluz giymişti. Ayakkabıları da el yapısıydı. Derek «İyi bir evin ve küçük bir hiz-metkâr ordun var. Burada arkadaşların var, canın is-tediği zaman sosyete yaşantısına katılıyorsun. Bu sa-bah sırtındaki şu binlerce lira değerindeki giysilerle köyün ucuna kadar gideceksin. Bazı kez ben de senin hayattan ne istediğini merak ediyorum» dedi.

Ellen'in yüzü kızardı — bu çok nadir bir olaydı. «Ne beklediğimi sana anlatayım» diye söze başladı.

Kapı tıkladı, ve sırtında paltosu, elinde kasketi ile yakışıklı bir adam içeriye girdi. «Beyefendi, hanım-efendi günaydın» dedi. «Efendim, eğer yedi kırk beş trenine yetişeceksek...»

Hamilton, «Pekâlâ, Pritchard, beni holde bekle» diye yanıt verdi.

«Başüstüne, efendim. Madam acaba bugün ara-bayı kullanacak mısınız?»

Hamilton, Ellen'e baktı. Kadın bakışlarını yere indirip, «Evet, sanırım» diye yanıt verdi.

Pritchard başını sallayıp dışarıya çıktı.

Hamilton «Bana hayattan neler beklediğini anla-tacaktın» dedi.

«Sabah kahvaltı sofrasında konuşulacak bir konu olduğunu sanmıyorum, özellikle trene yetişmek zorun-dasın.»

Hamilton ayağa kalktı. «Pekâlâ. Arabayı dikkatli kullan. Sakın hızlı gitme» dedi.

«Ne?»

«Arabayı dikkatli kullan.»

49

«Oh, arabayı Pritchard kullanıyor.»

Hamilton eğilip onu yanağından öpmek istedi, ama Ellen başını çevirdi ve kocasını dudaklarından öptü. Hamilton geri çekildi ve karısının yüzünün kızardığı-nı gördü. Kadın kollarını açtı, «Derek, seni istiyorum» dedi.

Hamilton hayretle onun yüzüne baktı.

«Emekli olmanı ve birlikte uzun yıllar mutlu ya-şamamızı istiyorum» dedi. Ve ağır ağır konuşmasına devam etti. «Dinlenmeni, rahat olmanı, doğru dürüst yemek yemeni ve tekrar sağlığına kavuşup kilo verme-ni istiyorum. Üstü açık arabayla gelip beni gezmeye götüren, savaştan göğsünde madalyalarla dönüp be-nimle evlenen, çocuklarımı doğururken elimi tutan er-keği istiyorum. Seni sevmek istiyorum.»

Derek Hamilton olduğu yerde hiç kımıldamadan durdu. Karısı bugüne dek asla kendisiyle bu denli açık konuşmamıştı. Şimdi ne yapacağını, nasıl davranaca-ğını bilemiyordu. Ne söyleyeceğini, nereye bakacağını dahi bilemiyordu. Sonunda «Ben... bak trene yetişmem gerek» dedi.

Ellen Hamilton hemen kendisini topladı. «Evet. Haydi acele et» dedi.

Derek bir an karısının yüzüne baktı, fakat Ellen onunla göz göze gelmedi. «Şey... haydi hoşça kal» dedi.

Ellen uyurgezer gibi başını salladı.

Derek dışarıya çıktı. Holde şapkasını giydi, sonra Pritchard ona kapıyı açtı. Kapının önündeki çakıl taşı döşeli yolda duran lacivert Mercedes güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Hamilton herhalde ben sabah ya-taktan çıkmadan önce Pritchard arabayı yıkıyor, diye aklından geçirdi.

İstasyona giderken yolda Ellen ile yaptıkları soh-beti düşünüp çok garip konulara değindiğine karar

50

verdi. Arabanın penceresinden sararmaya başlayan yap-rakların üstüne düşen güneş ışınlarının oluşturduğu şekillere baktı. Ve aklından bazı önemli sahneleri ge-çirdi. Karısı seni sevmek istiyorum demişti. Ve seni ke-limesinin üstüne bastırmıştı. İşi uğruna yaptığı feda-kârlıklardan söz ederken Tanrı bilir daha neleri feda ettin demişti.

Bir başkasını değil, seni sevmek istiyorum. Bunu mu demek istemişti? Sağlığını yitirdiği gibi karısının sadakatini de mi yitirmişti? Belki de bir başkasıyla gö-nül ilişkisi olduğunu zannetmesini istiyordu. Evet, El-len'in böyle garip huyları vardı. Asla yardım dilen-mez, işi ince imalarla çekip çevirirdi.

Son altı ayın hesaplarından sonra, kredi verenler-le yapacağı toplantının yanı sıra karşısına yeni bir so-run dikilmişti. Özel yaşantısında karısıyla başı dert-teydi.

Ayrıca dikkatini çeken bir şey daha vardı. Pritc-hard arabayı kullanıp kullanmayacağını sorunca yüzü kızarmıştı. Ve sonra telaşla arabayı şoförün kullandığını söylemişti.

Hamilton, «Pritchard, Bayan Hamilton'u nereye gö-türüyorsun?» diye sordu.

«Arabayı kendi kullanır efendim. Ben de bu ara-da evin içinde ufak tefek işlerle meşgul olurum — her zaman yapacak bir şey bulurum.»

Hamilton onun sözünü kesti. «Evet, pekâlâ. Sizin ne yaptığınız beni ilgilendirmez, yalnızca merak et-tim.»

«Peki efendim.»

Ülser sancısı bıçak gibi midesine saplandı. Ağrı-ya çay sebep oluyor, sabahları süt içmeliyim diye dü-şündü.

51

6

Herbert Chieseman ışığı yaktı, çalar saati sustur-du, bütün gece çalan radyonun sesini açtı, ve ses alma makinesinin düğmesine basıp bantı başa aldı.

Çaydanlığı ateşe koydu, yedi saatlik bantm başa dönmesini beklerken tek odalı evinin penceresinden dı-şarıya baktı. Sabah güneşli ve açıktı. Öğle saatlerine doğ;ru hava iyice ısınacaktı, ama şimdi biraz serindi. Gece yatarken giydiği iç çamaşırlarının üstüne panto-lon ve kazağını, ayağına da terliklerini geçirdi.

Londra'nın kuzeyinde daha iyi günler görmüş, Vik-torya stili evin geniş bir odasında oturuyordu. Odanın içindeki eşyalar, Ascot sobası ve eski havagazı ocağı ev sahibine aitti. Sadece radyo Herbert'in malıydı. Öde-diği kiraya karşılık müşterek banyoyu kullanabiliyor-du — daha önemlisi tavan arasını kullanma hakkı sa-dece kendisine aitti.

Odanın büyük bir kısmını radyo işgal ediyordu. Tottenham Court Yolu'ndaki düzinelerce dükkândan özene bezene seçtiği parçalardan meydana getirdiği güçlü VHF alıcılı bir radyo yapmıştı. Anteni damın te-pesindeydi. Ses alma cihazını da kendisi yapmıştı.

Fincanına çay koyup üstüne teneke kutunun için-deki süt tozundan bir kaç kaşık ilave etti ve çalışma masasına oturdu. Elektronik aletlerden başka masanın üstünde bir telefon, not defteri ve tükenmez kalem var-dı. Defterin temiz bir sayfasını açıp üst köşesine iri harflerle tarih attı. Sonra radyonun sesini kısıp, bir gece önce banta aldıklarını büyük bir hızla çalmaya başladı. Her tiz sesli parazit kayıt sırasındaki konuş-maları belirtiyordu. Kelimeleri seçebilmek için parma-ğıyla bantı tutup yavaşlattı.

52

«... Holloway Yolu üstünde bir araba ilerliyor, so-nunda PC'ye yardım et...»

«... Ludlow Sokağı, Batı Beş, Bayan Shaftesburg— bir ev hanımına benziyor, Yirmi Birinci...»

«... Müfettiş, eğer Çin Lokantası açıksa tavuk, kı-zarmış piring ve cips istiyor...»

«... Holloway Yolu, hemen hareket edin, PC'nin başı belada...»

Herbert bantı durdurdu ve bunu not etti.

«... bir ev soygunu rapor edildi — Wimbledon Com-mon Jack'e yakm...»

«... Onsekiz beni duyuyor musun...»

«... Lee Bölgesindeki boş arabalar... Feather Soka-ğındaki yirmi iki numaradaki yangında itfaiyeye yar-dım edin...»

Herbert bu konuşmayı da not etti.

«Onsekiz, duyuyor musun...»

«... bilmiyorum, ona bir asprin ver...»

«... bıçaklı saldırı, vahim bir olay değil...»

«Onsekiz, hangi cehennemdesin...»

Herbert dikkatini şöminenin üstündeki fotoğrafa yöneltti. Güzel bir resimdi: Herbert onu yirmi yıl önce tanımıştı, kız bu resmi ona yirmi yıl önce vermişti. Ama Herbert onu unutmuştu. Çok garipti, ama artık onu eskisi gibi düşünmüyordu. Onu anımsadığı zaman gözlerinin önünde fotoğrafçının stüdyosunda poz ve-ren kadife tenli, kırmızı yanaklı soluk bir hayal canla-nıyordu.

«... renkli televizyon hırsızlığı ve vitray camlarm kırılması...»

Dost çevresinde dedikleri gibi «karısını yitiren» ilk kendisiydi. Aralarındaki iki veya üç kişi de aynı tra-jediyi paylaşmışlardı; birisi tatlı hoş sohbet bir ayyaş olmuş, diğeri ise bir dul kadın ile tekrar evlenmişti.

Herbert ise kendisini hobisi radyoya kaptırmıştı. İşe gidemeyecek kadar kendisini iyi hissetmediği zaman-larda, ki sık sık hissediyordu, bütün gün polis radyo-sunu dinleme alışkanlığına kapılmıştı.

«... Grey Caddesi, Golders Green, saldırı rapor edil-di...»

Bir gün, polis radyosunda bir banka soygunu ha-berini duyunca Evening Post gazetesine telefon etmiş-ti. Gazeteci verdiği bilgiye teşekkür edip ismini ve evi-nin adresini sormuştu. Büyük bir banka soygunuydu —yarım milyonluk— ve bu haber akşam üstü Post'un ilk sayfasında yayınlanmıştı. Herbert bu olayı gazeteye haber vermesinden büyük gurur duyup olayı aynı ge-ce mahallenin pubunda dostlarına anlatmıştı. Sonra da bunu unutmuştu. Üç ay sonra gazeteden elli paund-luk bir çek aldı. Çekin yanında kısa bir açıklama var-dı. «250.000 paundluk bir soygunda iki kişi öldü.» Ve soygunun tarihi belirtiliyordu.

«... Charlie, bırak eğer kadının şikayeti yoksa, unut gitsin...»

Ertesi gün Herbert evde oturup, polis radyosunda yakaladığı bir haberi telefonla Post gazetesine bildir-di. O gün öğleden sonra genel yayın müdürü yardım-cısı olduğunu söyleyen bir adam Herbert'i telefonla aradı ve gazetenin Herbert gibi kimselerden neler is-tediğini açıkladı. Silah kullanılmadıkça veya birisi öl-medikçe saldırıların rapor edilmesini istemiyorlardı. Belgravia, Chelsen veya Kensington semti dışındaki hırsızlık vakalarıyla da ilgilenmiyorlardı. Büyük mik-tarda nakit para ve silahlı soygunların dışındaki ufak tefek soygun olayları da önem taşımıyordu.

«... yirmi üç, Narrow Yoluna doğru ilerle ve bek-le...»

Herbert aptal olmadığı için kendisinden istenileni

hemen kavradı. Post Gazetesinin haber değerlendirme-si çözümü zor bir olaydı. Kısa süre sonra «hastalık» mazereti ile işe gitmediği günlerde daha çok para ka-zandığını fark etti.

Dahası, evde oturup radyo dinler-ken, fotoğraf makinelerine kutu yapmayı yeğliyordu. Böylece işinden istifa edip, gazetecilerin kulağı delik dedikleri muhbirlerden oldu.

«... en iyisi sen bana şimdi tarif et...»

Bütün gün radyo başmda oturup haber dinledik-ten bir kaç hafta sonra gazetenin genel yayın müdür yardımcısı, Herbert'i evinde ziyarete geldi —stüdyo apartmana taşınmadan önce— ve onunla konuştu. Ga-zeteci, Herbert'in çalışmalarının gazete için çok yarar-lı olduğunu söyledi ve yalnız kendi gazeteleri için ça-lışmasını teklif etti. Bu Herbert'in duyduğu haberleri yalnızca Post gazetesine vermesi anlamına geliyordu. Fakat kaybettiği gelirini telafi etmek için ona ayrı bir ücret ödeyeceklerdi. Herbert adama diğer gazetelere telefon etmeyi asla akıl etmediğinden söz etmedi. Ya-pılan teklifi kibarca kabul etti.

«... sıkı dur bir kaç dakika içinde sana yardım gönderiyoruz...»

Aradan yıllar geçtikçe Herbert hem aletlerini ge-liştirdi, hem de gazetenin kendisinden ne istediğini iyi-ce anladı. Sabahın erken saatlerinde her türlü haberi minnetle karşılıyorlardı. Fakat saatler ilerledikçe daha zor beğeniyorlardı. Ve öğleden sonra saat üçte, ancak sokaklarda işlenen cinayetlerden şiddet kullanılarak yapılan soygun haberlerinden başka bir şeye ilgi gös-termiyorlardı. Ayrıca, polis gibi, onlarm da gazetelerin-de, zencilerin oturduğu semtlerde cinayete kurban gi-den zencilerle pek fazla ilgilenmediklerini fark etti. Herbert gazetenin bu tutumunu aykırı bulmuyordu. Bir Evening Post okuyucusu olarak, kereste heriflerin

55

Londra'da yaşadıkları semtlerde birbirlerine yaptıkları Herbert'i hiç ilgilendirmiyordu. Polis radyosundan ko-puk kopuk duyduğu haberleri de birleştirmeyi öğrendi. Haber veren yardımcının sesindeki ümitsiz feryadı du-yunca karakoldaki çavuşun telaşlı bağırmasından anlı-yordu. Çalınmış arabaların plaka numaralarını oku-maya başladıklarında dikkatini başka konulara yönel-tebiliyordu.

Büyük hoparlörden çalar saatin zilini duyunca, bantı döndürmeye başladı. Radyonun sesini açıp, Post' un numarasını çevirdi. Telefona yanıt verilmesini bek-lerken çayını yudumladı.

Bir erkek sesi, «Günaydın, Post» diye yanıt verdi.

Herbert «Yazıcılar lütfen» dedi. Arada uzun bir sessizlik oldu.

«Yazıcı.»

«Merhaba, ben Chieseman, saat yedi elli dokuz.»

Geri planda daktiloların tıkırtısı duyuluyordu. «Merhaba, Bertie. Ne var ne yok?»

Herbert «Sakin bir geceydi» dedi.

56

SABAH SAAT: SEKİZ

7

Tony Cox, Quill Sokağı ile Bethnal Green'in köşe-sindeki telefon kulübesinde, almacı kulağına yapıştı-rip durdu. Kadife yakalı kalın paltosunun içinde terli-yordu. Elinde kulübenin dışında duran köpeğin tasma-sının ucuna bağlı zinciri tutuyordu. Köpek de terliyor-du.

Hattın diğer ucundaki telefon açılınca, Tony de-likten içeriye bozuk para attı.

«Evet?» diye yanıt veren sesin bu yeni tip alen-girli telefonlara alışık olmadığı anlaşılıyordu.

Tony kısaca konuştu. «Bu gün. Derhal toplanın.» İsmi vermeden ve karşı taraftan yanıt beklemeden telefonu hemen kapattı.

Arkasından gelen köpeğin zincirini çekiştirerek dar kaldırımda yürüdü. İyi besili, güçlü kuvvetli, şecereli bir bokserdi. Ve yürürken Tony sürekli onun tasmaına bağlı zinciri çekiştirip duruyordu. Köpek güçlüydü, ama sahibi ondan daha güçlüydü.

Eski verandalı evlerin kapıları sokağa açılıyordu. Tony önünde gri Rolls Royce'un park ettiği evin önün-de durdu. Evin kapısını itip açtı. Kapı asla kilitlen-

57

inezdi, evde yaşayanlar hırsız girmesinden korkmaz-lardı çünkü.

Evin içine yemek kokusu sinmişti. Tony arkasın-dan gelen köpeği çekiştirerek mutfağa girdi. Tasma-nın ucundaki zinciri çözüp, köpeğin poposuna okkalı bir tokat atıp onu yanından uzaklaştırdı. Ayağa kal-kıp paltosunu çıkardı.

Gaz ocağının üstündeki çaydanlık kaynıyordu, yağ-lı kâğıdın üstünde de dilim dilim kesilmiş domuz pas-tırması duruyordu. Tony çekmeceyi açıp, on santim uzunluğundaki mutfak bıçağını eline aldı. Parmağı-y-la keskin tarafını yokladı, sonra bileylemesi gerekti-ğine karar verip arka bahçeye çıktı.

Odunluğun yanmda tekerlekli eski bir biley ma-kinesi vardı. Tony onun yanındaki tahta tabureye otu-rup, yıllarca önce babasından gördüğü şekilde biley taşıını döndüren tekerleği çevirmeye başladı. Tony ba-basının yaptığı işleri yapmaktan keyif alıyordu. Onu gözlerinin önünde canlandırdı: Uzun boylu, dalgalı saçlı, şeytani bakışlı yakışıklı bir adamdı. Bıçakları bi-lerken anlattığı komik öykülerle çocuklarını kahkaha-lara boğardı. Tabak çanak, tencere tava satan bir iş-portacıydı. Gür güzel sesiyle bağırarak mallarının ni-teliklerini sayardı. Yanındaki tezgahda sebze satan ma-navı iğnelemek için : «Al işte gördün mü, kırk paraya bir tencere sattım. On papel kazanmak için sen kaç demet maydanoz satacaksın?» diye ona takılırdı. Met-relerce uzaktan yabancı kadınları gözüne kestirir ve onları hiç utanmadan yakışıklılığı ile etkilerdi. Saçla-rını filenin içinde toplayan orta yaşlı kadınlara bak sevgilim, pazarın bu tarafına sizin gibi güzel genç ka-dınlar pek uğramaz, ayağınız alışsın diye bunu size de-ğerinden çok daha aşağıya satacağım. Şuna bak — be-ni bağışlayın ama altı masif bakır. Elimdeki son par-

58

ça. Diğer sattıklarımın kâr ettim, bunu size çok ucu-za bırakacağım, aldığım fiyatın yarısına sizin olsun, çünkü güzelliğinizle yaşlı adamın kalbini heyecanlan-dırdınız, fikrimi değiştirmeden hemen alıp buradan uzaklasın» diye diller dökerdi.

Babasının tek ciğeri alındıktan sonra, hızla de-ğiş-mesi Tony'yi şaşırtmıştı. Adamcağızın saçları kısa sü-rede beyazlaşmış, yanakları çökmüş ve o güzelim sesi kısılmıştı. İşporta tezgahı aslında Tony'nin hakkıydı, ama o kendi gelirini kazanacak kaynakları bulmuştu. Onun için babasının işporta tezgahını Whitechapel'i çok güzel el işaretleriyle dilsiz alfabetini öğrenecek ka-dar sabırlı bir kızla evlenen sağır kardeşi Harry'e bı-rakmıştı. Sağır ve dilsiz bir adamın işporta tezgahını işletmesi yürek isterdi. Konuşması gerektiğinde elinde-ki karatahtaya yazan ve satış yaptığı zaman cebin-deki TEŞEKKÜRLER yazılı karton parçasını müşte-rilerine gösteren cesur bir erkekti. Fakat Harry işpor-ta tezgahını çok iyi idare etti, doğru dürüst bir dükkân açması için Tony kardeşine ödünç para verip bir de yardımcı tutmasını sağladı. Kardeşi bu işi de başarı-y-la yürüttü. CESARET — bütün ailenin fertlerine bu-laşmıştı.

Mutfak bıçağı yeterince keskinleşmişti. Tony onu elinde denerken parmağını kesti. Kanayan parmağını dudaklarının arasmda emerek mutfağa döndü.

Annesi mutfaktaydı. Lillian Cox, kısa boylu, çok şişman bir kadındı —oğlu boyunun kısalığını değil ama şişmanlama meyimi ondan almıştı — ve altmış üç ya-şındaki bir kadının vücudunda var olamayacak bir ener-jiye sahipti. Annesi Tony'ye «Sana biraz ekmek kızartı-yorum» dedi.

«Çok iyi.» Tony bıçağı bırakıp kanayan parmağını

59

saracak bandı buldu. «Şu bıçağa dikkat et — onu biraz fazla bileylemişim.»

Annesi kesik parmağını görünce telaşlandı, kana-yan parmağı musluktan akan soğuk suyun altına so-kup yüze kadar saymasını söyledi, sonra üstüne anti-septik merhem sürdü, yaranın üstünü gazlı bezle ka-patıp, sardı ve bandajı çengelli iğne ile tutturdu. Annesi istediklerini gönlünce yapabilmesi için Tony hiç kımıl-damadan durdu.

Annesi, «Ah, benim iyi kalpli oğlum bıçakları bile-miş. Sabahın köründe nerelere gittin bakalım?» dedi.

«Köpeği parkta dolaştırdım. Ayrıca birisine tele-fon etmem gerekiyordu.»

Annesi garip bir sesle duyduğu tiksintiyi belirtti. «Bu evdeki telefonun nesi var bir türlü anlayamıyorum doğrusu» dedi.

Tony gaz ocağının üstüne eğilip tavada kızaran do-muz pastırmasını kokladı. «Anne, nesi olduğunu biliyor-sun, moruk Bili telefonu dinliyor.»

Annesi çaydanlığı Tony'nin eline tutuşturdu. «İçe-riye git, fincanlara çay koy, haydi bakalım.»

Tony çaydanlığı salona götürdü ve onu masanın üstüne bıraktı. Kare şeklindeki masanın üstünde iki kişilik servis, tuzluk, biberlik ve sos şişeleri vardı. Tony eskiden babasının oturduğu şöminenin önündeki iskem-leye yerleşti. Oturduğu yerden büfeye uzanıp, iki fincan tabağı ve fincanları aldı. Yine sofrada argolarla yemek duası eden babasını gözlerinin önünde canlan-dırdı. «Haydi, tozlu ellerinizi sofradan çekin» derdi. Eğer çocuklar dirseklerini masaya dayayacak olsalar kıya-metleri kopartırdı. Tony yalnızca onun annesine karşı davranışlarını beğenmezdi. Çok yakışıklı olduğu için, elinin altında bir kaç kadın bulundururdu, kazandığı paraları evine getireceği yerde oynadığı kadınlara içki

60

alırdı. Böyle zamanlarda, Tony kardeşiyle Smithfield pazarına gidip, masaların altından artıkları çalıp bir kaç kuruş karşılığında sabun fabrikasına satarlardı. Ay-rica babası askere de gitmemişti — ama o zamanlar, uyanık delikanlıların çoğu savaştan kaçmışlardı.

«Ne yapacaksın — tekrar uyuyacak mısın, yoksa fincanlara çay mı koyacaksın?» diye Lillian söylenerek elindeki tabağı Tony'nin önüne koyup, karşısına geçip oturdu. «Haydi neyse bırak ben yaparım.»

Çatalını bıçağını eline alan Tony onları kalem gibi tutup, yemeğini yemeye başladı. Tabağın içinde sosis-ler, iki sahanda yumurta, konserve domates ve bir kaç dilim de yağda kızarmış ekmek vardı. Kahverengi sosa uzanmadan önce bir kaç lokma atıştırdı. Sabahki uğ-raşlarının sonunda karnı acıkmıştı.

Annesi çay fincanını önüne koydu. «Bilmiyorum, ama baban hayattayken telefonu kullanmaya korkmaz-dık. Tanrı ruhunu şâd etsin. Moruk BilPi nasıl atlata-cağını o bilirdi. Onu işkillendirecek şekilde konuşmaz-dı.» dedi.

Tony babasının zamanmda evde telefon olmadığını düşündü, ama bunu annesine yüzlemedi. «Evet, haklı-sın. Öylesine dikkatliydi ki onun için sefalet içinde öl-dü» diye yanıt verdi.

«Ama namuslu adamdı.»

«Öyle mi?»

«Onun namuslu olduğunu pekâlâ biliyorsun, Allah kahretsin, sakın bana aksini söylemeye kalkışma.»

«Anne küfür ederek konuşmandan hoşlanmıyorum.»

«Benim damarıma basma.»

Tony sessizce hızla kahvaltısını yedi. Fincanındaki çayı bir yudumda içti ve purosunun kâğıdını yırttı.

Annesi önündeki fincanı aldı. «Çay ister misin?»

Tony kolundaki saatine baktı. «Hayır, teşekkür ede-

61

rim. Yapmam gereken bir iki işim var.» Purosunu ya-kıp ayağa kalktı. «Kahvaltı çok güzeldi. Karnım iyice doydu.»

Annesi gözlerini kısıp baktı. «Başın belada mı?» diye sordu.

Tony sinirlendi. Purosundan çektiği dumanı hava-ya üfledi. «Bundan sana ne?»

«Tabii senin yaşantın. Haydi git bakalım, sonra görüşürüz. Kendine dikkat et.»

Tony bir an uzun uzun onun yüzüne baktı. Oğlu-nun karşısında boyun eğdiği halde, güçlü bir kadındı. Babası öldüğünden beri aileyi bir arada tutup hepsini idare etmişti. Evlilik yaşantısındaki kavgalarda karı ko-canın arasını bulmuş, bir oğlundan aldığı borç parayı diğer oğluna vermiş, gerektiğinde öğütler dağıtmıştı. Çocuklarına karşı en güçlü silahı onlarm davranışla-rını katı dille eleştirmesiydi. Quill Sokağından Bour-nemouth'daki güzel bir kır evine taşınma çabalarına şiddetle karşı koymuştu. Eski evinden ve anılarından uzaklaşınca, elindeki otoriteyi kaybedeceğinden kuşku-, lanmakta haklıydı. Bir zamanlar, sivri çenesinde ve kemerli burnunda kraliçe gibi kendisini beğenmiş bir' hava vardı. Şimdi de otoritesi yerindeydi, ama tahtın-dan indirilmiş bir kral gibi bir köşeye çekilmişti. Elin-deki gücün dizginlerini bırakmakla akıllıca davrandığı-nı biliyordu, ama aynı zamanda elindeki gücü kaçırdı-ğına pişmandı. Tony annesinin kendisine bunun için muhtaç olduğunu fark etti. Şimdi evin kralı Tony idi. Ve onunla aynı evde yaşamakla tahtın yanından uzak-laşmıyordu. Annesinin kendisine muhtaç olduğu için Tony onu çok seviyordu. Çünkü kimse Tony'ye muhtaç değildi.

Annesi ayağa kalktı. «Evet, gidiyor musun?»

«Evet.» Tony düşüncelere daldığını fark etti. Kolu-

62

nu annesinin omuzuna dolayıp sıktı. Onu asla öpmezdi. «Haydi hoşçakal anne.» Paltosunu aldı, köpeği okşadı ve dışarıya çıktı.

Rolls-Royce'un içi çok sıcaktı. Deri koltuğa yerle-şip arabayı hareket ettirmeden önce, düğmeye basıp ca-mı aşağıya indirdi.

Doğu Yakasının dar sokaklarından geçerken pek keyiflendi. Bulunduğu mahallenin sefilliği daracık so-kakları, virane evleriyle görkemli arabanın arasındaki büyük tezat Tony Cox'un

hayat öyküsünü açıkça anla-tıyordu. İnsanlar arabaya bakıp —ev kadınları, gazete dağıtan çocuklar, işçiler, sokak serserileri— ve araların-da «İşte Tony Cox. İşleri tıkırında gitti» diyorlardı.

Arabanın açık camından purosunun külünü dışarı-ya silkti. Evet, işleri tıkırında gitmişti. İlk arabasını on altı yaşındayken altı İngiliz lirasına satın aldı. Ulaştır-ma Bakanlığmm boş sertifikası karaborsada kendisine otuz şiline mal oldu. Boş sertifikayı doldurup arabayı seksen İngiliz lirasına sattı.

Kısa süre sonra zamanla yasal bir işe dönüştürdü-ğü kullanılmış araba galerisi sahibi oldu. Sonra galeri-yi içindeki mallarla birlikte beş bin İngiliz lirasına sa-tıp, paravan şirket işine girişti.

Beş bin İngiliz lirasıyla bir bankada hesap açıp, araba galerisini satın alan adamın ismini referans ola-rak verdi. Banka müdürüne asıl ismini söyledi ama yan-lış bir ev adresi verdi — araba alım satım işinde de ay-nı adresi kullanmıştı.

Üç aylık kirayı peşin verip bir depo kiraladı. İma-latçı firmalardan az miktarda radyo, televizyon ve mü-zik dolapları alıp, bunları Londra'daki dükkânlara tek-rar sattı. İmalatçı firmalara malı teslim alırken para-ları peşin ödedi, bankadaki hesabı da sürekli işliyordu.

63

Bir kaç ay içinde biraz para kaybetti, ama kredi verile-bilir sağlam bir tüccar unvanını kazandı.

Tam bu sırada bir kaç yüklü sipariş verdi. Beş yüz İngiliz lirası değerinde malı alırken parasını peşin öde-diğinden, küçük imalatçı firmalar aynı kredi şartları-y-la ona seve seve üç bin dört bin İngiliz liralık siparişle-ri teslim ettiler, ilerde çok sağlam müşteri olacağına inanıyorlardı.

Tony beş kuruş ödemededen satın aldığı elektrikli aletlerle deposunu doldurup indirimli satış düzenledi. Pikaplar, renkli televizyon setleri, dijital saatler, ses al-ma cihazlan, amplifikatörler, radyolar perakende fiyat-. Iarm çok altında kısa sürede satıldı. İki gün içinde de-po boşaldı. Tony Cox da üç bin İngiliz lirasını iki valize doldurup, deponun kapısına kilit vurup evinin yolunu tuttu.

Bu olayı anımsayınca sıcak arabanın içinde bir an ürperdi. Artık asla böyle tehlikeli oyunlara girişme-yecekti. Ya mal temin ettiği firmalardan birisi indirim-li satışını haber alsaydı? Ve bir kaç gün sonra banka müdürü publardan birinde Tony ile karşılaşsaydı?

Hâlâ arada sırada böyle paravan firmalar kuruyor-du, ama şimdi rezalet patlak verdiği anda kapağı İspan-ya'ya atıp uzun bir tatil yapan paravan adamlar kul-lanıyordu. Ve hiç kimse Tony'nin yüzünü görmüyordu.

Mamafih, artık iş sahasını yaygmlaştırmıştı. Lond-ra'nın merkezinde genç kadınlara yüksek fiyatla kira-ya verdiği katları vardı, gece kulüpleri işletiyordu, hatta bir kaç pop grubun menajerliğini dahi yapıyordu. Yap-tığı işlerden bazıları yasal, kimisi yasa dışı, bazıları iki-sinin karışımı, diğerleri ise yasa ile yasa dışı sınırında gidip geliyordu. Öyle işler ayarlıyordu ki, saygı değer iş adamları bu gibi atılımlara kalkışıp şöhretlerine ha-lel getirmekten korkarlardı.

64

Hiç şüphesiz Moruk Bili onun çevirdiği dolapla-rı biliyordu. Bu günlerde Scotland Yard'da adına dosya açılmamış bir sahtekara kimse. saygı göstermiyordu. Haklarında dosya açılan bu kişilerin yasa dışı işler çevirdiklerini gösterecek somut kanıtlar bulunmuyordu. Çünkü bir avuç dedektif baskın yapılacağını Tony'e önceden haber veriyordu. Tony'nin rüşvet olarak da-ğıttığı paralar hiç de küçümsenecek miktarlarda değil-di. Her yıl Ağustos ayında üç veya dört polis ailesi Tony'nin sayesinde Benidorm'da yaz tatili geçiriyordu.

Tony'nin hiç birine güveni yoktu. Hepsi işine ya-rıyordu ama günün birinde kendisini ele verip çalış-tıkları kuruluşa besledikleri sadakati kanıtlıyacaktı. Çürük yumurta her zaman çürük yumurtaydı. Onun için Tony bütün işlerini nakit parayla çeviriyordu. Ki-tap defter tutmazdı. Her şey Tony'nin aklında yazılıy-dı. Bütün işler avanesine verdiği sözlü emirler üstüne yerine getirilirdi.

Zamanla, banker rolü oynayarak kendisini emni-yete aldı. Adamlarından birisi içten bilgi sızdırıp son-ra güzel bir plan düzenlerdi. Sonra aletleri ve insan gücünü temin edecek bir sahtekar bulurdu. Bu iki adam Tony'e hazırladıkları planı anlatırlardı. Eğer, plan ho-şuna giderse, rüşvet dağıtılacak paraları ödünç verir, silah, araba, patlayıcılar gibi gerekli her türlü malze-menin masraflarını öderdi. Adamlar işi bitirince, Tony'e ödünç verdiği paraların beş veya altı misli fazlasını öderlerdi.

Bu günkü zorlu bir işti. Bu işte banker olduğu ka-dar planları yapmıştı. Onun için çok dikkatli olması gerekti.

Arabayı arka sokakta park edip dışarıya çıktı. Bu-radaki evler diğerlerinden daha büyüktü — dok işçi-leri ve ameleler yerine, ustabaşları ve marangozlar için

65

inşa edilmişti— fakat Quill Sokağı'ndaki evlerden da-ha sağlam değillerdi. Çimento sıvalar çatlamıştı, tah-ta doğramalar çürümüşü, ön taraftaki bahçeler ise Tony'nin arabasının bagajından çok daha küçüktüler. Bu sokaktaki evlerin yalnızca yarısında yaşayanlar var-dı, diğerleri depo, yazıhane ve dükkan olarak kullanı-lıyordu.

Tony'nin çaldığı kapının üstünde «Bilardo ve Oyun Salonu» levhası asılıydı. Kapıyı tıklatır tıklatmaz açıl-dı ve Tony içeriye süzüldü.

Walter Burden ile el sıkışıp onun peşine takılıp merdivenlerden çıktı. Geçirdiği bir kaza sonucu topal kalan kekeme Walter, artık doklarda çalışamıyordu. Tony de ona Bilardo Salonların yöneticiliğini vermişti. Bu davranışıyla — Tony'e bedavaya mal olmuştu — Do-ğu Yakasında yaşayanların saygısını kazanacağı gibi Walter'in de ömür boyu sadakatini kazanacağını bi-liyordu.

Walter, «Tony bir fincan çay içer misin?» diye sor-du.

«Hayır, teşekkür ederim, Walter. Kahvaltı sofrasından yeni kalktım.» Mal sahibi edasıyla bakışlarını birinci katın holünde dolaştırdı. Masaların üstü örtü-lüydü, marley döşeli yerler süpürülmüşü. Bilardo sopa-ları boy sırasına göre muntazam hizaya dizilmişti. «Afe-rin, buraya iyi bakıyorsun.»

«Tony ben sadece görevimi yapıyorum. Senin iyili-ğini asla unutamam.»

«Evet.» Pencerenin önüne giden Tony dışarıya bak-tı. Bir kaç metre uzakta mavi Morris 1100 kaldırım kenarına park etmiş duruyordu. İçinde iki kişi vardı. Tony merakını tatmin etmişti: Tedbirli davranmakla isabet ettiğine inanıyordu. «Walter, telefon nerede?»

66

«İçerde yazıhanede.» Walter kapıyı açıp, Tony'i içeriye soktu ve kapıyı kapatıp dışarda bekledi.

Yazıhane de temiz ve tertipliydi. Tony masanın üs-tüne oturup bir numara çevirdi.

Hattm diğer ucundan bir ses, «Evet?» diye yanıt verdi.

Tony «Gel beni al» dedi.

«Beş dakika sonra.»

Tony telefonu kapattı. Purosı sönmüştü. Gergin olduğu zamanlar purosunu içmeyi unuturdu. Altm Dunhill çakmağıyla purosunu tekrar yakıp, dışarıya çıktı.

Tekrar pencerenin önüne gidip durdu. Sonra Wal-ter'e «Pekala, dostum ben tüyüyorum» dedi. «Eğer, ma-vi arabadaki genç dedektif polislerden birisi aklma esip kapıya dayanacak olursa, sakın kapıyı açma. Ben ya-rım saat sonra döneceğim.»

«E... endişe etme. Biliyorsun, bana güvenebilirsin» diyerek Walter kuş gibi kafasını salladı.

«Evet, biliyorum.» Tony yaşlı adamın omuzunu ha-fifçe sıktı, sonra holün arka tarafına yürüdü. Kapıyı açıp, hızlı adımlarla yangın merdivenlerinden aşağıya indi.

Çürümekte olan bir bebek arabasının, delik deşik kauçuk yatağın ve geriye üçte biri kalmış eski bir oto-mobilin arasından geçti. Yer yer çatlamış beton yolun çatlakları arasından yabancı otlar dışarıya fıskırmıştı. Uyuz bir kedi yolun üstüne kıvrılmış yatıyordu. Tony' nin İtalyan ayakkabılarına çamurlar bulaştı.

Bahçenin arka kapısı dar bir geçite açılıyordu. Geçitin ucuna doğru yürüdü. Tony yolun başına ulaş-tığı an, içinde üç adamın bulunduğu kırmızı küçük Fiat bir araba köşeyi döndü. Tony kapıyı açıp arabanın arka koltuğuna oturdu. Ve araba hemen hareket etti.

67

Arabayı kullanan Tony'nin birinci yaveri Jacko adındaki gençti. Jacko'nun yanında Sağır Willie oturu-yordu. Patlayıcılar hakkında ondan daha fazla bilgi sa-hibi olan birisi bulunmazdı. Yirmi yıl önce patlayıcı-larla uğraşırken kulak zarı patlamıştı. Arkada Tony'nin yanında ise iri kalçalı kızlara ve silahlara olan düş-künlüğüyle tanınan Peter «Jesse» James oturuyordu. Hepsi de iyi adamlardı, *Tony'nin* şirketinin sürekli ele-hıanlarıydı.

Tony, «Willie oğlun nasıl?» diye sordu.

Sağır Willie duyan kulağını Tony'den yana çevirdi. «Ne?»

«Oğlun Billy nasıl?»

«Bu gün on sekiz yaşma bastı,» diye Willie yanıt verdi. «Tony bildiğin gibi. Kendisini asla idare edemi-yecek. Sosyal İşler görevlisi onu bir sağlık kuruluşuna yerleştirmemizi istiyor.»

Tony sempatiyle dilini çıklattı. Sağır Willie'nin ge-ri zekalı oğluna çok acıyor ve ona karşı çok iyi davra-nıyordu. Akıl hastalıklardan çok korkardı. «Sen de onu yanından uzaklaştırmak istemiyorsun.»

Willie, «Bizim hanıma Sosyal İşler görevlisinin hiç-bir şey bilmediğini söyledim. Bu kız yirmi sekiz yaşın-da var yok. Koleje filan gitmiş, ama daha dünyayı ta-nımıyor.»

Jacko sabırsızca söze karıştı. «Tony, her şey ta-mam. Çocuklar orada, arabalar harekete hazır.»

«İyi.» Tony dönüp Jesse James'e baktı. «Ya silah-lar?»

«Bir çift otomatik tüfek ve bir Uzi var.»

«Ne var?»

Jesse gururla sırtıttı. «Doksan milimetrelik maki-neli bir tüfek. İsrail yapısı.»

Tony «Haydi öyleyse, eyleme geçelim» dedi.

68

Jacko «İşte geldik» dedi.

Tony cebinden kumaş bir bere çıkartıp, başına giy-di. «Çocukları kapıların içine yerleştirdiniz değil mi?»

Jacko «Evet,» diye yanıt verdi.

«Bu soygunu benim düzenlendiğimi söylemelerine aldırmam, ama yüzümü görüp beni tanımlarını da istemem.»

«Biliyorum.»

Araba bir hurda araba mezarlığına girdi. Şaşılacak kadar düzgün tertipli bir araba mezarlığıydı. Ara-baların kaportaları üç küme halinde muntazam dizilmişlerdi. Diğer parçaları da bir kenara dizilmişti. Bir başka köşede ise eski lastikler piramit şeklinde üst üste yığılmıştı.

Kapının hemen yanında bir vinç ve büyük bir TIR duruyordu. Az ilerde açık mavi renkli çift tekerlekli Ford minibüste ise ağır işlerde kullanılan asetilen ke-sici aletler vardı.

Tony duran arabadan indi. Gördükleri pek hoşuna gitmişti. Temizlikten hoşlanırdı. Diğer üç adam du-rup onun bir şeyler yapmasını bekledi. Jacko bir siga-ra yaktı.

Tony, «Buranın sahibinin icabına baktınız mı?» di-ye sordu.

Jacko başını salladı. «Vinci, TIR kamyonunu ve ke-sici aletlerin hepsini o sağladı. Fakat onları nasıl bir işte kullanacağımız bilmiyor. Vaziyeti kurtarmak için de onu elini ayağını bir güzel bağladık.» dedikten son-ra Jacko öksürmeğe başladı.

Tony onun dudakları arasındaki sigarayı çekip al-dı, yere atıp çamurun içinde ezdi. «Bu meret seni ök-sürtüyor» dedi. Cebinden bir puro çıkartıp uzattı. «Bun-dan iç ve yaşlı öl.»

69

Tony sonra araba mezarlığının kapısına doğru yü-rüdü. Üç adam da onun peşinden gitti. Tony yerdeki su, yağ ve asit birikintilerinin üstünden seke seke, vin-cin yanma geldi. Araba, minibüs veya hafif kamyon-ları kaldıracabilecek güçte küçük bir vinçti. Tony palto-sunun düğmelerini açtı ve merdivene tırmanıp vincin kabinine bindi.

Kabinin koltuğuna oturdu. Etrafındaki pencereler-den araba mezarlığının her yanını rahatça görebiliyordu. Arazi üçgen biçimindeydi. Bir yanda demiryolu vi-yadüğü uzanıyordu. Tuğla kemerlerin içleri depo gibi kullanılıyordu. Yan taraftaki yüksek duvar araba me-zarlığı ile çocuk bahçesini ve bombalanmış bölgeyi ayı-rıyordu. Araba mezarlığının önünden geçen yol bir kaç metre ilerdeki nehrin akışına göre hafifçe kıvrılıyordu. Çok nadir kullanılan geniş bir yoldu.

Viyadükün altında eski tahta kapısı ve ziftli ka-ğıttan damı olan bir kulübe vardı. Elektrikli sobanın etrafında toplanan adamlar çay ve sigara içip gergin-lik içinde bekliyorlardı.

Her şey yolundaydı. Tony midesinde kıpırtılar his-setti. Heyecanlanmıştı. Sezileri bu işin içinden yüzü-nün aklıyla sıyrılacağı fısıldıyordu. Vincin kabininden dışarıya çıktı.

Sesini mahsustan çok alçaltıp, hiç teklemeyen ko-nuştu. «Bu minibüs her zaman aynı yoldan. geçmez. Loughton'dan kente çeşitli yollardan girilebilir. Fakat bizim bulunduğumuz nokta bütün yolların kesiştiği yer değil mi? Eğer Birmingham veya Watford yolu üze-rinden geçmek istemezlerse bu yolu kullanmaları gerek. Zaman zaman yan yollar da kullandıkları olur. Bu gün

bu yolu seçmelerine dua edelim. Eğer geçmezlerse, gelecek sefere şansımızı denemek üzere çocuklara para dağıtıp evlerine yollayın.»

70

Jacko «Onlar sadece ne yapacaklarını biliyorlar.» dedi.

«İyi. Başka bir şey var mı?»

Üç adam da yanıt vermediler.

Tony onlara son talimatı verdi. «Hepiniz yüzünüze maske takacaksınız, ellerinize eldiven giyeceksiniz. Kim-se ağzını açıp konuşmayacak.» Sözlerinin etkisini tartmak için teker teker adamların yüzlerine baktı. Sonra «Pekala, haydi beni geri götürün» dedi,

Fiat araba dar sokaklardan geçip bilardo salonun arkasındaki bahçe kapısına açılan yola gelene dek hiç kimse konuşmadı.

Tony arabadan indi, sonra ön camdan başım içe-riye uzatıp «Plan çok iyi hazırlandı. Eğer hata yap-mazsanız, işler tıkırında yürür. Bilmediğiniz bir kaç pü-rüz çıkabilir - örneğin nöbetçiler ye içerdeki adamların kim olduklarını tanımıyorsunuz. Sakın paniğe kapıl-mayın. İşinizi sükûnetle yürütün, başaracağız.» diyerek sustu. «Ve Tanrı aşkına sakın şu Allanın cezası maki-neli tüfekte kimseyi vurmaya kalkışmayın.»

Çıkmaz sokağın ucuna yürüyüp, arka kapıdan bi-lardo salonuna girdi. Walter masaların birinde bilardo oynuyordu. Kapının açıldığını duyunca masanın üstün-den doğruldu.

«Oldu mu Tony?»

Tony pencerenin önüne gitti. «Dostumuz yerinden kımıldadı mı?» Mavi Morris'in aynı yerde durduğunu gördü.

«Evet, sigara içe içe ölecekler.»

Tony Tanrıya şükür, polisin kendisini gündüzleri olduğu gibi geceleri de göz altında tutacak kadar ye-terli elemanı yok diye düşündü. Saat sabah dokuzdan akşam üstü beşe kadar göz altında bulunduğu sürece işlerini istediği gibi çevirirken bir yandan da kendisine

71

gerekli tanıkları temin ediyordu. Bu günlerde yirmi dört saat göz altında tutulmaya başlayacaktı ama na-sıl olsa durumu kendisine daha önceden haber verecek dostları vardı.

Walter parmağıyla masayı işaret edip «Biraz oyu-na ne dersin?» diye sordu.

«Hayır istemem.» diye yanıt veren Tony pencere-nin önünden çekildi. «Bu gün çok işim var.» Merdiven-lerden aşağıya inmeye başladı. Walter da arkasmdan seke seke onu izledi.

«Hoşça kal Walter» diyerek Tony sokağa çıktı.

Walter da arkasmdan seslendi. «Hoşça kal Tony. Tann seni korusun oğlum.»

8

Gazetenin yazı işleri odası birdenbire canlandı. Sa-at sekizde morgtan farksız olan sessiz salonda, arada sırada Cole'un okuduğu gazetelerin hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Zaman zaman da teleksin çı-tırtıları işitiliyordu. Şimdi üç muhabir daktilo maki-nesinin başına oturmuş, çakur çukur yazılarını yazı-yorlardı. Çocuklardan biri ısıklıkla bir pop şarkısı çalı-yordu.

Deri ceketli foto muhabiri, yazı işleri yar-dımcısı ile futbol maçını tartışıyordu. Gazeteciler birer ikiye gelmeye başladılar. Çoğu her sabah yaptıkları rutin işlere gömüldüler. Cole bir süre salonda çalışan-ları gözledi. Birisi çayını yudumluyor, bir diğeri sigara-sını tütürüyor, bir başkası Sun gazetesinin üçüncü say-fasındaki çıplak, güzelin resmini seyrediyordu. Her bi-risi güne başlamadan önce, özel alışkanlıklarını sür-dürüyordu.

Cole, yanmda çalışanları iş başına koşmadan önce

72

onların bir süre oyalanmalarından yanaydı. Böylece dü-zeni sağlıyor ve herkes salim kafayla çalışmaya başla-yabiliyordu. Haber müdürü Cliff Poulson'un tutumu ise tamamen değişti. Kurbağa gibi patlak yeşil göz-lü, Yorkshire aksanıyla konuşan Poulson «Oğlum, zah-met edip paltonu çıkarma» diyerek genç çocukları so-luk almalarına fırsat vermeden işe koşardı. Poulson ani kararlardan, sürekli telaş içinde çalışmaktan zevk alır-dı. Şakalarıyla gazetenin içinde çılğın bir hava yara-tırdı. Poulson hız delisiydi. Cole onun emrinde çalışan bir kişinin bir dakika dalgaya düşüp de her hangi bir olayı gazeteye basmayı atladığını anımsamıyordu.

Kevin Hart beş dakika önce gelmişti. Yazı masa-sının ucuna ilişmiş, çizgili giysisinin bıçak gibi ütülü pantolonunun paçası hafifçe yukarıya sıyrılmış, Mirror gazetesini okuyordu. Cole ona seslendi. «Kevin, lütfen Yard'a telefon et.» Genç adam telefonu eline aldı.

Bertie Chieseman'ın verdiği haberlerin hepsi ka-im bir tomar halinde masanın üstünde duruyordu. Ga-zetecilerin çoğu masalarının başındaydı. Artık hepsini işe koşmanın zamanı gelmişti. Verilen haberleri gözden geçirip ayırdı, bir kısmını zimba makinesine sokup ke-narlarına delip dosyaladı, diğerlerini de gazetecilerin ellerine tutuşturup kısa açıklamalar yaptı. «Arma, Hol-loway Yolu'nda PC'nin başı belaya girmiş —en yakın karakola telefon et ve meselenin aslını öğrenmeye ça-lış. Eğer sarhoş dalaşmasıysa boş ver aldırma. Joe, Doğu Yakası'ndaki şu yangın— itfaiyeye telefon et. Phillip, Chelsea'deki soygun vakasıyla ilgilen. Kelly'nin adres defterine bir göz at, belki civarda yaşayan ünlü birisi vardır. Barney - Polis, Camden'de Queenstown So-kağı'ndaki bir eve yaptığı baskında, bir İrlandalıyı tu-tuklamış, Yard'a telefon et ve adamm IRA ile ilgisi olup olmadığını öğren.»

73

İç hattın telefonu çalınca Cole uzanıp açtı. «Buy-run Arthur Cole.»

«Arthur, bana ne haberlerin var?»

Cole resim editörünün sesini tanıdı. «Şimdilik, en önemli haber dün gece Avani Kamarasındaki oylama.» dedi.

«Fakat bu haber dün televizyonda yayınlandı!»

«Bana soru sormak için mi telefon ettin yoksa ne-ler olup bittiğini mi haber vermek istiyorsun?»

«Sanırım Dovraing Sokağına birisini yollayıp en iyisi Başbakanın resmini çektireyim. Başka haber var mı?»

«Bütün haberlerin hepsi gazetelerde.»

«Teşekkür ederim, Arthur.»

Cole telefonu kapattı. Dünden kalmış bayat haber-lerle güne başlamak çok kötüydü. Cole elinden geldi-ğince eski haberleri bu güne uydurmaya çalışıyordu - iki gazeteci sağa sola telefonlar edip okuyucuların tep-kilerini öğrenmeye çabıyorlardı. Mebusların hepsi dudaklarına mühür vurmuş konuşmuyorlardı ama Ba-kanlara kimsenin laf ettiği yoktu.

Pipo içen orta yaşı bir gazeteci seslendi. «Bayan Poulson telefon etti. Cliff bu *gün* gelmeyecekmiş. Hint ishaline tutulmuş.»

Cole yüksek sesle inledi. «Orpington'da Hint isha-line nasıl tutulmuş.»

«Akşam yemeğinde içkiyi fazla kaçırmış.»

«Pekala.» Cole, çok hoş diye düşündü. Poulson'un hastalanması da tuz biber ekmişti. Şimdi ayın en sıkıcı gününü yaşayacaklardı. Yazı işleri müdür yardımcısı da tatildeydi. Bütün yük Cole'un sırtına binmişti.

Kevin Hart masaya yaklaştı. «Yard'dan haber yok. Gece sakın geçmiş,» dedi.

Cole başını kaldırıp baktı. Hart yirmi üç yaşında,

74

çok uzun boylu ve çok uzun kıvrıkcık saçlı bir delikan-lıydı. Cole sinirlendiğini belli etmemeye çabaladı. «Çok komik. Scotland Yard'da asla sakın bir gece geçmez. Ba-sın Bürosunun derdi ne?»

«İyi bir öykü uydurmalıyız - Bin yıldır ilk kez Lond-ra'da bir gece suç işlenmedi» diye Hart sırtarak söy-lendi.

Onun neşesi Cole'u sinirlendirdi. Buz gibi sesle «Yard'dan böyle yanıt almca asla işin peşini bırakma» dedi.

Hart'm yüzü kıpkırmızı kesildi. Acemi bir gazeteci gibi azar işitmek onuruna dokunmuştu. «Tekrar tele-fon edeyin mi?»

Cole dedini anlatabildiğine sevindi. Kevin hatasını anlamıştı. «Hayır, etme» diye yanıt verdi. «Başka bir yazı yazmanı istiyorum. Kuzey Denizi'ndeki petrol araş-tırma sahasını biliyorsun değil mi?»

Hart başını salladı. «Evet, ismi Shield.»

«Evet. Bugün öğleye doğru Enerji Bakanı orada petrol araştırmaları yapacak firmanın ismini açıklaya-cak. Firmanın ismi açıklanana kadar bir yazı hazırla. İhaleye giren firmalar için bu lisansı kazanmanın an-lamını filan açıkla. Bakan'm firmalar arasından nasıl bir seçim yaptığını yaz. Bu gün öğleden sonra senin yazıyı çıkartıp, gerçek haberi yayınlamak üzere gaze-tede boş bir yer bırakırız.»

«Pekala.» Hart arkasını dönüp kütüphaneye doğru yürüdü. Bu aptalca görevin ceza olarak kendisine yük-lendiğini biliyordu. Cole, güzel oğlan cezasını itiraz et-meden çekmeye hazır diye düşündü. Bir an Hart'm ar-kasından baktı. Giysileri ve uzun saçlarıyla Cole'un si-nirine dokunuyordu. Kendisine güveni oldukça fazlay-dı, fakat gazetecilerin biraz da arsız olmaları gerekti.

Cole ayağa kalktı. Yazı işleri yardımcısının masa-

75

sına gitti. Adam, Endüstri Harcamaları Yasasının par-lamentoda kabul edildiğini haber veren teleks üze-rinde çalışıyordu. Cole'un yanmda çalışan yeni gazete-ciler, bu gibi haberlerin ne önem taşıdığını biliyordu. Cole omuzunun üstünden baktı. Not defterinin üstüne, «ASİ MEBUSLAR LİBERALLERE KATILMA ÇAĞRI-SINDA BULUNDU» yazıyordu.

Adam sakalını sıvazlayıp başını kaldırdı. «Ne de-sin?» diye sordu.

Cole «Tıpkı Kadm Özgürlüğü haberine benzemiş, •hiç beğenmedim» dedi.

«Benim de hoşuma gitmedi.» Adam defterdeki say-fayı yırtıp avucunun içinde buruşturdu, metal çöp se-petine fırlattı. «Başka ne haberler var?»

«Hiç bir şey yok. Ben araştırılması gereken haber-leri çocuklara verdim.»

Sakallı adam başını salladı ve alışkanlıkla tavan-dan sarkan saate baktı. «Hiç olmazsa ikinci baskı için elimize doğru dürüst haber geçer inşallah» dedi.

Cole, ona doğru eğildi ve not defterinin üstüne «ASİ MEBUSLAR

«LİBERALLERE KATILMA ÇAĞRISI YAPTI.» yazdı.

«Böylesi daha iyi. Ama tabu aşağı yukarı aynı şey sayılır.»

Sakallı adam sırtıttı. «Sana gazetede iş bulmamı is-ter misin?»

Cole kendi masasına döndü. Annela Sims yanma gelip «Holloway Yolu'ndaki olaydan hiç bir şey çıkma-dı. Bir kaç sokak serserisi aralarında çatışmış. Polis kimseyi tutuklamamış,» diye anlattı.

Cole «Pekala» dedi.

Joe Barnard telefonu kapattıktan sonra «Arthur

76

yangın haberinden bir şey çıkmadı. Kimseye zarar gel-memiş.»

Cole otomatikman «O binada kaç kişi yaşıyormuş?» diye sordu.

«İki yetişkin ve üç çocuk.»

«Öyleyse beş kişilik bir aile yangından canlarını kurtarmış. Otur bunu yaz.»

Phillip Jones «Chelsea'de dün gece soyulan ev ün-lü viyolonist Nicholas Crost'a aitmiş» diye seslendi.

Cole «Çok iyi. Chelsea karakoluna telefon et ve ne-ler çalındığını öğren.» dedi.

Phillip sırtıttı. «Öğrendim bile. Stradivarius keman çalınmış.»

Cole güldü. «Aferin oğlum. Hemen soygun haberi-ni yaz ve sonra oraya git. Bakalım kalbi kırık maestro ile söyleşi yapabilecek misin.»

. Telefon çalmca Cole yanıt verdi. İtiraf etmemesine rağmen, fazlasıyla eğleniyordu.

77

SABAH SAAT: 9.00

Tim Fitzpeterson'un ağlamaktan gözlerinde yaş kalmamıştı, ama ağlamanın da yararı yoktu. Yatağın üstünde yüzünü ıslak yastığa gömmüş yatıyordu. Ha-reket ettikçe canı yanıyordu. Başına gelenleri düşün-memeğe çabalıyordu. Fakat düşünceleri dönüp dolaşıp yine aynı noktaya takılıyordu. Bir süre beyni tamamen durdu ve birkaç dakika uykuya daldı. Fakat acıdan ve ümitsizlikten kaçmama olanak yoktu. Tekrar uyandı.

Canı hiç bir şey yapmak istemediği için yataktan kalkmıyordu. Gidebileceği bir yeri yoktu. Canı kimsenin yüzüne bakmak istemiyordu. Yalnızca, büyük ümitler vaat eden sahte zevki düşünüyordu. Cox kabaca «Öm-ründe göreceğin en zevkli kaçamak» derken ne kadar haklıydı. Tim kızm ince fidan gibi zevkten kıvrılan vücudunu gözlerinin önünden bir türlü silemiyordu. Fakat şimdi bu anılardan geriye korkunç acı bir tat kalmıştı. Kız Tim'i cennete uçurmuş sonra onu cehen-neme itekleyip kapıyı yüzüne kapatmıştı. Kızın duy-duğu zevkin de sahte olduğuna şüphe yoktu, ama Tim' in duyduğu keyfin sahte olduğunu kimse söyleyemez-di. Bir kaç saat önce kendisine yepyeni bir yaşam tarzı düşlüyordu. Varlığını unuttuğu cinsel sevgiyle do-

79

lu yepyeni bir yaşamın hayalini kurmuştu. Halbuki şim-di yarını dahi düşünecek halde değildi.

Dışardaki parkta çocukların bağırışıp, çığlıklar atıp, birbirleriyle kavga edip oynadıklarını duyuyordu. On-ları ve yaşantılarındaki alelade önemsiz olayları kıskan-dı. Siyah bleyzır kısa gri pantolonla okula gittiği gün-leri düşündü. İlkokul birinci sınıfa giderken tam üç millik yolu yaya yürümek zorundaydı. Okulun en par-lak öğrencisi olduğu söylenirdi. Ama bu pek önemli değildi. Fakat Tim'i matematik imtihanına sokup, son-ra onu ortaokula yolladılar. Tim'in de hayatta bundan başka isteği yoktu.

Tim ortaokulda çok başarılı olduğunu anımsıyordu. Gözlük takıncaya kadar sınıfın her türlü yaramazlıkta ve oyunlarında elebaşısıydı.

Bugünkü gibi duyduğu üzüntüyü yaşantısında ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Okula ilk kez gözlük takıp gittiği gün de böylesine üzülmüştü. Gru-bundaki arkadaşları önce gözlük takmasına şaşır-mış-lar, sonra onunla alay etmeye başlamışlardı. Oyun za-manı gelince bütün sınıf peşine takılıp arkasından «dört gözlü» diye alay etmişti. Öğle yemeğinden sonra Tim futbol maçı düzenlemeğe çalışmış, fakat John Wilcott «Futbol sana göre bir oyun değil» diyerek kar-şı koymuştu. Tim de gözlüklerini çıkartıp kılıfına yer-leştirmiş, sonra da Willcott'un kafasını yumruklamıştı. Willcott iri yarı bir çocuktur. Normal olarak kişiliğiyle gücü elinde tutan Tim de kavga etmesini bilmezdi. So-nunda Tim vestiyerde kanayan burnunu silerken, Will-cott'a futbol takımmda yer alacak oyuncuları seçmişti.

Moruk Percy adıyla tanınan Bayan Percival'in ta-rih dersinde Tim eski gücünü kazanmak için öğretme-nin burnunun dibinde Willcott'a mürekkepli ufak ka-

80

ğıt parçacıkları fırlatmıştı. Fakat her zaman pek dal-gın olan Percy o gün her nedense gözünü dört aç-a-cağı tutmuş ve Tim'i yakalayıp, baş öğretmeninin oda-sına sopa yemeğe göndermişti. O gün eve dönerken Tim tekrar kavgaya tutuşmuş, fakat yine yenik düş-müş ve lacivert ceketini yırtılmıştı. Annesi de Tim'in mü-zik dolabı almak için biriktirdiği paradan ceketinin parasını kesince, Tim istediği alete ancak altı ay son-ra kavuşabilmişti. İşte genç Tim'in hayatındaki en ka-ranlık gün böyle geçmişti. Ve koleje başlayıp Partiye kayıt oluncaya dek de liderlik niteliğini okulda asla gösterememişti.

Yenik düştüğü kavgalar, yırtılan ceket ve yediği altı tane sopa! Şimdi keşke sorunlarım o günkü kadar kolay olsa diye düşündü. Dışardaki oyun sahasında bir düdük çaldı ve çocukların gürültüsü birdenbire kesil-di. Tim keşke ben de dertlerimi bu kadar çabuk sona erdirebilsem diye içinden geçirdi. Ve bu düşünce pek hoşuna gitti.

Dün ne için yaşıyordum? diye merak etti. İyi bir iş, itibar, şeref, başarılı bir hükümet, bu gün artık bun-ların hiçbirinin değeri kalmamıştı. Okulun zili saatin dokuzu geçtiğini belli ediyordu. Tim'in bugün çeşitli tip-lerdeki benzin istasyonlarının verimini nasıl artıracak-larının tartışılacağı bir toplantıya başkanlık etmesi ge-rekiyordu. Böylesine anlamsız bir şeye nasıl ilgi göster-mişim diye düşündü. 2000 yılında İngiliz Endüstri-sinin gereksindiği enerji tahmin raporu en sevdiği pro-jesiydi. Ama artık ona karşı eski hevesi duymuyordu. Kızlarını düşündü ve onlarla yüz yüze gelmek zorunda kalacağını aklına getirince korktu. Her şey bir anda yı-kılmıştı. Gelecek seçimleri kimin kazanacağı kimin um-rundaydı? İngiltere'nin gelir kaynakları hükümetin dı-şındaki güç liderlerinin elindeydi. Tim bunun bir oyun

81

olduğunu biliyordu ama artık bu oyunu kazanıp ödü-lünü almak istemiyordu.

Konuşabileceği, dertleşeceği kimsesi, hiç kimsesi yoktu. Karısıyla bu konuyu konuştuğunu düşledi,. «Sev-gilim bir aptallık edip sana ihanet ettim. Çok güzel, genç yerinde duramayan bir sokak orospusu beni baş-tan çıkarttı ve sonra şantaj yaptı...» Julia buz gibi ba-kışlarla kendisini süzecekti. Duygusal iletişimden uzak-laştığı gibi yüzünün ifadesi, buz gibi tiksinti dolu ba-kışlarını, Tim gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Tim uzanıp onun elini tutmak isteyince «Bana dokun-ma» diyecekti. Hayır başından geçen olayı Julia'ya an-latamazdı. Yaralarının iyileştiğine emin olana dek ona bir şey söyleyemezdi. Ve yaralarmm iyileşeceği kadar yaşayabileceğini zannetmiyordu.

Kiminle dertleşebilirdi? Kabinedeki meslekdaşları-nın «Ulu Tanrım, dostum-çok üzüldüm...» diyecekleri-rini biliyordu. Ve hiç vakit kaybetmeden olayı birbir-lerine yetiştirip, onu listelerinden sileceklerdi. Tim'in desteklediği hiçbir projeye katılmayacaklar, onunla sık sık birlikte görünmekten kaçınacaklar ve sık sık na-mus ve ahlak konusunda söylevler vereceklerdi. Ken-disine karşı takınacakları tavırdan dolayı onlardan nef-ret etmiyordu. Bu tahminleri, böyle bir durumda ken-disinin nasıl bir tutum içinde olacağına dayanıyordu.

Bir veya iki defa ajanı kendisine dostça sokulmuş-tu. Ama çok gençti. Yirmi üç yıllık bir evlilikte sada-kate ne kadar önem verileceğini değerlendiremezdi. Ola-yın adamın ruhunda açtığı derin yaraların farkına var-madan, meseleyi bir an önce unutmasını önerecekti.

Yoksa kızkardeşiyle mi dertleşmeliydi? Bir ma-rangozla evli sıradan bir kadındı, her zaman Tim'i bi-raz kıskanmıştı. Başına gelenleri duyunca zevkten dört

82

köşe olacaktı. Tim onun karşısında kendisini küçük dü-şüremezdi.

Babası ölmüştü, annesi ise bunamıştı. Peki hayat-ta hiç mi dostu yoktu? Yaşantısını ne hale sokmuştu? Haklı veya haksız kendisini seven bir kişi yok muydu? Belki de bu tür bağımlılıklar çift yönlüydü ve zamanı gelince kendisini kimse terk etmesin diye Tim de bu tür ilişkilere girmemeye özen göstermişti.

Kimseden destek göremezdi. Buna ancak kendi kaynakları uygundu. Bıkkınlıkla seçimi kıl payı kay-bettiğimiz zaman ne yaparız diye düşündü? Tekrar to-parlanıp, muhalefet yıllarında ne gibi tutum içinde ola-caklarının senaryosunu belirleyip, kuruluşları temelin-den sarsıp, öfke ve düş kırıklığımızı yakıt olarak kul-lanıp savaşa devam ederdik diye aklından geçirdi. Tony Cox'a kazandığı zaferi tattırmamak için içindeki cesa-reti, nefreti ve katılığı tarttı. Fakat aradıklarının ye-rine yalnızca korkaklık buldu. Başka savaşları da kay-bettiği, aşağılandığı zamanlar olmuştu, ama o zaman güçlü bir erkekti ve güçlü erkekler savaş sahasından çekilmezlerdi değil mi?

Gücünü hep kendi görüntüsünden alırdı. Medeni, namuslu, güvenilir, sadık ve cesur bir erkekti. Kazan-manın gururunu bilir, yenildiği zaman savaş sahasını kibarca terk ederdi. Tony Cox kendisine yepyeni bir tablo sergilemişti. Kuş beyinli bir kız tarafından baş-tan çıkartılıp

kandırılacak kadar saftı. İlk şantaj teh-didine karşı kendisine olan güvenini yitirecek kadar za-yıftı. Yerlerde sürünüp merhamet dilenecek kadar kor-kaktı.

Gözlerini sıkıca kapattı, ama kafasının içini istila eden görüntülerden kurtulamadı. Yaşantısı boyunca bu görüntü gözlerinin önünden asla silinmeyecekti.

83

Başmdan geçen çirkin olayı ölünceye kadar unu-tamayacaktı.

Sonunda hareket etti. Önce yatağın kenarında oturdu, sonra ayağa kalktı. Kan akmıştı. Çarşafların üstündeki kan lekeleri yüz kızartıcı olayın tatsız anı-sıydı. Güneş gökyüzünde yükselmiş, şimdi pencereden içeriye giren ışınlar daha parlaktı. Tim pencereyi ka-patmak istiyordu, ama bu gücü kendisinde bulmadı. Seke seke yatak odasından çıkıp, salona geçip mutfak-ğa girdi. Çaydanlık ve demlik, çay pişirdikten sonra kızın bıraktığı yerde duruyordu. Formika tezgahın üs-tüne döktüğü çayları silmemiş, süt şişesini buzdolabı-na koymaya zahmet etmemişti.

İlk yardım çantası küçük çocukların erişemeyeceği üst dolaplardan birisindeydi. Tim marley döşeli yer-deki tabureyi çekip üstüne çıktı. Dolabın anahtarı ra-fın üstündeydi. Kilidi açıp, kapağının üstünde Durham Katedralinin resmi bulunan eski bisküvi kutusunu aldı.

Taburenin üstünden inip, bisküvi kutusunu bırak-tı. Kutunun içinde sargı bezleri, bandajlar, makas, an-tiseptik merhem, bebekler için dut şurubu, yarım tüp Ambre Solaire güneş yağı ve büyük bir şişe uyku hapi buldu. Uyku haplarını çıkartıp kutunun kapağını ka-pattı. Sonra başka bir dolabın içinden bardak aldı.

Hiç bir iş yapmadı. Süt şişesini buzdolabına yer-leştirmede. Tezgahın üstüne dökülen çay yapraklarını silmedi, ilk yardım kutusunu yerine koymadı, yemek dolabın kapağını kapatmadı. Kendi kendisine bunların hiçbirini yapmama gerek yok diye anımsattı.

Bardağı ve uyku haplarını alıp salona geçti ve elindekileri çalışma masasının üstüne bıraktı. Masanın üstünde telefonda başka bir şey yoktu. Çalıştıktan sonra masanın üstünü hep toplardı.

Televizyonun altındaki dolabın kapağını açtı. Kı-

84

za ikram etmeyi düşündüğü içkiler burada duruyordu. Viski, cin, sek seri, iyi cins konyak ve birisinin Dordog-ne'dan armağan getirdiği bir şişe açılmamış, eau de vie prunes vardı. Sevmediği halde Tim cini seçti.

Elindeki şişeden masanın üstünde duran bardağa cin doldurdu, sonra dik arkalıklı sandalyeye oturdu.

Beklemeye cesareti yoktu. Tekrar öz saygısını ka-zanabilmek için belki intikam, almayı yıllarca bekli-yecekti. Mamafih, şimdilik kendisine zarar vermeden Cox'a kötülük yapamazdı. Cox'u teşhir etmek kendi-sini teşhir etmek demekti.

Fakat Ölüler acı çekmezdi.

Cox'u mahvettikten sonra ölecekti.

Bu durumda yapabileceği en akıllı davranıştı.

10

Waterloo İstasyonunda Derek Hamilton'u bu kez Jaguar arabanın şoförü karşıladı. Genel Kurul Başkanı, Rolls Royce'u ekonomik nedenlerle kullanamıyordu. Ne yazık ki sendikalar da böyle ince davranışları takdir et-miyordu.

Araba hareket edince Derek Hamilton kararını ver-di. Hemen ofise gitmeyecekti. «Beni önce Nathaniel Fett'e götür, adresi biliyorsun değil mi?» dedi.

Şoför «Evet efendim» diye yanıt verdi.

"VWaterloo Köprüsü'nden geçip Aldwych'e saptılar ve kente doğru yol aldılar. Hamilton ve Fett, Westminster Okulu'ndan beri arkadaşılar. Baba Nathaniel Fett, oğ-lunun Yahudi olmasına kimsenin aldırmayacağını bi-lerek bu okula yazdırmıştı. Lor d Hamilton da oğlunun bu okulda bir sosyete züppesi gibi yetişmeyeceğini bi-

85

liyordu - sayın lord hazretleri düşüncesini böyle ifade etmişti.

Her iki çocuğun da yetiştikleri ortam hemen he-men birbirinin benzeriydi. Her ikisinin de fırtına gibi dinamik babaları, çok zengindi. Anneleri de güzel ka-dınlardı. Her ikisi de akşam yemeklerine sık sık poli-tikacıların davet edildiği entelektüel ve halkının ara-sında büyümüştü. Her ikisi de değerli tablolar ve ki-taplar arasında yetişmişlerdi. Bu arada arkadaşlıkları ilerlemişti, iki delikanlı birlikte Oxford Üniversitesine yazılmışlardı —Fett Balliol fakültesine, Hamilton da Magdalen'e devam etmişti— Hamiltonların evi devam ettiği fakülte ile kıyaslanınca pek fakir kalıyordu. De-rek babasının bilgilerinin pek sığ olduğunu fark etti. Yaşlı Fett sabırla, abstre resim, komünizim ve be bop caz konularında tartışmalar yapıyor ve bir operatör titizliği ile konuları deşeliyordu. Lord Hamilton ise tu-tucu görüşlüydü, fakat kilişeleşmiş inançlarını Lordlar Kamarası'nda kıyametler kopartarak açıklardı.

Arabanın arka koltuğunda oturan Derek o günleri anımsayınca kendi kendisine güldü. O günlerde baba-sını acımasızca yargılamıştı. Belki de oğullar, babala-rına karşı hep acımasızdılar. Onun gibi politik oyun-ları bilen pek az kimse bulunurdu. İhtiyar, zekası ve kurnazlığı sayesinde gerçek gücü elinde tutardı. Hal-buki NathaniePin babası ise devlet işlerinde çok daha temkinli adımlar atarak gerçek etkiyi genişletirdi.

Nathaniel'e de babasından bu bilgelik miras kalmış-tı. Ve bu yeteneğini meslek haline getirmişti. Altı ne-sildir ailenin en büyük oğlan çocuğuna miras kalan borsa simsarlığı yedinci nesilde adını tüccar bankası olarak değiştirmişti. Okulda bile çocukların hepsi Nat-haniel'e akıl danışmaya giderlerdi. Şimdi ise Nathaniel

86

şirket evlilikleri, hisse senetleri ve devralmak konusun-da öğütler veriyordu.

Araba Nathaniel'in ofisinin önünde durunca Ha-milton: «Lütfen beni bekle» dedi.

Nathaniel'in yazıhanesi öyle göze batan etkileyici filan değildi. - firma zenginliğini kanıtlamak zorunda değildi. İngiltere Bankasının yanındaki binanın dış ka-pısının üstünde firmanın ismi yazılı küçük bir levha asılıydı. Girişin bir yanında sandöviççi diğer yanında ise bir tütüncü dükkanı vardı. Yoldan geçen rastgele birisi, burasını ufak tefek sigorta işleri veya deniz ta-şımacılığı yapan sıradan bir firma zannederdi. Fakat firmanın binanın içinde ne kadar bir alana yayıldığını tahmin etmesi olanaksızdı.

İçerisi havalandırma aygıtları, gizli ışıkları, duvar-ların diplerine kadar yayılmış eski halılarıyla göze ba-tıcılıktan çok rahattı. Firmayı dışardan gören sıradan birisi duvardaki asılı tabloların pahalı olduklarını dü-şünebilirdi. Böyle düşünmekle hem yanılabilir hem de yanılmayabilirdi. Evet, tablolar çok pahalıydı, ama du-vara asılmamışlardı. Kurşun geçirmez camların arka-sında duvara gömülmüşlerdi. Aslında duvar kağıdının üstünde sahte çerçeveleri asılıydı.

Hamilton'u hemen Fett'in birinci kattaki yazıha-nesine buyur ettiler. Nathaniel koltukta oturmuş The Financial Times gazetesini okuyordu. Arkadaşının eli-ni sıkmak için ayağa kalktı.

Hamilton «Seni masanın başında otururken hiç görmedim. Yoksa onu odanın dekoru bozulmasın diye mi koydun?» dedi.

«Otur Derek, çay mı kahve mi, seri mi?»

«Bir bardak süt lütfen.»

Fett başıyla sekreterine işaret etti. «Valerie, lütfen bir bardak süt». Kız dışarıya çıktı. «Masa-hayır, onu

87

asla kullanmam. Yazdığım her şeyi dikte ettiririm. Okuduklarım da elimde tutamayacağım kadar ağır de-ğil. Dickens romanlardaki katipler gibi neden masa başmda oturayım?»

«Demek dekorasyon için.»

«Gözümü açtığımdan beri masa bu odada duruyor. O kadar büyük ki kapıdan dışarıya çıkartamıyoruz. Parçalanıp o'dun yapılmayacak kadar da değerli. Sanı-rım binayı onun etrafına inşa etmişler.»

Hamilton gülümsedi. Valerie sütünü getirip ikram ettikten sonra tekrar dışarıya çıktı. Hamilton sütünü yudumlarken arkadaşını inceledi. Fett ve ofisi birbi-rine çok uyum sağlıyordu: Her ikisi de ufak tef ekti, fakat cüce sayılmazlardı, karanlıktı fakat ruh karart-mıyordu. Havailikten uzak, rahattı. Nathaniel'in saçla-rı bilyantınlıydı, kaim çerçeveli gözlükler kullanırdı. Üyesi olduğu kulübün kravatlarını takardı. Bu bir tür sosyal statüsünün kanıtıydı. Hamilton yüzünü buruş-turup işte Yahudiliğini böyle belli ediyor diye düşündü.

Süt bardağını elinden bıraktı. «Benim hakkımdaki haberleri mi okuyordun?» diye sordu.

«Sadece söyle bir göz gezdiriyordum. Tahmin edi-lecek bir reaksiyon. On yıl önce, Hamilton gibi şirket-lerin bu duruma düşmesi, teneke fiyatlarından tut da telefon hisse senetlerine dek büyük dalgalanmalar ya-ratırdı. Bu gün ise, sıkıntıya düşen holdinglerden biri-si. Bunun için bir kelime kullanıyorlar: duraksama.»

Hamilton içini çekti. «Nathaniel neden bu işlere giriştik?»

Fett şaşırıldı. «Anlayamadım, özür dilerim?»

Hamilton omuzlarını silkti. «Neden gecemizi gün-düzümüze katıp deli gibi çalışıp uykusuz kalır, serve-timizi tehlikeye atarız?»

«Ve ülser oluruz» diyerek Fett sırtıttı. Ama tutu-

88

mu hemen değişiverdi. Kalın camlı gözlüklerinin ardın-daki gözleri kısıldı, ensesindeki dik saçlarını eliyle sı-vazladı. Hamilton onun savunmaya geçtiğini anladı. Fett tarafsız tutumuyla çok yakm bir dostuna kendi görüşlerini açıklayıp özenle akıl vermeye hazırlanıyor-du. Sıradan yanıtı fazlasıyla, ölçülüydü. «Para kazan-mak için başka neden var mı?»

Hamilton başını salladı. Arkadaşı bir iki kez dü-şünmeden asla derin sulara adımını atmazdı. Gülerek, «Altıncı sınıf ekonomi dersi» dedi. «Bana miras ka-lanları satıp savıp paramı PTT hisse senetlerine yatır-saydım büyük kâr ederdim. Büyük iş sahiplerinin çoğu paralarını hisse

senetlerine yatırıp ömürlerinin sonuna dek büyük refah içinde yaşayabilirler. Neden servet-lerimizi saklar ve onları çoğaltmaya çalışırız? Aç göz-lülükten mi, yoksa güç hırsından mı veya macera sev-gisinden mi? Hepimiz iğrenç birer kumarbaz mıyız?»

Fett, «Sanırım bu sözler Ellen'e ait» dedi.

Hamilton güldü. «Haklısın, fakat benim böyle şey-ler düşünemeyeceğimi sanman kalbimi kırdı.»

«Oh, tabii bunları senin de düşündüğüne hiç şüp-hem yok. Fakat sanki senin düşüncelerini Ellen'in ifa-de ettiğini sandım. Zaten, eğer bir yerde canına tak de-mediye gelip bana bunları anlatmazsın.» diyerek Fett bir süre sustu. Sonra «Derek, dikkatli ol Ellen'i elinden kaçırma» dedi.

Bir an iki erkek birbirlerinin gözlerinin içine bak-tı, sonra ikisi de bakışlarını başka yöne çevirdiler. Uzun bir sessizlik oldu. Dostluklarının verdiği yakınlığın sı-nırına dayanmışlardı.

Bir süre sonra Fett, «Bir kaç gün sonra iyi bir tek-lif alırsız» dedi.

Hamilton şaşırdı. «Neden?»

'<Sen yarı yıl sonuçlarından paniğe kapılıp, üzü-

89

lünce, açıkgöz birisi de seni ucuza kapatacağını dü-şünebilir.»

Hamilton düşünceyle, «O zaman bana ne önere-ceksin?» diye sordu.

«Bu teklife bağlı. Fakat herhalde 'Beklemini' tav-siye ederim. Petrol araştırma lisansını kazanıp kazan-madığını bugün öğreneceğiz.»

«Shield.»

«Evet. Eğer lisansı kazanırsan hisselerin güçlenir.»

«Ama yine de kâra geçemeyiz.»

«Ama mal varlığın için ideal bir malzeme.»

Hamilton «İlginç» diyerek düşündü. «Bakanın so-nuçları ilanından önce, bir kumarbaz bahse girebilir. Eğer lisansı kazanırsa, fırsatçı bu işi yarma bırakır. Ger-çek yatırımcı ise gelecek haftaya kadar bekler.»

«Ve akıllı bir adam da bütün bunların hiçbirini kabul etmez.»

Hamilton gülümsedi. «Nathaniel para her şey de-mek değildir».

«Aman Tanrım.»

«irsi midir?»

«Hayır.» Fett neşelenmişti. Gözlüklerinin ardında-ki gözlerinin içi ıslıl ıslıl yanıyordu. «Bunu yıllardır bi-liyorum. Yalnız senin bunları bu gün fark etmiş olma-na şaşırdım.»

«Beni de şaşırtıyor» diye Hamilton bir süre sustu. «Meraktan soruyorum: Acaba lisansı alabilecek miyiz?»

«Bilemem.» Birdenbire borsa simsarının yüzü yine ifadesizleşti. Düşünceleri anlaşılmıyordu. «Bakanın ka-rarma bağı. Belki ödül olarak lisansı hali hazırda kârlı bir kuruluşa verir veya can kurtaran simidi gibi sal-lantıda olana.»

«Hmmm, ikisine de vereceğinden şüpheliyim. Unut-ma ki biz sadece sendikanın başındayız. Aslında tüm

90

paketin değeri var. Hamilton Holdingin kontrolü elin-de tutan bölümü yalnızca kent ilişkilerini ve yönetim uzmanlarını kapsıyor. Kendi cebimizden çıkaracağımı-za, gelişmeler için gerekli olan parayı bulmamız gerek. Diğer takımdakiler ise mühendislik becerilerini, petrol arama deneyimlerini, pazarlama olanaklarını ve daha başka yeteneklerini ortaya koyuyorlar.»

«Öyleyse senin şansın var.» Hamilton tekrar gülümsedi. «Sokrat.» «Neden?»

«O da insanların kendi sorularına kendilerinin ya-nıt vermelerini sağlarmış.» Hamilton iri yarı vücudunu koltuktan kaldırdı. «Şimdi gitmem gerek.»

Fett onunla birlikte kapıya kadar yürüdü. «Derek, Ellen hakkında - ümit ederim söylediklerime kızmadm...»

«Hayır.» El sıkıştılar. «Senin düşüncelerine çok de-ğer veririm.»

Fett başını sallayıp kapıyı açtı. «Ne yaparsan yap sakın paniğe kapılma.»

«Başüstüne efendim.» Hamilton odadan dışarıya çıkarken bu kelimeyi aşağı yukarı otuz yıldır kullan-madığını fark etti.

11

İki polis motosikletlerini bankanın arka kapısı-nın iki yanına park etti. Birisi kimlik kartını çıkartıp kapının yanındaki küçük pencereye yapıştırdı. İçerde-ki adam kartın üstündeki yazıları dikkatle okuduktan sonra kırmızı telefonu açıp konuştu.

Üstünde hiç bir işaret ve yazı bulunmayan siyah bir minibüs iki motosikletin arasına gelip burnunu

91

kapıya verip durdu. Minibüsün iki yanındaki camların içinde tel örgüler vardı. Ön tarafta oturan adamlar po-lis üniformasına benzer üniformalar giymişlerdi. Baş-larındaki kaskların önü şeffaftı. Minibüsün arkasında cam yoktu ama içerde bir üçüncü adam oturuyordu.

Minibüsün arkasına motosikletli iki polis daha yanaşınca konvoy tamamlandı.

Binanın çelik kapıları sessizce ve hızla açılınca, minibüs binadan içeriye girdi. Floransan lambaların ay-dınlattığı kısa bir tünelden geçti. Yolun üstünde bir öncekinin eşi bir kapı daha vardı. Minibüs durdu ve kapı arkasından kapandı. Motosikletli polisler sokak-ta bekliyorlardı.

Minibüsün şoförü penceresini indirip tel örgülerin arkasındaki mikrofondan neşeyle «Günaydın» diye ses-lendi.

Tünelin duvarındaki geniş pencerenin kurşun geçir-mez camının arkasındaki parlak gözlü, kolluklu adam-da diğer mikrofondan seslendi. Sesi kapalı yerde çın-ladı. «Şifre kelimesi lütfen.»

Ron Biggins adındaki şoför «Obadiah» diye yanıt verdi. Bugünkü şifre kelimeyi veren Baptist kilisesinde fakirleri gözetten bir papazdı.

Kolluklu adam arkasındaki beyaz boyalı duvarda-ki kırmızı büyük düğmeye bastı. Ve ikinci çelik kapı da yukarıya doğru kayarak açıldı. Ron Biggins ağzının içinden «Uyuşuk herif» diye mırıldandı minibüsü ileri-ye doğru hareket ettirdi. Ve çelik kapı tekrar arkasın-dan kapandı.

Şimdi binanın ortasmda penceresiz bir odaya gir-mişlerdi. Yerdeki döşemenin yarısından fazlası döner levha ile kaplıydı. Odanın diğer yanı boştu. Ron mini-büsü dikkatle işaretli yere doğru sürüp kontağı ka-

92

pattı. Döner levha sarsıldı, minibüs ağır ağır 180 dere-celik bir açı çizip durdu.

Şimdi minibüsün arka kapısı, duvardaki asansörün tam karşı hizasındaydı. Ron yandaki dikiz aynasından arkaya bakarken asansörün kapıları açıldı gözlüklü, siyah ceketli, çizgili pantolonlu bir adam dışarıya çıktı.

Aralarında büyük bir valize benzer ağır metal ku-tuyu taşıyan iki adam asansörden indi. Metal kutuyu minibüse yükleyip bir diğerini getirmeye gittiler.

Ron etrafma bakındı. Odada iki giriş kapısından başka bir şey yoktu. Birbirine paralel üç tane floran-san lambayla aydınlanıyordu. Ayrıca havalandırmak için büyük bir vantilatör vardı. Pek dikkörtgen sayıl-mayacak küçük bir odaydı. Bankada çalışanlardan çok az kişinin bu odanın varlığından haberdar olduğunu Ron tahmin etti. Herhalde asansör sadece kasa daire-sine ve sokağa açılan çelik kapıya iniyordu. Köşedeki ana giriş kapısıyla hiç bir ilişkisi yoktu.

İçerdeki genç nöbetçi Steppen Younger minibüsün sol tarafına geldi ve Ron'un yanındaki yedek şoför Max Fitch penceresini indirdi, Stephen «Bu gün büyük sevkiyat» dedi.

Ron tatsızca, «Bizim için fark etmez» diye yanıt verdi. Dikiz aynasından arkaya baktı. Yükleme sona ermişti.

Stephen, Max'a «Buradaki herif kovboy filmlerin-den hoşlanıyor,» dedi.

Max ilgilenmişti. «Öyle mi?» Daha önce buraya gelmemiştir. Çizgili pantolonlu katibin de John Wayne hayranı bir hali yoktu. «Nereden biliyorsun?» diye sor-du.

«Bak, buraya geliyor.»

Katip Ron'un penceresinin yanma geldi ve «Hay-di çek bakalım dışarıya!» dedi.

93

Max güldüğünü göstermemek için iki büklüm ol-du. Stephen minibüsün arkasına gidip içeriye girdi. Katip kapıları kilitleti.

Üç banka görevlisi asansöre binip gözden kaybol-dular. İki veya üç dakika hiç bir şey olmadı. Sonra çelik kapılara yukarıya kalktı. Ron kontağı çevirip mo-toru çalıştırdı ve tünelin içine girdi. İç kapmm kapanıp dış kapmm açılmasını beklediler. Tam dışarıya çıkar-larken Max mikrofondan «Hoşça Kal Komik Çocuk» diye bağırdı.

Minibüs sokağa çıktı.

Motosikletli eskortlar hazır bekliyorlardı. İkisi ön-de ikisi de arkada yerlerini aldılar ve konvoy doğruya doğru ilerledi.

Londra'nın Doğusundaki geniş dört yol ağzında mi-nibüs Ali Yolu'na saptı. Yolun başında duran iri yan, kadife yakalı gri palto giymiş adam minibüsün saptığı yolu görünce hemen telefon kulübesine girdi.

Max Fitch «Kimi gördüm tahmin et» dedi.

«Hiç fikrim yok.»

«Tony Cox.»

Ron'un yüzündeki ifade değişmedi. «Bu adam ki-min nesidir?»

«Eskiden boksördü. Çok iyi bir boksördü. On yıl kadar önce Bethnal Green Baths'da Kid Vittorio'yu na-kavt edişini seyretmiştim. Çok esaslı bir adamdı.»

Max aslında dedektif olmak isterdi, fakat polis ha-ber alma imtihanını kaybedince güvenlik görevlisi ol-muştu. Sürekli cinayet romanları okurdu. Ve zamanla cinayetin ancak mantık yoluyla çözümleneceğini keş-fetmişti. Evde tablanın içinde ucu rujlu sigara izmari-ti bulunca, kurumla bu gün yandaki komşu Bayan Ash-ford'un ziyarete geldiğini anladığını söylerdi.

94

Huzursuzca yerinde kıpırdandı. «O kutuların için-de eski banknotlar var değil mi?»

Ron, «Evet» diye yanıt verdi.

Max gururla, «Öyleyse Essex'deki banknot imha yerine gidiyoruz değil mi Ron?» diye sordu.

Ron kaşlarını çatmış minibüsün ön camından dışa-rıya bakıyordu. Takımın en yaşlı üyesi olduğu için gi-decekleri yeri ve izleyecekleri yolu ondan başka kimse bilmezdi. Fakat şimdi ne izledikleri yolu, ne işini, ne de eski boksör Tony Cox'u düşünecek haldeydi. Sevgili kı-zının neden bir hipiyeye aşık olduğunu çözmeğe çalışı-yordu.

12

Felix Laski'nin Poultry'deki ofisinin hiç bir yerin-de ismi yazmazdı. Birbirine hiç benzemeyen iki eski bi-na ile yan yanaydı. Eğer eski binaları yıkıp yerine bir gökdelen inşa etme iznini koparabilseydi, milyonlar ka-zanacaktı. Halbuki binalar tarihi eser olarak yıkılmı-yordu ve Laski'nin de servetine servet katmasını engel-liyordu. Fakat uzun süre sonra, planlamaya getirilen kısıtlamalar, sırf baskı yüzünden ortadan kalkacaktı. Ve iş söz konusu olduğu zaman Laski sabırla bekleme-sini bilirdi.

Binanın hemen hemen her katı kiradaydı. Kiracı-ların çoğu Threadneedle Sokağının civarında adres gös-termek isteyen küçük yabancı bankalardı. Ve hepsinin kapısının önündeki gösterişli levhalarda isimleri yazı-lıydı. İnsanların çoğu Laski'nin bu bankalara ortak ol-duğunu düşünürlerdi. Laski de onların yaptığı hatayı düzeltmek gereğini duymaz, elinden geldiğince onların

95

yanlış inançlarını körüklemeye çalışırdı. Aslında banka-lardan birisinin gerçek sahibiydi.

Ofisin içindeki eşyalar yeterli fakat ucuzdu. Moda-sı geçmiş daktilo makineleri, boyaları dökülmüş dosya dolapları, elden düşme masalar ve iplikleri tarazlanmış halılarla kapılıydı. Başarıya ulaşmış her orta yaşlı adam gibi Laski de başarısını bir atasözü ile açıklardı. En sevdiği atasözü ise: «Ben asla para harcamam hep yatırım yaparım» sözüydü. Kendi türündeki dikta-lardan çok daha açık konuşurdu. Savaşın hemen son-ra satın aldığı tek evi kentteki küçük köşk yavrusu, sa-tın aldığı günden bu yana sürekli değer artışı gösteri-yordu. Yalnızca

ucunda kârlı bir iş olanağı bulacağına inandığı yemek davetlerine avuç dolusu para harcamak-tan çekinmezdi. Sahip olduğu tablolar bile —duvarda asılı duracağına kasasında kitliydi— sanat danışmanı-nın günün birinde değer kazanacağını söylemesi üzeri-ne alınmıştı. Laski için paranın anlamı Monopol oyu-nundaki oyuncak kağıt parçaları gibiydi. Parayı alım gücü olduğu için değil, ancak onun sayesinde oyunu sürdürebileceği için isterdi.

Fakat, sıkıntılı bir yaşam sürdüğü de söylenemezdi. Bir ilkokul Öğretmeni veya bir tarım işçisinin karısı, onun bağışlanmaz bir lüks içinde yaşadığını düşünenebilir.

Çalışma odası olarak kullandığı küçük bir odaydı. Odanın içinde üstünde üç telefon bulunan bir masa, arkasında döner bir koltuk, ziyaretçiler için iki iskem-le ve duvara dayalı kumaş kaplı geniş bir divan vardı. Duvardaki kasanın yanındaki kitap rafları vergi ve şirket kanunlarıyla ilgili kalın ciltlerle doluydu. Kişi-likten yoksun bir odaydı. Masanın üstünde sevdiği kim-selerin fotoğrafları yoktu, duvarlara tablolar asılmamış-tı. Sevgili torunu tarafından armağan edilmiş komik

96

plastik bir kalemlik, Clovelly'deki evinden veya Hilton' dan aşırılmış bir kül tablası dahi yoktu.

Laski'nin şişman, fazlasıyla kısa mini etekler giyen becerikli bir sekreteri vardı. Sık sık dostlarına, «Tanrı kadınlara seksapel dağıtırken, Carol başka bir yerde dağıtılan zekayı topluyormuş» diye şaka yapardı. Bu güzel ve tam İngilizlere yakışan bir espriydi. Genel Müdürler, yönetici kantinlerinde birbirlerine aynı espi-riyi yinelerlerdi. Carol dokuza yirmi kala ofise geldiği zaman patronu dışarı çıkmıştı, ama dün gece masası-nın üstünde o gün yapılması gereken işler listesini bır-akmıştı. Laski bu tip çalışmaktan hoşlanırdı: Yanın-da çalışanları müthiş etkiler, çalışanlar arasındaki kıs-kançlığı körüklerdi. Carol patronun kahvesini pişirene kadar masasının üstündeki kağıtlara elini dahi sürmez-di. Bu da Laski'nin pek hoşuna giderdi.

Divanda oturmuş, The Times gazetesini okurken, kahve fincanı da koltuğun yanında iskemlenin üstünde duruyordu. Kapı açıldı Ellen Hamilton içeriye girdi.

Kapıyı usulca kapatıp halinin üstünde parmakları-nın ucuna basarak ilerledi. Böylece Laski arkasına gizlendiği gazeteyi yüzünden indirene kadar onu gör-medi. Gazete birdenbire hışırdayınca Laski şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

Ellen Hamilton «Bay Laski?» dedi.

Laski'de «Bayan Hamilton!» dedi.

Kadm giysinin eteklerini beline dek kaldırıp «Hay-di bana bir günaydın öpücüğü ver» dedi.

Eteğinin altına eski moda çoraplardan başka hiç bir şey giymemişti. Laski öne doğru eğilip, yüzü-nü sert, mis gibi kokan kıllara sürdü/Heyecandan kalbi çarpmaya başladı. Bir kadının kasıklarının arasını ilk öptüğü günkü müthiş heyecanı duydu.

Arkasına yaslanıp kadının yüzüne baktı. «Senin en

97

sevdiğim huyun seksi çok iğrenç bir hale sokman» de-di. Gazeteyi katlayıp yere attı.

Ellen Hamilton eteklerini indirdi. «Bazı kez kendi-mi kızışmış bir kedi gibi hissediyorum.»

Laski ukalaca sırttı. Ve bakışlarıyla kadının giysi-lerini soydu. Aşağı yukarı elli yaşındaydı. Ama dal gi-bi incecikti. Ufacık memeleri de dikti. Bütün kış ultravi-yole lambası altında tutması sayesinde yüzündeki kırışıklıkları saklayabiliyordu. Siyah dümdüz saçlarının ke-simi iyi bir berberin elinden çıktığı belliydi. Zaman zaman beliren kır saçlar, Knightsbridge'deki pahalı

ber-ber salonlarının birinde hemen yok ediliyordu. Krem rengi bir tayyör giymişti. Çok şıktı ve ayrıca çok da pa-halıydı ve tipik İngilizdi. Mükemmel dikilmiş etekliğin altına ellerini sokup kadının uyluklarını okşadı. Kaba-ca samimiyetle kadının kalçalarını çimdikledi. Felix Laski istediği zaman poposunu ellesin diye saygı değer Lord Hazretleri Derek Hamilton'un hanımefendi karı-sının dolsuz gezdğine kim inanır diye merak etti.

Kadın keyifle kıvrandı, sonra hafifçe uzaklaşıp di-vana Felix Laski'nin yanına oturdu. Son bir kaç aydır bu divanın üstünde Felix Laski'nin en akla gelmez cin-sel fantazilerini gerçekleştiriyordu.

Planladığı büyük senaryoda Bayan Hamilton'a ufak bir rol vermeğe niyetlenirken, kadın pek zevkli bir ödöl olmuştı.

Felix onunla bir garden partide tanışmıştı. Ev sahipleri Hamiltonların dostuydu, ama Felix'i uzaktan tanıyorlardı. Fakat ev sahibinin firmasını satın alma numarasına yatıp bir davetiye koparmıştı. Temmuz ayında sıcak bir gündü. Kadınlar yazlık giysilerini, er-kekler de keten ceketlerini giymişlerdi. Laski de beyaz kostümü, uzun boyu, hafif yabancı havası ile konukla-rın ilgisini çektiğinin farkındaydı.

98

Yaşlı konuklar için kriket, gençler için tenis, çocuk-lar için de yüzme havuzunda eğlenceler düzenlenmişti. Ev sahipleri kremalı çilekle birlikte ikram ettikleri şam-panyayı su gibi akıtıyorlardı. Laski davete gelmeden ön-ce ev sahibi hakkmda epeyce soruşturma yapmıştı — ik-ramları bile gösterişten ibaretti— Laski onların bu masrafları karşılayamayacak durumda olduklarını öğ-renmişti. Bu çift, neden insanlara hiç gereği olmayan bir parti düzenlemişlerdi? İngiliz Sosyetesinin davranış-larına Felix Laski'nin akli eriniyordu. Oh, evet sosyete-nin kurallarını biliyordu ve onların mantığını anlıyor-du, fakat insanların bu oyunları neden oynadıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Orta yaşlı kadınların psikolojik durumlarını çok daha kolay anlıyordu. Ellen Hamilton'un elini avucu-nun içine alıp hafifçe eğilince kadının gözlerinin içinde-ki muzip pırıltıyı fark etti. Kadının gözlerinin içindeki ışıltılar ve kocası fil gibi şişmanladığı halde onun in-cecik dal gibi zayıf kalmasından flörte açık olduğunu anladı. Onun gibi bir kadının hâlâ bir erkeğin arzusunu uyandırıp onu heyecanlandırabiliyor muyum diye uzun uzun endişelerle vakit yitirdiğini fark etti. Ayrıca tek-rar cinsel zevkleri tadıp tatmayacağını merak ediyor-dur.

Laski amatör eski bir aktör gibi insafsızca Avrupa-lı bir beyefendi rolünü oynamaya başladı. Ellen'e otur-ması için koltuklar buldu, kadehi boşaldıkça garsonlara işaret edip kadehine şampanya doldurdu ve sık sık usulca ona dokundu. Eline, koluna^ omuzlarına, kalça-larına dokundu. İnceliğe gerek yok diye düşündü. Eğer kadın baştan çıkarılmak istiyorsa, Laski de onu baştan çıkarmaya hazır olduğunu açıkça belli etmeliydi. Eğer baştan çıkarılmak istemiyorsa, Laski ne kadar uğraşsa asla caydıramayacağını biliyordu.

99

Ellen çileklerini bitirince - Laski bir tane bile yeme-mişti. Ağız sulandıran yiyecekleri geri çevirmek bir ki-barlık göstergesiydi - Laski onu evden dışarıya çıkardı. Bir gruptan diğerine gidip hangi sohbetten hoşlanıyor-larsa orada oyalandılar. Sosyete dedikodularının yapıldığı yerlerde fazla durmadılar. Ellen onu bir kaç kişiyle tanıştırdı.

Laski'den onu uzaktan tanıdığı bir iki borsa simsa-ryla tanıştırdı. Yüzme havuzunun içinde oynayan ço-cuklara baktılar. Laski onun kulağına eğilip, «Bikini getirdin mi?» diye sordu. Ellen bu sözlerle kıkırdarak güldü. Yaşlı bir çınar ağacının altında oturup tenis oy-nayanları seyrettiler, ama profesyoneller kadar iyi oyun-cuları seyretmekten sıkıldılar. Çakıl taşı döşeli yoldan yürüyüp küçük koruluğa girdiler, tüm gözlerden uzak-laşınca, Laski onun yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarından Öptü. Ellen dudaklarını açtı, ellerini er-keğin ceketinin

içine sokup vücudunu okşadı ve Las-ki'yi şaşkma çeviren bir güçle tırnaklarını erkeğin göğ-süne batırdı. Sonra ondan uzaklaşıp, endişeyle yolun iki ucuna baktı.

Laski telaşla, «Benimle akşam yemeğine çıkar mı-sın? Bu yakınlarda?» diye sordu.

Tekrar partiye döndükleri zaman birbirlerinden ay-rıldılar. Ellen erkeğe veda etmeden gitti. Ertesi gün, Laski, Park Lane Oteli'nde bir daire kiraladı, orada El-len ile buluşup akşam yemeği yiyip şampanya içtiler ve sonra yatağa girdiler. Laski yatak odasında kadın hakkında düşündüklerinde yanıldığını anladı. Onu, tatmin edilmesi kolay seks açlığı çeken bir kadın olarak düşünmüştü. Halbuki Ellen'in de cinsel zevklerinin kendi zevkleri kadar garip olduğunu keşfetti. Bir kaç hafta süreyle iki insanın birbirine yapabileceği her tür-lü şeyi yaptılar, sonunda değişik fikirler üretemez hale

100

geldiler. Bu kez Laski telefon edip bir başka kadın ça-ğırıldı ve önlerinde yepyeni bir dizi eğlenceler başladı. Ellen çocuk parkında bedava eğlence bulmuşçasına her akla gelen şeyi bir çocuk neşe ve sevinciyle yapıyordu.

Ofisindeki divanın üstüne yanında oturan kadına baktı ve belki de ona karşı beslediği hislere aşk denile-bileceğini düşündü.

«Benim neyimi seviyorsun?» diye sordu.

«Ne kadar egosantrik bir soru!»

«Senin hoşuma giden yönlerini söyledim. Haydi sen de benim egomu tatmin et. Neden hoşlanıyorsun?»

Ellen onun kucağına baktı. «Üç tahmin yapabilir-sin.»

Laski güldü. «Kahve ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim. Alış verişe gidiyorum. Yol-dan geçerken sana şöyle bir uğradım.»

«Sen utanmaz, moruk bir karısın.»

«Ne komik şeyler söylüyorsun.»

«Derek nasıl?»

«Al sana bir komik laf daha. Çok üzgün. Neden sordun?»

Laski omuzlarını silkti. «Adam beni ilgilendiriyor. Ellen Hamilton gibi bir ödüle konduktan sonra, nasıl onu elinden geçiriyor?»

Ellen bakışlarını çevirdi. «Başka şeylerden söz et!»

«Pekâlâ. Mesut musun?»

Ellen tekrar gülümsedi. «Evet. İnşallah mutlulu-ğum ömür boyu sürer.»

Laski gülerek. «Neden sürmeyecekmiş?» diye sor-du.

«Bilmiyorum. Seninle tanıştıktan sonra şey gibi... şey gibi sevişmeye başladım...»

«Tavşan gibi.»

«Ne?»

101

«Tavşan gibi sevişiyorsun. İngilizcede bu deyim kullanılır.»

Ellen ağzını açıp gülmeye başladı. «Sersem ihtiyar. Seni Prusyalı olduğun zaman seviyorum. Beni eğlendir-mek için yaptığını biliyorum.»

«Öyleyse, tanıştık ve tavşanlar gibi sevişiyoruz, ve bu mutluluğun uzun sürmeyeceğini düşünüyorsun.»

«Bu durumun ömür boyu devam etmeyeceğini iti-raf etmelisin.»

Laski ihtiyatla, «Devam etmesini mi isterdin?» diye sordu.

«Bilmiyorum.»

Laski onun ancak böyle bir yanıt vereceğini fark et-ti.

Ellen ilave etti. «Sen ister miydin?»

Laski kelimeleri özenle seçti. «Ömür boyu sürecektir mutluluğu ve ilişkimizi ilk kez şimdi düşünüyorum.» diye yanıt verdi.

«Yıllık raporu okuyan Genel kurul başkanı gibi ko-nuşmaya son ver.»

«Eğer sen de romantik romanlardaki kadın kahra-manlar gibi konuşmaya son verirsen. Yıllık rapordan söz etmişken, aklıma geldi. Sanırım Derek şirketin du-rumuna üzülüyor.»

«Evet. Fakat o midesindeki ülserin kendisini rahat-sız ettiğini sanıyor, ama ben onun neye üzüldüğünü bi-liyorum.»

«Acaba şirketi satar mı dersin?»

«Keşke satsa.» diyerek ters ters Laski'nin yüzüne baktı. «Sen satın alırsın mı?»

«Belki.»

Ellen uzun süre erkeğin yüzüne baktı. Kadının du-rumu değerlendirdiğim biliyordu. Olasılıkları tartıp, Laski'nin hareketlerini ölçüyordu. Akıllı bir kadındı.

102

Ellen bu konuyu burada kapamaya karar verdi. «Gitmem gerek» dedi. «Öğle yemeğinden önce evde ol-malıyım.»

Birlikte ayağa kalktılar. Laski onu dudaklarından öpüp ellerini tüm vücudunun üstünde dolaştırdı. Ellen parmağını onun dudakların arasına sokunca Laski parmağının ucunu öptü.

Ellen «Hoşçakal,» dedi.

Laski «Seni ararım,» dedi.

Ellen odadan çıkmca Laski kitaplığın Önüne gidip görmeyen bakışlarla yöneticiler rehberinin sırtına bak-tı. Keşke ömür boyu sürse demişti. Laski'nin bunu dü-şünmesi gerekti. Söyledikleriyle Laski'yi hep düşünme-ye zorlardı. Kurnaz bir kadındı. Ne istiyordu - evlilik-mi? Ne istediğini bilmediğini açıklamıştı. Hiç bir şey söylemezse bile onun kendisine karşı içtenlikle

davran-dığını biliyordu. Öyleyse ben ne istiyorum? diye düşün-dü. Onunla evlenmek istiyor muyum?

Masasının arkasına geçip oturdu. Yapması gereken çok işi vardı. İç hat telefonun düğmesine basıp Carol ile konuştu. «Enerji Bakanlığı'na telefon et, Shield petrol araştırma sahasında hangi firmanın ne zaman araştırma yapacağını —yani saatini— açıklayacaklarını öğren.

Carol, «Pekâlâ» dedi.

«Sonra Fett Şirketini ara. Patron Nathaniel Fett ile görüşmek istiyorum.»

«Pekâlâ.»

Düğmeyi kapattı. Ellen Hamilton ile evlenmek isti-yor muyum? diye tekrar düşünmeye başladı.

Birdenbire aradığı yanıtı bulunca, çok şaşırdı.

I

SABAH SAAT: 10.00

13

Evening Post gazetesinin genel yayın müdürü ken-disini yönetici sınıfına mensup zannederdi. Bir demiryo-lu memurunun oğluydu. Yirmi yıl önce okuldan mezun olduktan sonra sosyal merdivenleri hızla çıkmıştı. Ken-disine olan güveni sarsılınca, Evening Post Limited Şir-ke-ti'nin Genel Yayın müdürü olduğunu ve fikir ürettiği-ni kendi kendisine anımsatırdı. Aldığı aylık sayesinde şirketin yüzde dokuzundan birisi olduğuna inanırdı. Fa-kat fikir ürettiği halde, ürettiği fikirlerin gazete sahi-binin fikirleriyle uyum sağladığını, gazete patronunun sayesinde genel yayın yönetmeni olduğunu, yönetici sı-nıfın kazandığı maaşla değil ancak servetle ölçüldüğünü ise asla aklına getirmezdi. Cardin etiketi taşıyan kon-feksiyon kostümünün, ağzında kelimeleri yuvarlayarak konuşmanın, Chislehurst'deki dört yatak odalı evinin, Arthur Cole gibi şüpheli adamların solgun gözlerinde, zavallı garip sonradan görme diye düşündüklerini bil-mezdi. Eğer basma bir bere, kollarına da koltuk taksa hakkında daha iyi düşünceler besleyeceklerdi.

Cole kıravatmı düzelterip, düşüncelerini sıraya koyup, daktilo edilmiş listesiyle saat tam onda genel yayın mü-dürünün odasına girdi. Fakat odadan içeriye girer gir-

105

mez büyük bir hata yaptığını fark etti. Genel yayın mü-dürüne personel hakkında alelacele rapor vermek için, işlerin hızla ilerlediği haber odasındaki masasının başın-dan zorla kalkıp kolları sıvalı, odaya telaşla ve iki daki-ka geç girmeliydi. Fakat böyle şeyler aklına hep sonra-dan gelirdi. Ofis politikasını nasıl yürüteceğini bilmezdi. Diğer yöneticilerin sabah toplantılarına nasıl geldikle-rini gözlemek ilginç olacaktı.

Genel Yayın Müdürünün odası pırıl pırıldı. Çalışma masası beyaz, koltuklar ise Habibat'dan alınmıştı. Be-yaz dikey perdeler yerdeki mavi halıyı güneş ışınların-dan koruyorlardı. Alüminyum ve melamin karışımı kü-tüphanelerin duman grisi cam kapakları vardı. Koltu-ğun yanındaki sehpanın üstünde bütün günlük gazete-lerin sabah nüshaları ile Evening Post'unünkü nüs-hası duruyordu.

Genel Yayın Müdürü masasının arkasında oturmuş ince purosunu tütürürken, bir yandan da Mirror gaze-tesini okuyordu. Cole böyle bir sahne ile karşılaşınca canı sigara içmek istedi. Ve sigarasının yerine ağzına bir nane şekeri attı.

Gazetede ki diğ er görevliler de grup halinde geldi-ler. Resim editör ü sırtına hokka gibi oturan dar gömleğ i ve omuzlarına dek düş en uzun dalgalı saçlarıyla bir çok kadını hasetten çatlatabilirdi. Leylak rengi gömleğ i ve tüvit ceketiyle spor yazarı, sürekli gülümseyen pipolu makale yazarı, kapıdan kapıya ansiklopedi satışlarıyla hayata atılıp, sonra beş yıl içinde yüksek mevkilere tır-manan kusursuz gri" kostümlü genç dağıtım müdürü hep birlikte içeriye girdiler. Saçları kökünden kesilmiş, kula-ğının üstüne kalem takan kısa boylu pantolonunu las-tik askıyla tutturan gazetenin mizanpajcısı, genel ya-yın müdür yardımcısı son dakikada odaya dramatik bir giriş yaptı.

106

Hepsi koltuklara yerleşince, genel yayın müdürü, elindeki Mirror gazetesini sehpanın üstüne fırlattı, kol-tuğ unu masasına yanaşt ırdı. «Yeni baskı henüz çıkma-dı mı?»

«Hayır,» genel müdür yardımcısı kolundaki saatine baktı. «Baskı makinesi bozulduğ undan sekiz dakika ge-ciktik.»

Genel yayın müdürü dağıtım müdürüne baktı. «Bu durum seni nasıl etkiler?»

Dağıtım müdürü de saatine baktı. «Eğ er sadece se-kiz dakika geciktikse ve eğ er ikinci baskıyı yetişt irebilirsek, kaybettiğ imiz zamanı telafi ederiz.»

Genel yayın müdürü, «Tanrının belası her gün Veb Ofsette bir arıza oluyor» dedi.

Genel yayın müdür yardımcısı «Çamur gibi üçüncü hamur kâğ ıda baskı yapıyoruz» diye yanıt verdi.

«Ne yapalım, gazete tekrar kâra geçinceye kadar bu duruma katlanmak zorundayız.» Genel yayın müdürü Cole'ün masanın üstüne koyduğ u olay listesini eline aldı. «Arthur, burada tiraj arttıracak hiçbir haber yok.»

«Olaysız bir sabah. Eğ er şansımız yaver giderse öğ -le vakti Kabinede arbade çıkar.»

«Evet, Tanrının belası bu hükümetle iki kuruş luk şansımız yok» diye genel yayın müdürü yanıt verdi. «Bak bu Stradivarius öyküsünü sevdim.»

Cole listedeki her konuyu kısaca açıkladı. Konuş -ması sona erince, genel yayın müdürü, «Bunların ara-sında dişe gelir bir haber yok» dedi. «Bütün gün politi-ka hakkında yazı okumak istemem. Londralıların bü-tün günü nasıl geçirdiklerini adım adım izleyip kendi reklamımızı kendimiz yaratmalıyız. Bu Stradivarius ke-manı bir milyon pound değ erinde olduğ unu yazamayız sanırım değ il mi?»

Cole «Evet, iyi fikir» dedi. «Fakat kemanın fiyatının

107

o kadar olmadığını sanıyorum. Ama, yine de bir dene-riz.»

Genel yayın müdürünün yardımcısı «Eğ er İngiliz parası iş e yaramazsa, bir milyon dolar değ erinde diye yaz. Daha iyi bir milyon dolar değ erindeki keman diye yaz.»

Genel yayın müdürü, «İyi düş ündün» dedi. «Çalı-nan kemana benzer arşiv resmi bulun ve en ünlü iç vi-yolonist ile söyleşi yapıp kendi kemanları çalınsa neler hissedeceklerini öğ renin.» Sözlerine bir süre ara verdi. «Petrol araştırma lisansı hakkında büyük bir yazı isti-yorum. İnsanlar Kuzey Denizi'ndeki petrol ile yakmdan ilgileniyorlar — bu bizim ekonomik kurtuluşumuz ola-cak.»

Cole, «Bu gün saat yanmda araştırma lisansını han-gi firmanın kazandığı açıklanacak, haberin yerini açık tutuyoruz.» dedi. .

«Yazdıklarınıza dikkat edin. İhaleye girenlerden bi-risi de bizim ana şirketimiz, bilmiyorsan öğren. Petrol kuyularının insanları bir anda servete kavuşturmadı-ğın unutma — ilk önce yıllarca yatırım yapmak gerek.»

Cole «Tabii» diye onayladı.

Dağıtım müdürü genel yayın müdür yardımcısına döndü. «Keman öyküsü için sokak posterleri hazırlata-lım, Doğu Yakası'ndaki yangın içinse...»

Odanın kapısı gürültüyle açılınca, tiraj müdürü ko-nuşmasını kesti. Herkes başını kaldırıp kapının önünde duran yüzü heyecandan kızarmış Kevin Hart'a baktı. Cole yüksek sesle inledi.

Hart, «Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama ga-liba büyük bir haber yakaladık.» dedi.

Genel yayın müdürü hafifçe «Nedir?» diye sordu. «Timothy Fitzpeterson az önce telefon etti. Kabinenin en genç bakanı.»

108

Genel yayın müdürü, «Onun kim olduğunu biliyo-rum. Ne söyledi?» dedi.

«Laski ve Cox adındaki iki kişi tarafından kendi-sine şantaj yapıldığını iddia ediyor. Çok heyecanlanmış gibiydi. O...»

Genel yayın müdürü yine Kevin'in konuşmasını kesti. «Onun sesini tanıyor musun?»

Genç gazeteci şaşkın şaşkın baktı. Besbelli büyük bir bomba patlattığını sanıyordu. Sorguya çekilmeyi bek-lemiyordu. «Fitzpeterson ile daha önce hiç telefonda ko-nuşmadım» dedi.

Cole söze karıştı. «Bu sabah birisi bana telefonla tatsız bir haber verdi. Hemen kontrol ettim — Fitzpe-terson olayı yadsıdı.» dedi.

Genel yayın müdürü yüzünü buruşturdu. «Boktan bir iş» dedi. Yardımcısı da başını salladı. Hart şaşkın şaşkın bakıyordu.

Cole, «Pekâlâ Kevin yazı işlerine dönünce konuyu tartışırız» dedi.

Hart dışarıya çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Genel yaym müdürü «Heyecanlı çocuk» dedi.

Cole, «Aptal değil, ama öğrenmesi gereken çok şey var» dedi.

Genel yayın müdürü «Öyleyse ona öğret» dedi. «Şim-di elimizdeki resimlere bakalım neler var?»

14

Ron Biggins kızını düşünüyordu. Düşünürken de hata yaptığını biliyordu. Minibüsü kullanırken, yüzlerce bin lira değerindeki İngiliz paralarını taşıdığını unut-mamalıydı. Yırtılmış, üstleri çizilmiş, karalanmış**bank-**

106

notları İngiliz Bankası Essex'deki imha atelyesine gö-türüyordu. Fakat belki de aklının başka yerlerde olma-sı bağışlanabilir di. Bir adam için kızı banknotlardan çok daha önemliydi. Hele bu kız tek evladiysa, evinin krali-çesiye onu düşünmemezlik edemezdi.

Ron, insan bütün hayatını kızını yetiştirmek için feda ederse ve günün birinde onu sağlam, güvenilir, ba-basının evindeki hayatı aratmayacak şekilde yaşatacak birisiyle evlendirmeyi ümit etmesinden daha doğal bir şey olabilir mi diye düşündü. Tabii hiçbir baba kızını, ayyaş, uzun kirli saçlı, esrar içen, işsiz güçsüz bir serse-riyle evlendirmek istemezdi.

Max Fitch «Ne?» diye sordu.

Ron şimdiki zamana döndü. «Ne dedim?»

Max «Ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordun. Bir derdin mi var?» diye sordu.

«Keşke bir erkek evladım olsaydı» diye yanıt verdi. Galiba herhalde aklından katil olmayı geçiriyordum di-ye düşündüyse de, kimseyi öldüremeyeceğini biliyordu. Hafifçe gaza basıp, kurallara göre motosikletli polislerle minibüsün arasındaki mesafeyi kapattı. Kızının sevgili-si «Judy ile bir süre birlikte yaşamaya karar verdik, ba-kalım nasıl gidecek?» dediği zaman nerdeyse genç domu-zun gırtlığına yapışacaktı. Sanki kızını alıp sinemaya götürceğini söyler gibi rahatlıkla konuşmuştu. Adam yirmi iki yaşındaydı. Judy'den beş yaş büyüktü — Tan-rıya şükür kızı henüz rüştünü ispat etmediği için baba-sına itaat etmek zorundaydı. Kızımın sevgilisi —adı Lou idi— sırtında şekilsiz bir gömlek, pis bir kot pantolon, ve sanki ortaçağ işkence aletlerine benzeyen süslü püs-lü kemeri, kirli ayak parmakları görünen sandaletleriyle sinir içinde salonda oturuyordu. Ron ona ne iş yaptığı-nı sorunca, işsiz güçsüz bir şair olduğunu söylemişti. Ron onun kendisiyle dalga geçtiğinden kuşkulandı.

110

Birlikte yaşamaya karar verdik dedikten sonra Ron oğlanı ensesinden tutup sokağa atmıştı. Ve o dakikadan beri evin içinde ne tat kalmıştı, ne de tuz. Kavgalar sü-rüp duruyordu. Önce, Judy'e Lou ile birlikte nikahsız yaşamasının doğru olmayacağını açıklamaya çalışmış ve bekaretini kocasına saklaması gerektiğini söylemişti. Bunun üzerine kızı utanmadan yüzüne karşı gülerek, Finchley'deki kız arkadaşında kaldığını söylediği gece-ler Lou ile belki on iki kez yattığını açıklamıştı. Ron onun hamile olduğunu açıklayacağını zannettiği sırada, kızı aptalca laflar etmemesini, on altı yaşma bastığı zaman annesinin kendisini aile planlaması kliniğine götürdüğü günden beri doğum kontrol hapları aldığını itiraf etmiş-ti. Ve işte o zaman Ron'un tepesinin taşı atmış ve yirmi yıldır ilk kez karısını dövmeye yeltenmişti.

Ron polis kuvvetlerindeki dostu Harringey'e, Bar-racks Yolu'nda yaşayan, işsiz, yirmi iki yaşındaki Louis Thurley hakkında tahkikat yaptırmıştı. Ve gelen rapor-da işlediği suçlar yüzünden Louis Thurley'in iki kez ha-pise girdiği belirtilmişti. Birincisi Reading Pop Festi-vali'nde üstünde esrar bulundurmaktan, ikincisi de Mus-well Hill'de Tesco süpermarketinden yiyecek çalarken ya-kalanıp hapse atılmıştı. Bu rapor sayesinde Ron karısı-nı ikna edebilmişti, ama Judy her iki olayı da bildiğini açıklamıştı. Esrar taşımanın suç olmadığını, hırsızlığa gelince, Lou ve arkadaşları süpermarketin ortasında otu-rup raflardaki domuz pirzolarlarını yerlerken tutuklan-mışlardı. Karınları açtı, ceplerinde paraları da yoktu, yi-yeceklerin bedava olduğuna inandıklarından bu eylemi gerçekleştirmişlerdi. Kızı sevgilisinin ve onun arkadaş-larının tüm davranışlarını doğal karşılıyordu.

Kızma söz geçiremeyeceğini anlayınca Ron, gecele-ri onun gezmeye gitmesini yasaklamıştı. Judy de bu ya-sağı sükûnetle kabul etmişti. Şimdilik babasının sözün-

111

den dışarıya çıkmayacaktı, ama dört ay sonra on sekiz yaşma basacaktı. O zaman evden ayrılıp, Lou'nun üç erkek ve bir kız arkadaşıyla paylaştığı tek odalı evine taşınacaktı.

Ron yenilgiye uğraıyordu. Sekiz gündür bu sorun ade-ta tutku halinde yakasına yapışmıştı, kızını sefalete sü-rükleyecek durumdan nasıl kurtaracağını bir türlü çö-zümleyemiyordu. Kızın sefalete düşeceğinden en ufaklık kuşkusu yoktu. Ron bu gibi olaylara daha önce de tanık

olmuştı. Genç bir kız uygunsuz bir erkekle evlenince, koca evde yan gelip yatar, televizyonda at yarışlarını seyredirken karısı da dışarda ekmek parası kazanmaya çabalar. Koca bira ve sigara parasını çıkartmak için de arada sırada hırsızlık veya buna benzer işlere bula-şır. Derken zavallı kız hamile kalıp çocuk doğurur, bu kez adam. başka bir kadın bulup evden kaçar ve koca-sız kalan kadın onun bunun yardımıyla ailesini geçin-dirmeye çabalar.

Judy için ölümü bile seve seve göze alırdı —on se-kiz yıldır onun için çalışıp didiniyordu— ama kızı baba-sının sağladığı rahat yaşamı bir kenara fırlatıp, yüzü-ne tükürmüş ve evi terk etmeğe kalkışmıştı. Ağlayabil-se utanmadan ağlayacaktı.

Bu sorunu bir türlü aklından çıkartamıyordu, böy-lece sabah saat 10.16'da hâlâ aynı şeyleri düşünüyordu. Onun için pusuya yatanların kurduğu tuzağı son ana dek fark edemedi. Fakat dikkat etmiş olsaydı bile, ka-derin bir kaç dakika sonra kendisine oynayacağı oyunu önleyemezdi.

Sol tarafında nehir, sağ tarafmda da hurda araba mezarlığı olan yola kıvrılıp demiryolu köprüsünün altın-dan geçti. Hava ılık, berrak bir gündü, onun için tatlı kıvrımı alırken, hurda araba mezarlığının kapısından

112

içeriye girmeye çabalayan üstü tepeleme hurda araç ve gereç yüklü TIR kamyonunu uzaktan kolayca gördü.

Konvoy oraya varana dek TIR'ın bahçeden içeriye gireceğini tahmin etti. Fakat herhalde TIR kamyonun şoförü direksiyonu doğru kırmamıştı ki, tekrar öne doğ-ru çıkıp yolu tamamen kapattı.

Minibüsün önündeki iki motosikletli görevli ani fre-ne basıp durdular. Ron da onlarm arkasında durdu. Mo-tosikletlilerden birisi silahını kapıp kamyonun basama-ğına sıçrayıp şoföre bağırdı. Kamyonun motoru gürül-tüyle çalışıyordu ve egzosundan dışanya kara duman-lar çıkıyordu.

Ron «Çabuk beklenmedik duraklamayı rapor edin. Kitapta yazılı olan çalışma rutinine göre hareket ede-lim» dedi.

Max radyo mikrofonu aldı. «Minibüsten Obadiah Kontrolüne» dedi.

Ron gözlerini dikmiş yolu kapayan kamyonu baki-yordu. Taşıdığı yükler çok garipti. Yanında «Coopers Aile Kasabı» yazan yeşil eski bir minibüs vardı. Hurda-sı çıkmış tekerleksiz bir Ford Anglia, iki kaplumbağa Wolkswagen de birbirinin üstüne yüklenmişti. Üst ran-zada ise büyük beyaz bir Avustralya yapısı Ford ile ye-ni bir Triumph vardı. Bir çift çiftleşen böcek gibi birbir-lerinin üstünde duran paslı Wolkswagenler dışında kam-yonun diğer yükleri sanki bir anda yıkılacakffış gibi du-ruyordu. Ron bakışlarını tekrar kamyonun şoförüne çe-virdi. Motosikletli nöbetçiler elleriyle şoföre konvoyun yolundan çekilmesini işaret ediyorlardı.

Max imdat işaretini tekrarladı: «Minibüsten Oba-diah Kontrolüne. Lütfen yanıt verin.»

Ron, nehre çok yakmız, rakım alçak onun için tel-sizle işaret veremiyoruz diye düşündü. Belki de karşı ta-raftaki alıcılar bozuktı. Tekrar yolu kapatan kamyonun

113

üstündeki yüklere baktı ve hiçbirinin bağlanmadığını fark etti. Bu gerçekten tehlikeliydi. Şoför hurda yükü bağlamadan nasıl yola çıkmıştı?

Birdenbire durumu anladı. «Şunlara derslerini ve-rin!» diye bağırdı.

Şaşkına dönen Max «Ne?» diye sordu.

Bir şey minibüsün tepesine çarpınca gürültü çıktı. Kamyon şoförü direksiyonun başından fırlayıp motosikletli nöbetçilerden birisine saldırdı. Yüzlerine çorap geçirmiş bir kaç tane adam hurda araba mezarlığının du-varından aşağıya atladı. Ron yandaki dikiz aynasından, arkadaki iki motosikletli nöbetçinin de yere düştükleri-ni gördü.

Minibüs şiddetle sarsıldı, sonra birdenbire anlaşıl-maz şekilde havaya kalktı. Ron sağ tarafına bakınca du-varın üstünden sarkan vincin minibüsü damından yaka-ladığını anladı. Şaşkına dönen Max'ın elindeki mikro-fonu kapıp aldı. Maskeli adamlardan bir kaç tanesi mi-nibüse doğru koşmaya başladılar. Adamlardan birisi kri-ket topu büyüklüğünde siyah bir şeyi minibüsün ön ca-mına doğru fırlattı.

Son bir kaç dakika içinde gelişen olaylar sanki ağır çekim film şeridi gibi yavaş yavaş geçti. Havada bir kask uçtu, tahta bir çöp birisinin kafasına indi, minibüs ha-vaya kalkarken, Max vites koluna yapıştı, baş parma-ğını konuşma düğmesine basan Ron «Obadiah Sal...» derken sileceklerin üstüne düşen kriket topuna benze-yen siyah küçük bomba infilak edince, kıymık gibi ince-cik cam parçaları havaya dağılıp yağmur gibi aşağıya düştü. Şok dalgalarının meydana getirdiği fiziki acı ve yitirilen bilinç sonucu baygınlığın karanlık dehlizine daldı.

Çavuş Wilkonson para taşıyanların «Obadiah» diye imdat istediklerini duydu ama aldırmadı. Üç büyük tra-

114

fik kazası yollan tıkamıştı, yolda bir insana vurup ka-çan şoförü yakalamak için Londra'nın içinde kovalama-ca oynamışlardı. İki büyük kaza olmuştu, bir depo yan-gını ile bir grup anarşistin Downing Sokağı'ndaki ani gösterileriyle zaten yeterince hareketli bir sabah geçir-mişlerdi. İmdat işareti geldiği zaman Wilkinson Antil Adalarından gelmiş yerli genç bir kızm elinden hazır kahvesini alırken bir yandan da «Kocan seni işe sut-yensiz nasıl yolluyor?» diye sordu.

Kızın iri memeleri vardı. «Fark etmiyor» diye kıkır-dayarak yanıt verdi.

Tezgâhm öbür tarafındaki polis memuru Jones, «İşin iş, Dave sana pas veriyor» dedi.

Wilkinson kıza «Bu akşam ne yapıyorsun?» diye sordu.

Onun şaka yaptığını bilen kız gülerek «Çalışıyorum» dedi.

Telsizden «Minibüsten Obadiah Kontrolüne, lütfen yardıma geliri» sesleri duyuldu.

Wilkinson «Ne? Başka bir yerde daha mı çalışıyor-sun?» diye:ııordu.

Kız «Ben bir barda go-go dansı yapıyorum» diye ya-nıt verdi.

«Üstsüz mü?»

«Gelip görmem gerek değil mi?» diyen kız servis ara-basını sürüp uzaklaştı.

Telsizden «Saldı...» diye yarıda kesilen sesin ardın-dan bomba patlamasına benzer boğuk bir gürültü du-yuldu.

Genç Wilkinson'un yüzündeki gülümseme silindi. Telsizin düğmesini açıp, «Obadiah Kontrol, yanıt ver mi-nibüs» diye bağırdı.

Fakat yanıt yoktu. Wilkinson büyük telaş içinde amirine haber verdi. «Başçavuşum!»

115

Wilkinson'un çağırışma Müfettiş «Harry» Harri-son yanıt verdi. Uzun boylu bir adamdı, dökülmeye baş-layan saçlarını elleriyle sıvazlarken her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. «Çavuş, her şey kontrol altın-da mı?» diye sordu.

«Efendim Obadiah'dan saldırı haberi aldım galiba» dedi.

Harrison huysuzlaştı. «Galiba ne demek?»

Wilkinson çavuş rütbesine yaptığı hataları itiraf ede-rek yükselmemişti, «Efendim anlaşılmaz bir mesajdı» diye yanıt verdi.

Harrison hemen mikrofona yapıştı. «Obadiah Kont-rolde minibüse, beni duyuyor musunuz? Tamam.» dedi ve bekledi. Sonra mesajı yineledi. Fakat yanıt alamadı. Wilkinson'a «Anlaşılmaz mesaj verdiler sonra havaya uçtular. Bir kaçırma olayı ile karşı karşıya olduğumuzu sanıyorum. Bir de başıma bu çıktı» dedi. Kaderin kendi-sine kötü oyunlar oynadığına inanan bir insanın hava-sıyla ellerini oğuşturdu.

Wilkinson «Fakat efendim bölgeyi öğrenemedim» dedi.

İkisi birlikte duvardaki dev Londra haritasına bak-tılar.

Wilkinson «Nehir yolundan gideceklerdi. Son kez Aldgate'de kontrolden geçtiler. Trafik normal, onun için Dagenham civarlarında bir yerlerde olmalılar.»

Harrison alayla «Harika» dedi. Sonra bir an düşün-dü. «Bütün devriye arabalarına alarm ver. Sonra Lond-ra'nın Doğu Yakası'ndan üç devriye arabasını araştır-maya gönder. Esse polisine haber uçur ve o sersem tem-bellere Tanrının belası minibüste kaç para olduğunu söyle. Haydi bakalım, hemen fırla.»

Wilkinson telefonları etmeye başladı. Derin düşün-celere dalan Harrison bir an onun arkasında durdu. «Az

116

sonra bir yerden ihbar gelecektir — olup bitenleri birisi kesinlikle görmüştür» diye ağzının içinden mırıldandı. Biraz daha düşündü. «Ama, herif çocuklar haber verme-ye fırsat bulmadan saldırarak kadar akıllıysa, işi sessiz-ce bitireceği bir yer seçecek kadar da akıllıdır» diye söy-lendi. Uzun süre sessizlik oldu. Sonunda Harrison «Ben şahsen, suçluyu bulacağımızı sanmıyorum» dedi.

Jacko, her şey rüya gibi tıkırında diye düşündü. Pa-ra taşıyan minibüs tüy gibi havaya kaldırılıp duvardan aşırılmış ve kesici alet yanına konmuştu. TIR kamyo-nun üstüne yerleştirilen dört polis motosikleti de hur-da mezarlığına atılmıştı. Dört polis, elleri ayakları bağ-lanmış, yanyana yerde yatıyorlardı. Hurda araba me-zarlığının kapıları da kapanmıştı.

Çorap maskelerinin üstünde büyük gözlükler tak-mış iki çocuk, asetilen kesiciler ile para taşıyan minibü-sün yanına bir insanın geçebileceği büyüklükte delik açınca, açık mavi başka bir minibüs onun arkasına ge-lip durdu. Dikdörtgen şeklinde geniş çelik parçası dışarı uzanınca üniformalı görevli ellerini başının üstüne ko-yup dışarıya atladı. Onun bileklerine kelepçe geçiren Jesse adamı da diğer polis eskortların yanına yatırdı.

Kesici alet hızla minibüsün yanından uzaklaştırıl-dı ve iki adam minibüsün içine girip para sandıklarını dışarıya çıkartıp, diğer minibüse yüklediler.

Jacko yan gözle tutukladıkları adamlara baktı. Hep-si biraz yaralanmışlardı, ama ciddi müdahale gerektir-miyordu. Bayılanlar ayılmıştı. Jacko maskenin altında terliyordu, ama onu çıkartmaya da cesaret edemiyordu.

Vincin kabininde erkete bekleyen çocuklardan birisi bağıınca Jacko başını kaldırıp baktı. Aynı zamanda, polis arabalarının siren seslerini duydu.

117

Hayretle etrafına bakındı. Duydukları doğru olamazdı! Telsizle imdat istemelerine fırsat vermeden nöbetçi-leri etkisiz hale getirmeyi planlamışlardı. İçinden lanet-ler savurdu. Diğer adamlar kendisinden emir bekliyor-lardı. Onlara yol göstermeliydi. Beyaz polis motosiklet-lerini yükledikleri TIR kamyonu eski lastiklerin arkası-na gizlenmişti. İki minibüs ve vincin de görünüşleri za-rarsızdı. Jacko «Herkes saklansın» diye bağırdı. Sonra tutsakları anımsadı. Onları yolun üstünden, sürükleye-cek vakitleri yoktu. Su geçirmez muşambayı görünce gözleri ışıldadı. Onu hemen çekip yerde yatan beş ada-mın üstüne örttü, sonra sıçrayıp duvarın arkasına sak-landı.

Arabanın hızla yaklaştığı siren seslerinden anlaşılı-yordu. Demiryolu köprüsünün altından geçen arabala-rın lastiklerinin gıcirtısı ve motor seslerini duydu. Ses-ler yükseldi ve sonra birdenbire sirenler hafifledi, gü-rültü uzaklaşmaya başladı. Jacko rahat bir soluk aldı. Sonra ikinci siren sesini duydu ve «Sakm kalkmayın!» diye bağırdı.

İkinci arabayı üçüncü araba izledi. Yine demiryolu köprüsünün altında aynı gıcirtılar duyuldu. Arabanın üçüncü vitesle yol aldığı anlaşılıyordu ve biraz sonra köşeyi döndü — fakat bu kez araba kapmm önünde ya-vaşladı.

Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Naylon çorabın altındaki yüzünden akan terlere Jacko dayanamıyordu. Boğulacağını hissetti. Polis çizmesinin kapıyı sarstığını duydu; İçerlerinden birisi herhalde kapıya tırmanıyor-du. Birdenbire Jacko minibüsün içinde iki kişi daha ol-duğunu anımsadı. Ve adamların şimdi ayılmamaları için Tanrıya dua etti.

Aynasız ne yapmak niyetindeydi? Kapmm üstünden aşağıya atlamamıştı. Fakat inmemişti de. Eğer içeriyi

118

araştıracak olurlarsa hepsi hapi yutacaktı. Kendi ken-. dişine hayır, sakın paniğe kapılma, biz on kişiyiz, bir araba aynasızla kolay başa çıkarız diye düşündü. Fa-kat onlarla başa çıkmak epey zaman alacaktı, ayrıca arabadaki telsizin başında bıraktıkları adam da takviye kuvvet çağıracaktı.

Jacko bütün paraları parmaklarının ucundan kayıp yitirdiğini hissetti. Tehlikeyi göze alıp siperin köşesin-den etrafı dikizlemek istiyordu, ama kendi kendisine değmez dedi. Araba hareket edince onların gittiklerini anlayacaktı.

Ne yapıyorlardı?

Tekrar paraları çaldıkları minibüse baktı. Tanrım, heriflerden birisi kımüdiyordu. Jacko silahını kaldırdı. Galiba ateş açmak zorunda kalacaktı. «Oh, bok canına» diye fısıldadı.

Minibüsten bir gürültü duyuldu — birisi boğuk çığ-lık atmıştı. Jacko sendeleyerek ayağa kalktı, siperden dışarıya çıktı ve silahını ateşlemeye hazırlandı.

Orada kimse yoktu.

Sonra polis arabasının lastiklerini gıcırdatarak uzaklaştığını duydu. Ötmeye başlayan sirenler uzaklaş-tıkça duyulmaz oldu.

Paslı Mercedes taksinin arkasına gizlenen sağır Wil-lie ortaya çıktı. İkisi birlikte minibüse doğru yürüdüler. Willie, «Ulu Tanrım, çok eğlenceliydi değil mi?» dedi.

Jacko tatsızca «Evet» diye yanıt verdi. «Tanrının belası televizyonu izlemekten daha iyi.» Minibüsün içi-ne baktılar. Şoför inliyordu, ama yarası ciddiye benze-miyordu. Jacko kırık camdan içeriye seslendi. «Haydi beybaba dışarıya çık. Çay molası sona erdi.»

O zamana kadar paniğe kapılıp kendisinden geçen Ron Biggins bu sesi duyunca biraz sakinleşti. Doğru

119

dürüst işitemiyordu, başı da çok ağrıyordu, elini yüzü-ne sürünce parmaklarına yapışkan bir şey sivaştı.

Yüzüne çorap maske geçiren adamı görünce şaşıla-cak şekilde canlandı. Şimdi her şey anlaşılmıştı. Soy-gun çok iyi planlanmıştı — aslında, Ron operasyonu te-reyağdan kıl çeker gibi yürütmelerine hayran kalmıştı. Para yüklü minibüsün ne zaman ve nereden geçeceğini biliyorlardı. Ron öfkelenmeye başladı. Hiç şüphesiz kal-dırılan paranın belirli bir yüzdesi namussuz bir dedek-tifin gizli banka hesabına gidecekti. Diğer, polis memur-ları ve güvenlik görevlileri gibi Ron da haydutlardan çok namussuz aynasızlardan nefret ediyordu.

Kendisine Beybaba diye seslenen adam kırık cam-dan kolunu içeri sokup, iç kilidi kurcalayıp kapıyı açtı. Ron dışarıya çıktı. Hareket edince canı yandı.

Adam gençti — Ron çorap maskenin altındaki uzun saçlarını fark etti. Kot pantolon giymişti. Elinde de ma-kineli tüfek taşıyordu. Ron'u nefretle itekledi. «Ellerini kaldır, başının üstünde birleştir, babalık. Hastaneye da-ha sonra gidersin.»

Duyduğu öfkeden Ron'un başındaki ağrı şiddetlendi. Hırsla bir şeyleri tekmelemek istedi, ama soygun sıra-sında nasıl davranması gerektiğini anımsadı. Karşı koy-mayın, soyguncularla işbirliği yapın, parayı teslim edin. Paralar sigortalı, sizlerin hayatları bizim için daha de-ğerli, sakın kahramanlık yapmaya kalkışmayın.

•Ron güçlükle nefes almaya başladı, bulanık zihninde elinde makineli tüfek tutan genç adamla namussuz dedektifi ve Lou Thurley'i birbirine karıştırdı. Lou'yu, pis tek odalı evde, iğrenç bir yatağın içinde, saf, bakire Judy'nin üstünde inleyip soluyarak seviştiğini düşledi. Ve birdenbire Ron bu adamın hayatını mahvettiğine, ve ancak bir kahramanlık yaparsa tek evladının saygısını Ve birdenbire Ron bu adamm hayatını mahvettiğine ve

120

Judy'yi yatağa atan çorap maskeli, eli silahlı bu ciğerleri beş para etmez herifler yüzünden Ron gibi namuslu, dü-rüst insanların hayatları berbat oluyordu. Böylece Ron Biggins iki adım ilerleyip şaşkma dönen genç adamın burnuna bir yumruk patlattı, adam olduğu yerde sen-deledi ve silahının iki tetiğini birden çekti, ama Ron'u vuracağı yerde kazayla yanındaki diğer maskeli adamı vurdu. Kurşunları yiyen adam bir çığlık atıp kanlar içinde yere düştü. Ateş eden adam, silahının ağır me-tal kabzasıyla basma vurup bayıltana dek Ron korku ve dehşetle kanlar içinde yerde yatan adama baktı.

Jacko yere diz çöküp, Sağır Willie'nin yüzündeki çorap maskeyi parçalayıp çıkardı. Willie'nin berbat su-ratını görünce Jacko'nun yüzü bembeyaz oldu. Jacko ve benzerleri genellikle kurbanlarını yaralarlardı. Bir-birlerine asla zarar vermezlerdi. Neticede Jacko bu gü-ne dek kurşun yarası almış insan görmemişti. Ayrıca Tony Cox'un yönetim stajlarında ilk yardım dersi de almamışlardı. Jacko ne yapacağını gerçekten bilemiyor-du. Ama hızlı düşünme yeteneğine sahipti.

Başını kaldırdı. Diğerleri etrafına toplanmış bakı-yorlardı. Jacko bağırdı. «Salak herifler, haydi sallanma-yın, hareket geçin.» Hepsi birden fırladılar.

Jacko Willie'ye doğru eğildi «Dostum beni duyuyor musun?» diye sordu.

Willie acıyla yüzünü buruşturdu, ama konuşamadı.

Jesse de Willie'nin öbür yanma çömeldi. «Onu has-taneye götürmemiz gerek.»

Jacko onun önüne geçmişti. «Hızlı bir arabaya ihti-yacımız var» dedi. Yakında park etmiş mavi Volvo'yu gösterdi. «Bu kimin?»

Jesse «Buranın sahibinin» diye yanıt verdi.

«Harika. Willie'yi arabaya taşımama yardım et.»

Jacko omuzlarından, Jesse de ayaklarından tutup

121

inleyen Willie'yi arabanın arka koltuğuna yerleştirdiler. Arabanın kontak anahtarı üstündeydi.

Adamlardan birisi para yüklü minibüsten seslendi. «Jacko, her şey tamam.»

İsmi söylediği için Jacko adamı tekmeleyebilirdi, ama şimdi akli fazlasıyla karıştı. Jesse'ye «Nereye git-tiğini biliyor musun?» diye sordu.

«Evet, ama birlikte gitmemiz gerek.»

«Zıyanı yok. Willie'yi hastaneye götürüp, sonra si-zinle çiftlikte buluşurum. Tony'e başımıza gelenleri an-lat. Şimdi, arabayı ağır sür, sakın trafik ışıklarında geç-meye kalkışma. Dört yol ağızlarında dur. Tıpkı.Tanrı-nın belası ehliyet imtihanına girmiş gibi davran, tamam mı?»

Jesse «Evet» dedi. Parayı yükledikleri minibüse ko-şup arka kapıları kontrol etti. Kilitliydi. Nöbetçiler-den sakladıkları plaka numarasının üstüne taktıkları kese kâğıdını yırtıp attı. Tony Cox en ince noktaya ka-dar her şeyi düşünmüştü — ve Jesse direksiyonun başı-na geçti.

Jacko Volvo'yu hareket ettirdi. Birisi bahçe kapısı-nı açtı. Diğer adamlar yüzlerinden maskelerini, ellerin-den eldivenlerini çıkartıp kendi arabalarına bindiler. Jesse minibüsü hareket ettirip yola çıktı ve sağa döndü. Onu takip eden Jacko da direksiyonu aksi yöne kırdı.

Gaza basıp hızla yokuştan aşağıya inerken saatine bir göz attı, onu yirmi yedi geçiyordu. Operasyon topu topu on bir dakika sürmüştü. Tony haklıydı, devriye arabaları Vine Sokağından isle of Dogs'a ulaşana ka-dar, onlar çoktan toz olacaklardı. Güzel bir iş çevirmiş-lerdi, ama zavallı sağır Willie'nin başına gelenler çok üzücüydü. Jacko inşallah payına düşen parayı diledi-ğince harcayabilecek kadar yaşar diye düşündü.

Hastaneye yaklaşıyordu. Oynayacağı rolü düşün-

122

müştü, ama Willie'yi göstermemeye çalışmalıydı. «Will, yere yatabilir misin?» diye sordu. Ama yanıt alamadı. Jacko başını çevirip arkaya baktı. Willie'nin gözleri öy-lesine berbattı ki «açık» veya «kapalı» kelimesinin hiç anlamı yoktu. Fakat zavallı adamcağz herhalde bayıl-mıştı. Jacko elini arkaya uzatıp koltuğun üstünde yatan adamı çekti. Willie'nin vücudu küt diye yere düştü.

Arabayı hastanenin bahçesine sokup, park yerine bıraktı. Arabadan inip acil servise giden yolu gösteren okları takip etti. Kapıdan içeriye girince paralı bir tele-fon buldu. Rehberi açıp hastanenin numarasını aradı.

Delikten içeriye bozuk para attı, numarayı çevirip santrale acil servisi bağlamasını söyledi, yakındaki ma-sanın üstündeki telefon iki kez çaldı ve bir hastabakıcı yanıt verdi.

Kadın «Bir dakika lütfen» diyerek almacı masanın üstüne bıraktı. Kırk yaşlarında, dağınık saçlı, kolalı üni-forma giymiş tombulca bir kadındı. Önündeki deftere bir şeyler yazıp, almacı tekrar kulağına götürdü.

«Acil Servis, size yardım edebilir miyim?»

Jacko hastabakıcının yüzüne bakmadan alçak ses-le konuştu. «Park yerinizdeki mavi Volvo arabanın için-de kurşun yarası almış bir adam var» dedi.

Tombulca hastabakıcının yüzü soldu. «Yani hasta-nenin park yerinde mi?» diye sordu.

Jacko kızmıştı. «Evet, salak kan, sizin hastanede. Haydi kıcını kaldır da git onu bul!» Telefonu öfkeyle kapatmamak için kendisini zor tuttu. Parmağını basıp almacı yerine astı. Eğer kendisi hastabakıcıyı görebili-yorsa, kadın da kendisini görebilirdi. Kadın telefonu kapatana dek Jacko almacı kulağına tutup konuşması devam ediyormuş gibi durdu. Hastabakıcı ayağa kalkıp başka bir hastabakıcıyı çağırdı ve dışarıya çıkıp araba park yerine doğru yürüdü.

123

Jacko hastanenin koridorunda ilerledi ve diğer bir kapısından dışarıya çıktı. Ana kapı ağzında durup baktı. İki kişi araba park yerine doğru sedye götürü-yordu. Willie için elinden geleni yapmıştı.

Şimdi başka bir arabaya ihtiyacı vardı.

15

Felix Laski, Nathaniel Fett'in yazıhanesini pek be-ğendi. Geniş, rahat bir odaydı. Dekor da göz alıcı de-ğildi. İş yapmaya elverişli bir yerdi. Laski'nin kendi ofi-sinde avantaj sağlayacak saçmalıklardan hiçbirisi bu-rada yoktu. Yüzünün gölgede kalması için masa pen-cerenin yanma yerleştirilmemişti. Konuklar için alçak, dengeleri bozuk iskemleler yoktu. Ayrıca insanların dü-şürüp kırmaktan ödleri patladığı ince porselen fincan-lar da kullanılmıyordu. Fett'in yazıhanesi şirket genel kurul üyelerinin toplandığı kulüp havası esiyordu, böyle bir atmosferin de maksatlı yaratıldığı şüphesizdi. Laski, Fett'in ince uzun elini sıkarken iki şeye dikkat etti: Bi-rincisi odanın ortasında fazla kullanılmadığı açıkça bel-li olan büyük bir masa, ikincisi de Fett'in taktığı kulüp kıravatı. Laski bu kıravat bir Yahudi için garip seçim diye aklmdan geçirdi. Sonra bir kez daha düşününce adamm yaptığı seçimi garip bulmadı. Nasıl Laski Savile Row'dan güzel dikilmiş ince çizgili kostümler giyiyorsa, Fett de bu kıravatı aynı amaçla takıyordu. Yani iki adam da giysileriyle biz de İngiliziz demek istiyorlardı. Laski, demek böyle diye düşündü. Fett'ler altı nesildir bankerlik yaptıkları halde Nathaniel hâlâ kendisini gü-vencede hissedemiyordu. Evet, bu bilgi ilerde kendisine yararlı olabilirdi.

Fett, «Otur Laski» dedi. «Kahve içer misin?»

124

«Bütün gün kahve içerim. Kalbe zarar. Hayır, te-şekkür ederim.»

«İki?»

Laski başını salladı. Yapılan ikramları hep reddede-rek ev sahibini avantajsız hale sokardı. «Emekli olma-dan önce babanızı çok iyi tanırdım. Ölümü büyük ka-yıp. Bu laf çoğu kimse için kullanılır ama babanızın ölümü gerçekten büyük kayıp.»

«Teşekkür ederim.» Laski'nin karşısındaki koltuğa oturan Fett arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kaim camlı gözlüklerinin ardındaki gözleri esrarengiz-di. «Evet, babam on yıl önce öldü» dedi.

«O kadar oldu mu? Tabii o benden çok yaşlıydı ama ataları gibi babanız da benim Varşova'dan geldiğimi bi-liyordu.»

Fett başını salladı. «İlk Nathaniel Fett Avrupa'yı elinde bir kese altınla eşek sırtında geçmiş.»

«Ben de aynı yolculuğu çalınmış bir Nazi motosik-leti ve bir bavul dolusu değersiz Reich markı ile yaptım.»

«Ama kuyruklu yıldız gibi hızla yükseldiniz.»

Laski, adamın kendisine haddini bildirmek istediği-ni anladı. Fett, evet belki bizler paramızla yükselmişiz, ama senin gibi bir anda zirveye çıkmadık demek isti-yordu. Borsa simsarı bu maçta Laski ile aynı güce sa-hipti. Düşündüklerini gizleyen o gözlükleriyle de zaten ışığın arkasından gelmesine gerek yoktu. Laski gülüm-sedi. «Tıpkı babanıza benziyorsunuz. Onun da ne düşün-düğü asla anlaşılmazdı.»

«Henüz bana düşünebileceğim bir ip ucu vermedi-niz.»

«Müşterilerimden birisine yedi rakamlı bir teklifi-niz olduğunu söylemiştiniz: Sizi nasıl kabul etmem? Pu-ro içer misiniz?» Fett ayağa kalkıp sehpanın üstündeki kutuyu aldı.

Laski «Teşekkür ederim» dedi. Uzun süre hangi pu-royu seçeceğini bilemedi, sonra elini uzatıp puroyu alır-ken «Derek Hamilton'dan Hamilton Holding'i satın al-mak istiyorum» dedi.

Zamanlama mükemmeldi, fakat Fett en ufak şaş-kınlık göstermedi. Halbuki Laski onun puro kutusunu elinden düşüreceğini ummuştı. Ama, tabii, Fett bom-basını patlatmak için Laski'nin bu anı seçeceğini bili-yordu. Puro ikramını da sırf bu sahne için yaratmıştı.

Kutuyu kapatıp, hiç konuşmadan Laski'nin puro-sunu yaktı. Tekrar yerine oturup bacak bacak üstüne attı. «Hamilton Holding yedi rakamlı fiyata.»

«Evet. Bir milyon İngiliz Lirası. Bir insan tüm ya-şamı mal olan işini satarsa, karşılığında doğru dürüst para kazanmayı hak etmiştir.»

«Oh, olaya yaklaşımınızın psikolojisini anladım.» diye Fett yanıt verdi. «Beklemediğimiz bir şey değildi.»

«Ne?»

«Yani teklifin sizden geleceğini bekliyordum deme-dim. Birisinin teklif yapacağını bekliyorduk. Şimdi tam zamanı.»

«Benim teklifim hisselerin şimdiki piyasa değerinin biraz üstünde.»

Fett «Evet, teklifiniz tam sınırdadır.» dedi.

Laski yalvarırcasına avuçlarını havaya açtı. «Kaça-maklı konuşmayalım. Yüksek bir teklif yaptım.»

«Ama Derek'in sendikası petrol araştırma lisansını kazanırsa hisselerin kazanacağı değerden çok az.»

«Böylece tek şartım var. Teklifim yalnızca bu sa-bah için geçerli.»

126

Fett kolundaki saatine baktı. «Nerdeyse on bire ge-liyor. Bu alım satımın —diyelim ki Derek kabul etti— bir saat içinde yapılacağına inanıyor musunuz?»

Laski evrak çantasına vurdu. «Gerekli bütün evrak-ları hazırladım.»

«Onları okuyacak vaktimiz bile...»

Anlaşmanın ana maddelerini içeren bir mektup dahi hazırlattım. Bu benim için yeterli.»

«Sizin hazırlıklı geleceğinizi tahmin etmeliydim» di-yerek Fett bir an düşündü.

«Tabii, eğer Derek petrol arama lisansını kazana-mazsa, herhalde hisseler değerlerinden biraz kaybedecek-ler.»

Laski gülümsedi. «Ben kumarbazım.»

Fett konuşmaya devam etti. «Bu durumda, şirketin mal varlığını satıp, zarar eden şubeleri kapatacaksınız.

«Hayır, kapatmayacağım» diye Laski yalan söyledi. «Yepyeni bir yönetim kadrosuyla şimdiki durumu kâr eden bir kuruluş haline getirebiliriz.»

«Evet, belki haklısınız. Mantıklı bir teklif, müşte-rimle görüşeceğim.»

«Bana naz yapmaya kalkışmayın. Bir milyon pound-dan alacağınız komisyonu düşünün.»

Fett buz gibi, «Evet» dedi. «Derek'e telefon edece-ğim.» Sehpanın üstündeki telefonu kaldırıp «Derek Ha-milton lütfen» dedi.

Laski endişesini gizlemeye çabalarken bir yandan da purosunu tüttürdü.

«Derek, ben Nathaniel. Felix Laski yanımda. Bir tek-lif yaptı.» Bir süre susup hattm öbür ucunda konuşanı dinledi. «Evet, öyle anlaştık değil mi? Yuvarlak bir mil-yar. Sen... pekâlâ. Buradayız. Ne? Ah... anladım.» Mah-cubiyetle hafifçe güldü. «On dakika.» Telefonu kapattı.

127

«Evet, Laski, müşterimiz buraya geliyor. Onu beklerken senin hazırladığın şu evrakları okuyalım.»

Laski dayanamadı, «Öyleyse teklifimle ilgilendi» de-di.

«Nasıl ilgilenmesin.»

«Sana başka bir şey daha söyledi değil mi?»

Pett tekrar mahcubiyetle güldü. «Sanırım sana açık-lamamda sakmca yok. Eğer öğleye kadar şirketin satış işlemlerini tamamlarsa, parayı hemen elden istiyor» dedi.

16

Kevin Hart yazı işleri masasından verdikleri adre-si bulup arabasını sarı çizginin üstüne park etti. Araba-sı iki yıllık ve motorlu bir Rover'di. Bekar olduğu için kendisine yeterliydi. Evening Post Gazetesi de memur-larına Fleet Sokağmm ödediği aylığı ödüyordu. Bu yüz-den Kevin yirmi

iki yaşındaki diğer yaşlılarından çok daha zengindi. Hayatından memnundu, iyi para kaza-nıyordu. Mutluluğunu gizleyecek kadar olgunlaşmadığı için de Arthur Cole gibi adamların antipatisini kazanı-yordu.

Arthur genel yayın müdürünün toplantısından çık-tığı zaman çok sinirliydi. Masasına oturup, her zaman-ki gibi etrafa emirler yağdırıp gazetecilere görev ver-mişti. Sonra Kevin'i masasının yanma çağırıp oturma-sını söylemişti. Gazetecilerin aralarında 'fırça yemek' di-ye bir deyimleri vardı. Kevin'in de fırça yiyeceğine şüp-he yoktu.

Halbuki Arthur, toplantı sırasında salona daldığı için kendisini azarlayacağı yerde, aldığı haberi tekrar anlatmasını söyleyerek onu şaşırtmıştı. Arthur «Tele-fondaki ses nasıldı?» diye sordu.

128

Kevin «Orta yaşlı bir erkek sesiydi. Kentli aksanıy-la konuşuyordu. Kelimeleri özenle seçiyordu. Belki de faz-lasıyla özenle seçiyordu — sarhoş olabilir, veya çok üzün-tülü» diye yanıt verdi.

Arthur «Benim sabah duyduğum ses böyle değildi» diyerek düşündü. «Benimle konuşan daha genç ve Cock-ney aksanlıydı. Seninle konuşan ne dedi?»

Kevin aldığı kısa notu okudu. «Ben Tim Eitzpeter-son, Laski ve Cox adındaki iki adam bana şantaj yap-tılar. Ben gittikten sonra iki hergeleyi de çarmıha ger-menizi istiyorum.»

Arthur kulaklarına inanmıyordu. Hayretle başını salladı. «Hepsi bu kadar mı?»

«Ona nasıl şantaj yaptıklarını sordum, bunu üzeri-ne «Tanrım, hepiniz aynı bokun soyusunuz» diyerek te-lefonu yüzüme kapattı.» Kevin susup işiteceği azarı bek-ledi. «Yanlış bir şey mi sordum?»

Arthur omuzlarını silktilti. «Evet, yanlış sormuşsun, ama doğru soruyu ben de bilmiyorum.» Telefonu açıp numarayı çevirdi ve almacı Kevin'e uzattı. «Son yarım saat içinde bize telefon ettiniz mi diye sor.»

Kevin bir süre dinledi, sonra almacı bıraktı. «Meş-gul.»

«Hiç yararı yok» diyerek Arthur ceplerini yoklayıp sigara paketini araştırdı.

Durumu fark eden Kevin, «Sigarayı bırakıyor mu-sun?» dedi.

«Evet, bırakıyorum.» Arthur tırnaklarını yemeye başladı. «Şantajcılar politikacıları gazetelere ihbarla tehdit ederler, anladın mı. Onun için bize telefon eden-ler şantajcı olamaz. Ellerindeki en önemli kozu harca-mış olurlar. Aynı sebepten, olayın kurbanı da gazeteci-lerden korktuğundan, gazeteye telefon edip kendisine şantaj yapıldığını haber vermez.» Kesin sonuca varmış

129

bir havayla sözlerini bitirdi. «Onun için bu olayı cid-diye almıyorum. Biri oyun yapıyor.»

Kevin konuşmanın sona erdiğini anladı. Ayağa kalktı. «Ben yine petrol konusuna döneyim.»

Arthur «Hayır,» dedi. «Bu haberi tahkik etmeliyiz. Hemen Tim Fitzpeterson'un evine git ve kapısını çal.» dedi.

«Oh, çok iyi.»

«Fakat gelecekte genel yayın müdürünün toplan-tısını kesmeden önce, otur ve yüze kadar say.»

Kevin kendini tutamayıp güldü.. «Pekâlâ.»

Fakat olayı düşündükçe, telefondaki haberin uy-durma olduğuna inanmaya başladı. Arabada giderken Tim Fitzpeterson hakkında bildiklerini anımsamaya ça-lıştı. Adam pek ortalıklarda dolaşmazdı. Ekonomi me-zunuydu ve çok zeki olduğu söylenirdi, fakat şantaj-cıların eline koz verecek kadar renkli ve hayal gücü kuvvetli birisi değildi. Kevin Fitzpeterson ve ailesinin İspanya sahilllerinde çekilmiş bir resmini gözlerinin önünde canlandırdı —sade kendi halinde bir kadın ve hantal üç kız. Politikacı da korkunç çirkin, şekilsiz ke-ten bir şort giymişti.

Kevin'in önünde durduğu ev ilk bakışta aşk yuva-sı olamayacak kadar çirkindi. Westminster'in arka so-kaklarında otuzlu yıllardan kalma kirli gri bir binaydı. Eğer Parlamento binasına bu denli yakın olmasaydı, çoktan gecekonduya dönüşürdü. Kevin apartmanın ka-pısından içeriye girince ev sahiplerinin binaya bir asan-sör takıp, kapıya bir kapıcı koyduklarını gördü. Neden «lüks apartman servisi» dediklerine şaşmamak gerekti.

Kevin, insanın böyle bir yerde karısı ve üç ço-cuğunu barındırmasına olanak yok diye düşündü. Ve-ya hiç olmazsa Fitzpeterson gibi bir adam için olanak-sız diye düşünürdü. Fitzpeterson çatı katında oturu-

130

yordu, belki de burada eşcinsel seks alemleri veya esrar partileri düzenliyordu.

Kendi kendine tahmin yürütmeye son ver dedi. Bir dakika sonra neler olup bittiğini öğreneceksin.

Holdeki kapıcıya görünmeden geçmenin imkânı yoktu. Dar koridordaki tek göz odası tam asansörün karşısındaydı. Soluk beyaz yüzlü, kadavra gibi sıska bir adamdı, sanki bütün gün masasının başına zincir-lenmiş de gün yüzü görmemiş gibiydi. Kevin yaklaşıp-ken adam okuduğu «İkinci Milyonunuzu Nasıl Kazanır-sınız» isimli kitabı elinden bırakıp, gözlüklerini çıkarttı.

Kevin kitabı işaret etti. «Birinci milyonu nasıl ka-zanacağımı bilmek isterdim» dedi.

Kapıcı sıkılmış gibi sabırla «Dokuzuncu» dedi.

«Ne?»

«Aynı sözleri söyleyen dokuzuncu kişisin.»

«Oh, özür dilerim.»

«Sonra bu kitabı neden okuduğumu soracaksın, ben de sana kiracılardan birisinin okumam için verdiğini söyleyeceğim, sen de o kiracı ile arkadaş olmak isteye-ceksin. Evet, bütün derdimizi ortaya döktük, şimdi si-zin için ne yapabilirim?»

Kevin bu tip uyanık heriflerle nasıl başa çıkaca-ğını bilirdi. Kendi kendine herifi hoşnut et dedi. Sonra yüksek sesle «Bay Fitzpeterson hangi dairede oturu-yor?» diye sordu.

Dahili telefona uzanan kapıcı «Ona haber vereyim» dedi.

«Bir dakika.» Kevin cüzdanını çıkartıp içinden iki dolar çıkarttı. «Ona sürpriz yapmak istiyorum» diye-rek göz kırpıp parayı tezgâhın üstüne bıraktı.

Adam parayı alıp yüksek sesle, «Tabii efendim, siz onun erkek kardeşisiniz. Beş C»

«Teşekkürler.» Kevin asansörün önünde durup düğ-

meye bastı. Fesatça göz kırpmam rüşvetten daha fazla işime yaradı diye tahmin yürüttü. Asansöre bindi düğ-meye bastı, sonra asansörün kapısını tuttu. Kapıcı te-lefona uzanmak üzereydi. Kevin «Sürpriz demiştin unuttun mu?» dedi. Kapıcı yanıt vermeden kitabını alıp okumaya başladı.

Asansör yukarıya çıktı. Kevin aşına olduğu heye-canı duymaya başladı. Midesindeki tatlı kıpırtıları his-setti. Yeni bir öyküye başlamadan önce hangi kapıyı çalsa aynı heyecanı duyardı. Tatsız bir his değildi, ama neyle karşılaşacağını bilmemenin endişesiyle karıştı.

Üst kat antresi sentetik halıyla kaplanmış, duvar-larda zevksiz fakat zararsız solmuş sulu boya tablolarla süslenmişti. Aynı katta hepsinin kapısının üstünde mek-tup kutusu ile gözetleme deliği bulunan dört daire var-dı. Kevin Beş C'nin önüne geldi. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

Yanıt yoktu. Bir süre sonra yine çaldı, sonra kula-ğını kapıya koyup içeriyi dinledi. Hiçbir şey duymadı. Heyecanı söndü ve biraz bozuldu.

Ne yapacağını bilemiyordu. Antrenin ucuna yürü-yüp pencereden dışarıya baktı. Yolun karşı tarafmda bir okul vardı. Kızlar oyun sahasında top oynuyorlardı. Kevin bulunduğu yerden kızların kaç yaşlarında ol-duklarını fark edemiyordu.

Tekrar Fitzpeterson'un kapısının önüne gidip zili çaldı. Yukarı kata çıkan asansörün gürültüsünden ürk-tü. Eğer gelen komşulardan biriye, belki ona sorabi-lirdi.

Asansörden çıkan uzun boylu polisi görünce çok şaşırdı. Kendisini suçlu gibi hissetti. Fakat, polis neşey-le selam verince hayretten ağzı açık kaldı.

Polis «Herhalde siz beyefendinin erkek kardeşisi-niz» dedi.

Kevin hızla düşündü. «Sana bunu kim söyledi?»

«Kapıcı.»

Kevin yine hızlı bir soru patlattı. «Peki neden bu-raya geldin?»

«Nasıl diye yoklamaya geldim. Bu sabahki toplan-tıya gelmedi. Telefon da yanıt vermiyor. Bunların hep-sine birer koruyucu gerek, ama Bakanları bilirsin» di-.yerek kapıya baktı.

«Yanıt vermiyor mu?»

«Hayır.»

«Neden kapıyı açmadığını biliyor musunuz... Aca-ba hasta mı? Bir şeye mi üzüldü? Yoksa evde yok mu?»

Kevin, «Bu sabah bana telefon ettiğinde biraz üz-gün gibiydi. Onun için geldim» dedi. Çok tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Henüz yalan söylememişti, ama artık bulaştığı işten geri dönemezdi.

Polis, «Kapıcıdan anahtarı istesek iyi olur» dedi.

Kevin böyle bir şeye bulaşmak istemiyordu. «Ka-pıyı kırmaya ne dersin. Tanrım, eğer içerde hasta yatı-yorsa...»

Polis memuru çok genç ve tecrübesizdi. Kapıyı kı-rıp içeriye girme fikrini pek çekici buldu. «Acaba bu kadar kötü mü dersiniz?» diye sordu.

«Kim bilir? Kapıya gelince... Fitzpetersonlar fakir bir aile değil.»

«Hayır, efendim.» Polis memurunu daha fazla ce-saretlendirmeye gerek yoktu. Omuzunu kapıya daya-yıp denedi. «Şöyle iyice yüklendim mi...»

Kevin polis memurunun yanma sokuldu ve ikisi aynı anda kapıya yüklendiler. Bomba patlasaydı gürül-tü bu kadar olurdu. Kevin «Filmlerde böyle olmuyor» dedi, sonra gevezelik yaptığını düşünüp çenesini tut-tu — gerzek gibi uygunsuz bir yorum yapmıştı.

133

Polis memuru onun söylediklerinin farkında değil-di. «Haydi, bir kez daha abanalım» dedi.

Bu kez ikisi de bütün güçleriyle kapıya yüklendi-ler. Kapının çerçevesi dağıldı, kilidin dili yerinden fır-layıp yere düştü ve kapı ardına dek açıldı.

Kevin önce polis memurunun içeriye girmesini bek-ledi. Adamın peşinden giderken, polis «Gaz kokusu yok» dedi.

Kevin, «Katlar elektrik gücüyle ısınıyor» diye tah-min yürüttü.

Küçük hole açılan üç kapı vardı. Birincisi banyo kapısıydı. Kevin duvarda bir boy aynası ve bir dizi diş fırçası gördü. İkinci kapı, sanki az önce dağıtıldığı bel-li olan mutfığa açılıyordu. Üçüncü kapıdan içeriye gi-rince Fitzpeterson'u hemen gördüler.

Dik arkalıklı bir iskemlede oturuyordu. Sanki çalı-şırken uyuya kalmış gibi başı da kollarının arasına düşmüştü. Fakat masasının üstü boştu. Evrakları yok-tu. Yalnızca telefon ve boş bir şişe duruyordu. Küçük kahverengi cam şişenin üstünde beyaz kapağı ve el ya-zısı ile yazılmış etiketi vardı — eczacıların uyku hapla-rını koydukları şişelerdendi.»

Tecrübesizliğine rağmen polis memuru hızla hare-kete geçti. «Bay Fitzpeterson, efendim!» diye yüksek sesle bağırdı. Ve hiç duraksamadan bir adımda odaya dalıp koltukta oturan adamın yanma koşup elini sa-bahlığının içine sokup kalp atışlarını dinledi. Kevin bir an olduğu yerde heykel gibi durdu. Sonunda polis me-muru «Tanrıya şükür henüz yaşıyor» dedi.

Genç polis memuru vaziyeti ele almıştı. Kevin'i Fitzpeterson'a doğru itekledi. «Konuş onunla!» dedi. Sonra ceketinin üst cebinden telsizini çıkartıp konuş-maya başladı.

Kevin politikacıyı omuzlarından yakaladı. Sabah-

134

lığın içindeki vücut sanki ölü gibiydi. «Uyan! Uyan!» diye adamı sarstı.

Telsizle konuşması biten polis memuru Kevin'in yanma geldi. «Ambulans geliyor, haydi onu yürütelim» dedi.

Kollarına girip baygın adamı yürütmeye çalıştılar. Kevin «Yaptığımız doğru mu?» diye sordu.

«İnşallah doğrudur.»

«Keşke ilk yardım derslerinde dalga geçmeseydim.»

«Ben de. Keşke ikimiz de dalga geçmeseydik.»

Kevin telefona yapışmaya can atıyordu. Manşetle-ri gözünün önünde canlandırabiliyordu. BAKAN'IN HA-YATINI KURTARDIM. Duyguları nasır tutmuş bir genç değildi, kendi admı bütün dünyaya duyuracak olayın bir başkasının felaketine sebep olacağını biliyordu. Ama artık olan olmuştu, Kevin bu fırsatı elinden kaçırma-dan yararlanmak istiyordu. Ambulansın bir an önce gel-mesine dua etti.

Yürütme tedavisine Fitzpeterson tepki göstermedi. Polis memuru «Konuş onunla, kim olduğunu söyle» dedi

Durum biraz kritikleşiyordu. Kevin bir kaç kere yutkundu ve «Tim, Tim! Bak ben geldim» dedi.

«Ona ismini söyle.»

Baygın, külçe gibi vücudu kapıdan dışarıya çıkar-dılar. Asansörün yukarıya çıkmasını beklerken polis me-muru tekrar Fitzpeterson'un kalbini dinledi. «Tanrım, hiçbir şey duymuyorum» dedi.

Asansör durdu, içinden ambulans görevlisi iki kişi çıktı. Yaşlı adam Fitzpeterson'un yüzüne bakıp «Aşı-rı doz mu?» dedi.

Polis memuru «Evet» diye yanıt verdi.

«O zaman sedye gerekmez, Bili onu ayakta tut» dedi.

135

Polis memuru, Kevin'e «Onunla birlikte gitmek is-ter misin?» diye sordu.

Kevin'in yapmak istediği en son iş buydu. «Hayır burada kalıp telefon etmeliyim» diye yanıt verdi.

İki adam Fitzpeterson'u aralarında ayakta tutma-ya çabalayarak asansöre binip düğmeye bastılar.

Polis memuru tekrar telsizi açtı, Kevin de bakanın dairesine döndü. Telefon masanm üstünde duruyordu ama aynasızın konuştuklarını dinlemesini istemiyordu. Belki de telefonun paraleli yatak odasıydı.

Yatak odasından içeriye girdi. Yatağın baş ucun-daki komidinin üstünde gri bir telefon duruyordu; Ke-vin Post'un numarasını çevirdi.

«Yazı işleri lütfen... Ben Kevin Hart. Hükümet üyesi Bakan Tim Fitzpeterson bu gün intihara teşeb-büs etti ve hastaneye kaldırıldı. Paragraf işareti koyun. Can havliyle telefon edip bana haber verdikten sonra virgöl, petrol işleri uzmanı Enerji Bakanını komada bul-dum virgöl, bakan kendisine şantaj yapıldığından ya-kındı. Ben...» Kevin cümleyi nasıl bitireceğini düşündü.

Yazı işlerinde not alan «Alo, orada mısın?» diye ba-ğırıldı.

Kevin yanıt vermedi. Yanındaki buruşuk çarşafla-rın üstündeki kan lekelerini görünce midesi bulanmıştı.

17

Yuttuğu hapların etkisi geçip midesindeki ülser sancısı sıklaştıkça, Derek Hamilton bütün sabah kendi kendisine işim bana ne sağlıyor? diye sordu. Sancı gibi bu soru da gerginlik anlarında su yüzüne çıkıyordu. Ha-milton güne kötü başlamıştı. Muhasebe müdürü ile

136

yaptığı toplantıda adam bütün operasyonlardaki mas-rafların en az yüzde ellisinin kesilmesini önermişti. Plan iyi değildi —nakit para akışını hızlandıracak ve kâr olanağını yok edecekti— fakat içinde bulunduğu zor duruma alternatif bulamamak Hamilton'u öfkeliendirdi-yordu. Muhasebeciye bağırdı. «Ben senden çözüm bul-manı istedim, sen ise Tanrının belası dükkânın kepenk-lerini indirmemizi söylüyorsun!» Yüksek kademe yöne-ticilerine karşı böyle davranamayacağını biliyordu. Adam belki istifa edecekti ve Derek de onu verdiği ka-rardan caydıramayacaktı. Sonra evli, üç lisan konuşan şık, akli başında sekreteri elinde önemsiz "istekler liste-si ile karşısına dikilince o da zılgıt yemişti. Belki de sek-reterin görevi gereği böyle kötü muameleyi hoş görebilirdi ama yine de yaptığı doğru değildi.

Kendisine, yanında çalışanlara ve ülserine lanetler savurdukça benim burada ne işim var? diye düşünme-ye başladı.

Ofisinden çıkıp arabayla, Nathaniel Fett'in ofisine giderken kısacık yolda olası tüm yanıtları düşündü. Za-man zaman kıymet vermezmiş gibi görüldüğü halde para hiç de öyle kolay kolay yabana atılacak bir şey değildi. Ellen haklıydı, elindeki kapitalle rahatça yaşa-yabilirlerdi. Hatta kapitalin faizi ile geçinebilirlerdi. Fa-kat rahat yaşamdan çok daha başka şeyler düşlüyor-du. İşte gerçek başarı, denizde milyon poundluk bir yat, Cannes'da villa, kendisi için dağlarda küçük bir kulübe, kitaplardaki kuşe kâğıda basılmış kopyalarına bakmaktansa hoşuna giden Picasso tablolarını satın ala-bilmek demektir. İşte bunları düşlüyordu veya düşlemiş-ti — ve artık herhalde istediklerine asla sahip olama-yacaktı. Derek Hamüton yaşadığı sürece Hamilton Hol-ding'in akıl hayal almaz kârlara ulaşmasına olanak yoktu.

137

Delikanlılığında güç ve prestij elde etmek istedi-ğini sanıyordu. Ve başaramamıştı. Geleceği sallantıda olan bir firmanın genel kurul başkanlığı prestij sağla-mazdı. Ne kadar etkili olursa olsun gücü de muhase-becilerin kılı kırk yarmalarıyla değerini yitirmişti.

İnsanların iş tatmini dedikleri şeyin ne olduğunu kesinlikle anlamıyordu. Garip bir deyimdi, insanın akli-na marangozun tahta parçasından masa yapmasını ve-ya besili koyunlarını pazara satmaya götüren bir çift-çiyi getiriyordu. İş hayatı böyle geçmiyordu. Hatta orta karar bir başarı elde etse dahi, başka zorluklarla karşı-laşıyordu. Hamilton içinse hayatında işten başka bir şey yoktu. Eğer istese bile, tahtadan masalar yapamaz, koyun yetiştiremez, kitap yazamaz veya binalar inşa edemezdi.

Tekrar iki oğlunu düşündü. Ellen haklıydı. İkisi-nin de mirasta gözleri yoktu. Eğer onlarm fikrini sora-cak olsa kesinlikle şu yanıtı alacağını biliyordu. «Para senin — istediğin gibi harca!» İçindeki bir his ailesini zengin eden bu işi elden çıkartmasına karşı geliyordu. Belki de içimden gelen hislere kulak asmamalıyım diye düşündü — sezilerinin sesini dinlemek kendisine mutlu-luk getirmemişti.

Hayatında ilk kez her sabah gidecek işim olmazsa ne yaparım diye düşündü. Köy yaşantısına ilgi duy-mazdı. Komşusu Albay Quinton gibi her sabah köpeği-nin tasmaından tutup köyün barına yürümek Hamil-ton'u sıkıntıdan öldürürdü. Gazeteler de pek ilginç de-ğildi — şimdi sadece ekonomi sayfalarını okuyordu, za-ten işi gücü olmayan birisinin ekonomi sayfalarını oku-ması da sıkıcıydı. Bahçesini severdi ama bütün gün elinde tırmıkla otları söküp, çiçeklerin diplerini gübre-leyip çapalamayı göze alamıyordu.

Gençliğimizde nelerle uğraşırdık? diye düşündü.

138

Geçmişe bakınca Ellen ile birlikte çoğu zaman hiçbir şey yapmadan vakit geçirdiklerini fark etti. İki kişilik spor arabasıyla uzun araba gezilerine çıkarlardı. Ara-da sırada arkadaşlarıyla buluşup piknik yaparlardı. Ne-den? Neden arabaya binip onca uzun yolu kat edip, sandviç yiyip geri dönmenin alemi neydi? Gece kulüp-lerine, restoranlara giderlerdi, çünkü buralara gece gidi-lirdi. Öyle olduğu halde yine de haftada bir kaç gün birlikte geçirmeye vakit bulurlardı.

Evet, belki de Ellen ile birlikte birbirlerini tekrar keşfetmenin zamanı gelmişti. Bir milyon pound da düş-lerinin bazılarını satm almaya yeterliydi. Bir villa sa-tın alabilirlerdi —belki Cannes'da değil, ama güney sahillerinde bir yerde küçük bir villa satm alabilirler-di.— Akdenize yetecek kadar büyük, kendi kullanabi-leceği kadar küçük bir tekne de alabilirdi. Şimdilik ufak dağ kulübesinden vaz geçmeliydi, ama elinde belki bir iki doğru dürüst tablo alabilecek kadar para kalırdı.

Laski denilen bu adam baş ağrısı satm alıyordu. Mamafih baş ağrıları adamın uzmanlık dalıydı. Hamil-ton onu çok az tanıyordu. Adamın ne geçmişi, ne tah-sili, ne de ailesi vardı. Ama zekası ve nakit parası bol-du. Böyle vasıflar sıkışık zamanlarda iyi yetiştirilmiş olmaktan daha önemliydi. Belki de Laski ile Hamilton Holding birbirlerine layıktılar.

Hamilton'un, Nathaniel Fett'e, «Laski'ye söyle, eğer şirketimi öğleye doğru satarsam, öğle vakti paramın avucuma sayılmasını isterim» demesi çok garipti. Glas-gow'lu içki tüccarı gibi nakit parayı anmda avucunda görmek istemesi ne ilginçti. Paranın etkisiyle kararını verecekti, eğer Laski parayı sağlayabilirse, satışı yapa-caktı. Sağlayamazsa satmayacaktı. Hamilton bir türlü kararını veremiyordu. Cebinden bozuk para çıkartıp yazı tura attı.

139

Birdenbire delice bir arzuyla Laski'nin parayı sağ-lamasını diledi. Derek Hamilton ofisine asla geri dön-mek istemiyordu.

Fett'in yazıhanesinin önüne gelince arabadan indi.

18

Yerin kulağı olmanın en güzel yanı polis radyosu-nu dinlerken her istediğini yapabilmek diye Bertie Chie-seman içinden geçirdi. Fakat kendi yönünden işin en kötü tarafı da hiçbir şey yapmak istememesiydi.

Daha bu sabah yerleri süpürmüştü — tekrar yere düşsünler diye tozları havaya kaldırmanın alemi var mıydı? — Eski Kent Yolu'ndaki trafik haberlerinden başka ilginç mesaj yoktu. Ascot'dan akan sıcak suyla köşedeki lavaboda traş da olmuştu. Ve aynı odanın için-de sabah kahvaltısında yiyeceği bir iki dilim domuz pas-tırmasını elektrik ocağının üstünde pişirmişti. Zaten bir iki lokmadan fazla yemezdi.

Sabah saat sekizde verdiği rapordan sonra Evening Post'a bir kez telefon edip, Westminster'in arkasındaki sokaktaki evlerden birisine çağrılan ambulans haberini vermişti. Telsizde hastanın ismi yayınlanmamıştı, ama Bertie adresten belki önemli biri olabilir diye düşün-müştü. Ambulans merkezine telefon edip hastanın adı-nı öğrenmek yazı işlerinin göreviydi. Eğer ambulans merkezine hastanın ismi verilmişse kim olduğunu söy-lerlerdi. Genellikle hastayı hastaneye yetiştirinceye ka-dar hastanın ismini rapor etmezlerdi. Bertie sık sık ga-zetecilerle konuşup kendilerine verdiği bilgileri nasıl kullandıklarını sorardı. Gazeteciliğin teknik yönü hak-kında epeyce bilgi sahibiydi.

140

Trafikten başka, dükkân hırsızlığı, ufak bir saldı-rı, bir kaç kaza, Downing Sokağı'nda gösteri ve esraren-giz bir olay vardı.

Esrarengiz olay Londra'nın Doğu Yakası'nda mey-dana gelmişti, ama Bertie bu konuda başka bilgi edine-memişti. Bütün devriye arabalarının alarma geçirildiği-ni duymuştu. Verilen mesajlardan bir anlam çıkmıyor-du. Devriye arabalarından plaka numarası bilinen açık mavi bir minibüsü aramaları istenmişti. Sigara yüklü bir minibüs kaçırılmış olabilirdi veya polisin sorguya çekmek istediği birisi bu vasıtanın içindeydi ya da bü-yük bir soygun söz konusuydu. «Obadiah» kelimesinin neden kullanıldığını Bertie bilmiyordu. Alarm verilir verilmez, devriye

arabalarından üç tanesi hemen hare-kete geçip minibüsü aramaya çıkmışlardı. Bundan da hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Belki de bir bardak suda fırtına koparıyorlardı — belki Uçan Birlik müfettişlerinden birisinin karısı ev-den kaçmıştı. Bertie böyle olaylarla çok karşılaşmıştı. Diğer yandan büyük bir haber olabilirdi. Oturmuş can kulağı ile radyodan verilecek yeni haberleri dinliyordu.

Bertie sıcak su ve bezle domuz pastırması kızart-tığı tavayı yıkarken ev sahibesi çıka geldi. Elleri sü-veterine silip kuruladı ve kira defterini çıkarttı. Sağları bigudili giysinin üstüne iş önlüğünü takan Bayan Kee-ney her hafta gördüğü halde radyo aletine ağzı bir ka-rış açık hayretle baktı.

Bertie kirayı ödeyince kadın defteri imzaladı. Son-ra eline bir mektup tutuşturdu. *

«Neden radyonuzda şöyle kulakların pasını silen güzel bir müzik çalmıyorsunuz?» diye sordu.

Bertie gülümsedi. Polis radyosunu dinlemek yasa-lara aykırıydı. Radyoyu nasıl bir işte kullandığını ev

141

sahibinden gizliyordu. «Ben müzikten pek hoşlanmam» dedi.

Kadın başını esefle sallayıp, dışarıya çıktı. Bertie zarfı açtı. Evening Post'tan aylık maaşını yollamışlar-dı. Bu ayki kazanç iyiydi. Zarfın içinden beş yüz pound-luk bir çek çıkmıştı. Bertie vergi ödemi-yordu. Bunca parayı harcamakta zorluk çekiyordu. Yaptığı iş yüzün-den çok basit bir hayat sürmek zorundaydı. Her akşam bir süre mahallenin pubunda vakit geçiriyordu. Pazar günleri de hayattaki tek lüksü parlak kırmızı yeni Ford Capri arabasıyla gezmeye çıkmaktı. Arabayla bir turist gibi, Cantenburg Katedrali, Windsor Şatosu, Beaulieu, St. Albans, Bath, Oxford gibi görölmeye değer yerleri dolaşırdı. Safari parklarını, sarayları, eski abideleri, ta-rihi kentleri, at yarışları yapılan hipodromları, eğlence fuarlarını da aynı zevkle dolaşırdı. Hayatında hiç bu kadar çok para kazanmamıştı. İstedığı her şeyi satın alabilecek paraya sahipti. Ayrıca harcamalarının dışın-da bir miktar da para artırabiliyordu.

Zarfın içinden çıkan çeki çekmeceye koydu ve ta-vayı yıkamaya devam etti. Tavayı yerine kaldırırken radyoda çitirtılar duyuldu. İçindeki alımcı hissi söyle-necekleri dikkatle dinlemesini fısıldadı.

«Evet doğru, altı tekerlekli mavi Bedford. Alfa Char-lie Londra iki oh Üç Anne. Nesi var? Belirli işaretleri mi? Evet, taşıdığı yüke bir göz atarsanız anlarsınız — altı büyük sandık kullanılmış banknot.»

Bertie kaşlarını çatı. Polis merkezindeki radyo spi-keri herhalde espri yapmaya çalışıyordu. Ama söyledik-lerinden kayıp minibüsün büyük miktarda para taşı-dığı anlaşılyordu. Bu tip bir araç kazaen kaybolmaz-dı. Birisi veya birileri onu kesinlikle kaçırmıştı.

Bertie masanın başına oturup telefonu eline aldı.

142

19

Derek Hamilton odadan içeriye girince, Felix Laski ve Nathaniel Fett ayağa kalkıp onu karşıladılar. Müs-takbel müşteri Felix Laski ile, müstakbel satıcı Hamil-ton maçıdan önce ringe çıkan boksörler gibi kısaca el sıkıştılar. Laski, Hamilton ile aynı giysileri giydiklerini görünce şaşkına döndü. Her ikisinin de sırtında koyu lacivert ince çizgili pantolon ve altı düğmeli kruvaze ceket vardı. Fakat Hamilton'un iri yarı şişko vücudu kostümün şıklığını yok etmişti.

Onun üstünde en güzel dikilmiş bir ceket bile çuval gibi dururdu. Laski, ayna-ya bakmadan bile kendi giysilerinin hokka gibi vücu-duna oturduğunu biliyordu.

Fakat kendi kendisine üstünlük taslamamasını söy-ledi. En ufacak yanlış bir davranış görüşmeyi kökün-den sona erdirebilirdi. «Sizi tekrar gördüğüme sevindim Hamilton» dedi.

Hamilton başını salladı. «Nasılsınız Bay Laski?» Otururken vücudunun ağırlığından koltuğu gıcırdadı.

«Bay» sözcüğünü kullanması Laski'nin gözünden kaçmadı. Hamilton yalnızca kendi eşitleriyle senli ben-li konuştuğunu ima ediyordu.

Laski oturup bacak bacak üstüne attı ve borsa simsarı Fett'in konuşmayı açmasını bekledi. Gözünün ucuyla Hamilton'u inceledi. Adam gençliğinde çok ya-kışıklıymış diye içinden geçirdi. Geniş alnı, muntazam burnu ve parlak mavi gözleri vardı.- Şimdi ellerini ku-cağında kavuşturmuş rahatça oturuyordu. Laski, adam kararını çoktan vermiş diye düşündü,

Fett, «Halka açık bir şirket olan Hamilton Hol-ding'in beş yüz on bin hissesi Derek'e ait. Diğer dört yüz doksan bin hisse de çeşitli kimselerin elinde ve or-

143

tada başka basılmadık hisse yok. Bay Laski, siz bu beş yüz on bin hisseyi satışın bu gün saat öğle vakti on iki-de tamamlanması şartıyla bir milyon pounda satın al-mak istiyorsunuz,» dedi.

«Veya bu günün tarihiyle imzalanmış bir satın al-ma mektubu istiyorsunuz.»

«Evet, öyle.»

Fett satış formalitelerini kuru, monoton bir sesle anlatmaya devam ederken kulaklarını tıkadı. Hamil-ton'un karısını elinden kaçırmaya layık olduğunu dü-şünüyordu. Ellen gibi canlı ve aşırı cinsel iştah sahibi bir kadının ateşli aşk hayatı yaşamaya hakkı vardı. Kocasının böyle tohuma kaçmaya hiç hakkı yoktu.

Ben ise burada, adamın karısını elinden aldığım gibi, bütün yaşantısını feda ettiği işini de elinden çal-mak üzereyim ve adam Bay Laski diyerek beni küçüm-süyor diye düşündüm.

Fett sözün sonuna geliyordu. «Benim gördüğüm ka-darıyla, Bay Laski'nin özetlediği şekilde bir anlaşmaya varılabilir. Hazırlatmış olduğu evraklar tatmin edici. Tabii geriye yalnızca Derek'in nasıl ve hangi şartlar altında satmak istediği sorunu kalıyor.» Dini bir ayini sona erdirmiş bir adam edasıyla arkasına yaslanıp otur-du.

Hamilton, Laşki'ye baktı. «Grup hakkındaki plan-larınız nelerdir?» diye sordu.

Laski içini çekmemek için kendisini zor tuttu. Böy-le karşılıklı sorguya çekilmeye hiç gerek yoktu. HamŰ-ton'a bir sürü yalan söylemeye hazırды. Ve hazırladığı yalanları peşpeşe sıralamaya başladı. «İlk adım olarak büyük miktarda sermaye ile takviye edeceğiz. Sonra, yönetim kadrolarını geliştireceğiz, çalışan firmalar yük-sek seviyeye getirilecek ve bazılarının kârları zarar eden kuruluşlara aktarılacak.» Söylediklerinin her biri

144

gerçeklerden uzaktı. Ama, eğer Hamilton yazılan senar-yoyu sonuna dek okumak istiyorsa, Laski de onun iste-diklerini seve seve yerine getirecekti.

«Şirketin durumu çok kritik. Teklifinizi yanlış za-manda yaptınız.»

Laski «Hayır, sanmıyorum» dedi. «Eğer petrol araş-tırma lisansını kazanırsanız ziyanımızı çıkartırız. Be-nim satın aldığım, temelde sağlam fakat kriz devresi geçiren bir şirket satın alıyorum. Şirketin alt yapısına dokunmadan onu tekrar kâra geçireceğim. Böyle işleri düzeltmek benim özel yeteneğimdir.» diyerek kendisi-ni beğeniyle gülümsedi. «İflas eden firmaları satın ala-rak şöhret yapmama rağmen, gerçek endüstrileri yö-netmek isterim, yoksa hisse senetleri alım satımıyla uğ-raşmak bana zevk vermez.»

Fett'in kendisine nefretle baktığını gördü. Borsa simsarı yalan söylediğini anlamıştı. «Peki, öyleyse ne-den satışın saat öğlen on ikiye kadar tamamlanmasını şart koşuyorsunuz?»

«Eğer petrol arama lisansını kazanırsanız Hamil-ton hisseleri akıl almak derecede yükselecek. Böylece makul bir fiyata satın alma şansımı yitireceğim.»

«Peki haklısınız.» diyerek Hamilton inisiyatifi Fett'in elinden aldı. «Fakat ben de satışın belirli bir zamanda tamamlanmasını şart koşuyorum. Buna ne dersiniz?»

Laski, «Memnuniyetle kabul ederim» diye yalan söyledi. Aslında endişeden kıvranıyordu. Hamilton'un satış akdini imzalandığı anda parayı avucunun içinde görmek isteyeceğini ummamıştı: Laski bu gün bir mik-tar avans ödeyip, gerisini kesin kontratlar imzala-dıktan sonra vermeyi planlamıştı. Hamilton'un bu bek-lenmedik isteği enteresan olduğu kadar mantıklıydı da. Anlaşma mektubu imzalandıktan sonra, Laski his-seleri ya satışa çıkartacak veya kredi almak için kulla-

145

nacaktı. Hisseleri —petrol sayesinde fırlayan fiyatlar-dan— orijinal satış bedeli ödemek için kullanmayı düşünmüştü.

Fakat şimdi kazdığı kuyuya kendisi düşmüştü. Ha-milton Holding'i satın almak için Hamilton'un iki aya-ğını bir pabuca sokmuş, adam da bu isteğe karşı koy-mamıştı. Laski ne yapacağını bilemiyordu, bir milyon poundu yoktu çünkü. İkına sıkma ancak yüz bin pound depozitoyu bir araya toplayabilirdi. Fakat şimdi zor du-ruma düşmüştü. Bu satışı elinden kaçırmak istemiş-ör-du.

«Memnuniyetle» diye yineledi.

Fett «Derek, sanırım seninle bir kaç dakika başba-şa konuşmanın zamanı» diye söze karıştı.

Hamilton onun sözünü kesti. «Hiç sanmıyorum. Tabii eğer bana bu satışın bazı sakıncalı yönlerini gös-termek mi istiyorsun?»

«Hayır, hayır.»

«Öyleyse bu durumda» —Hamilton Laski'den yana döndü— «ben şartlarınızı kabul ediyorum.» dedi.

Laski ayağa kalkıp Hamilton'un elini sıktı. Şişko adam bu davranıştan hafifçe mahcup oldu, ama Laski inandığı işi yapıyordu. Hamilton gibi adamlar satış kontratlarında kesinlikle açık bir gedik bulurlardı. Ama el sıkıştıktan sonra asla verdikleri sözden dönmezlerdi.

Laski «Para Jamaica Pamukbank — Londra şube-sinde. Bunu sorun yaratmayacağını sanıyorum.» diye-rek cebinden çek defterini çıkarttı.

Fett kaşlarını çatı. Adı geçen küçük fakat saygın bir bankaydı. Parayı anında tahsil edebilecekleri bir banka çeki olmasını yeğlerdi, ama artık bu noktada kar-şı koymak çok ayıptı. Zaten Laski de kendisinin karşı koyacağını tahmin etmişti.

Laski çeki yazıp Hamilton'a uzattı.

«İnsanın sık sık cebine bir milyon pound girmez» dedi.

Hamilton da neşelenmişti. Gülümsedi. «İnsan pek sık bir milyon pound harcamaz» diye yanıt verdi.

Laski «Ben on yaşındayken kümesimizdeki horozu-muz öldü, ben de babamla birlikte yeni bir horoz almak için pazara gittim. Aşağı yukarı bize... üç pound karşı-lığı bir şeye mal oldu. Fakat bizim aile bu parayı ancak bir yılda biriktirebildi. O günden bu yana bu günkü yaptığım anlaşma dahil bir çok şirket satın aldım.» di-yerek gülümsedi. Karşısındaki adamların bu öyküden rahatsız olmalarına aldırmadı. «Bir milyon poundun hiçbir değeri yok, ama bir horoz bütün bir aileyi açlık-tan kurtarabilirdi.»

Hamilton «Çok doğru» diye mırıldandı.

Laski normal görüntüsüne döndü. «Bankaya tele-fon edip yüklü bir çek yazdığımı haber vereyim.»

«Tabii» diyerek Fett onu kapıya götürüp telefonu işaret etti.

«Teşekkür ederim. Döndüğüm zaman anlaşmayı im-za ederiz.» Laski küçük odaya girip telefonu eline aldı. Numarayı çevirip sinyali duyunca Valerie'nin dinle-mediğinden emin olmak için başını dışarıya uzatıp bak-tı. Kadın dosya dolabının önündeydi. Laski numarayı çevirdi.

«Jamaica Pamukbank.»

«Ben Laski. Bana Jones'u bağlayın.»

Bir sessizlik oldu.

«Günaydın Bay Laski.»

«Jones, az önce bir milyon poundluk bir çek imza-ladım.»

Önce karşı taraftan yanıt gelmedi. Sonra Jones, «Aman Tanrım, bu kadar paranız yok» dedi.

«Her neyse, çeki ödeyeceksin.»

«Threadneedle Sokağmdakiler ne olacak?» diye ban-kerin tiz sesi duyuldu. «Bankaya depozit koyacak ka-dar elimizde nakit yok!»

«Zamanı gelince bu sorunu çözümleriz.» «Bay Laski, bu bankanın İngiliz Bankası hesabın-dan İngiliz Bankasındaki başka bir hesaba bir milyon pound transfer yetkisi yok. Çünkü bu bankanın İngiliz Bankasına depozit koyacak bir mliyon poundu yok. Sa-nırım durumu bundan daha açık anlatamam.»

«Jones... Jamaica Pamukbank'ın sahibi kim?» Jones derin derin içini çekti. «Sizsiniz, efendim.» «Oldu.» Laski telefonu kapattı.

SAAT ÖĞLEN ON İKİ

Peter «Jesse» James terliyordu. Öğle güneşi çok kuvvetliydi, minibüsün geniş ön camı da sıcaklığı faz-lasıyla yansıtıyordu, onun için güneş ışınları, dirsek-lerine kadar çıplak kollarını ve pantolonun üstünden bacaklarını yakıyordu. Sıcaktan korkunç bunalmıştı.

Aynı zamanda korkudan titriyordu.

Jacko minibüsü çok yavaş sürmesini söylemişti. Bu nasihat gereksizdi. Hurda araba mezarlığından bir mil sonra, trafiğin en yoğun olduğu bölüme girmişti. Lond-ra'nın güneyine inen arabalar tampon tampona ilerle-meye çalışıyordu. Jesse istese bile arabayı hızlı süre-mezdi.

Minibüsün yandaki sürgülü kapılarının ikisi de açıktı, ama yine de havanın sıcaklığına karşı fayda sağ-lamıyordu. Trafik durduğu zaman, dal bile kıpırdamı-yordu. Hareket halindeyken egzozlardan çıkan sıcak pis kokulu rüzgâr minibüsün içine doluyordu.

Jesse araba kullanmanın tatlı bir macera olduğu-na inanırdı. On iki yaşmda ilk arabasını çaldığından bu yana —Zephr - Zodiac— otomobillere çılgıncasına tut-kundu. Trafik ışıklanna aldırmadan şimşek gibi hızla geçmeyi, virajları iki tekerlek üstünde alıp yoldaki di-

149

ğer sürücüleri korkutmaktan hoşlanırdı. Diğer sürücü-lerden birisi klakson çalmaya kalkışırca, Jesse ona kü-fürler yağdırıp, elini yumruk yapıp salları ve hergelenin basma bir kurşun sıkmayı düşlerdi. Kendi arabasının torpido gözünde bir silah saklardı. Fakat onu asla kul-lanmamıştı. '

Minibüsün arkasında çalıntı bir servet yatarken araba kullanmanın hiç zevki yoktu. Arabayı yavaş ya-vaş hızlandırıp, hafifçe fren yapıp, işaret verip, dura kalka ilerleyip yol ağzlarında yayalara yol vermenin hiç tadı yoktu. Trafik kurallarına adım adım uymanın şüphe çekeceği birdenbire aklıma geldi. Zeki bir aynasız genç bir sürücünün minibüsü, ehliyet imtihanma gir-miş yaşlı bir bayan gibi kullandığını görünce işin için-de bir pislik olduğunu hemen anlardı.

South Circular Yolundaki dört yol ağzına geldi. Trafik ışığı yeşilden turuncuya döndü. Jesse'nin dürtü-leri ayağını gaz pedalının üstüne bastırıp ışıkla yarışa kalkışmasını fısıldıyordu. Derin derin içini çekip, aptal gibi kolunu camdan dışarıya sarkıtıp, minibüsü dik-katle durdurdu.

Endişe etmemeliydi — insan sinirlenince hata ya-pardı. Para taşıdığını unutup başka şeyler düşünmeliydi. Londra'nın usanç veren trafiğinde binlerce mil yap-mış ve yasalara bir gün olsun yakalanmamıştı. Bu gün neye yakalanacaktı? Moruk Bili bile çalınmış paranın kokusunu alamazdı.

Trafik işaretleri değişti, Jesse öne doğru ilerledi. Alış veriş merkezinin önünde yol daralıyordu. Mağaza-lara mal getiren kamyonlar da kenara dizilmiş yayala-rın geçmesini bekliyordu. Alış verişe çıkan binlerce in-san kaldırımları doldurmuştu. Bazıları da ütü tahtası örtüleri ve yapay takı satan dükkânların önünde dur-muş vitrinlere bakıyorlardı.

150

Yazlık giysili kadımlara da bakmaya doyamıyor-du — işte sıcak havanın da bu iyiliği vardı. Jesse tra-fikte adım adım ilerlerken dar ti-şörtlü, bol giysili, mini etekli kadınlara bakıp göz banyosu yapıyordu. İri kal-çalı kızlardan hoşlanırdı. Bakışlarıyla kalabalığı tara-yıp hoşlandığı tipte birisini aradı. Hiç olmazsa onu göz-leriyle soyup dalgasını geçecekti.

Elli metre uzakta aradığını buldu. Mavi naylon sü-veterli, dar beyaz pantolonlu bir kızdı. Kız herhalde ken-disini şişman sanıyordu, ama Jesse ona hiç de şişman olmadığını söyleyebilirdi. Eski moda sutyeni de meme-lerini torpido gibi havaya dikmişti. Beli yüksek, panto-lonu da kalçalarının üstünde gerilmişti. Jesse gözlerini kısıp baktı ve kızın memelerinin sallanmasını diledi. Tanrı dileğini yerine getirdi.

Kızın arkasına geçip yavaşça pantolonu aşağıya sı-yırıp, sonra... diye düşündü Jesse.

Önündeki araba ilerleyince Jesse de onu izledi. Üs-tü vinileks kaplı yepyeni bir Marina idi. Belki de payı-na düşecek parayla böyle bir araba satın alırdı. Yolda-ki arabalar yine durdu. Jesse el frenini çekip yine tom-bul kıza baktı.

Trafik tekrar hareket edene dek onu göremedi. El frenini bırakırken kızm arkasını dönmüş bir ayakkabı-cı dükkânının vitrinine baktığını gördü. Pantolonu öy-lesine dardı ki, Jesse onun donunun paçalarım izlerini görebiliyordu. İki diyagonal çizgi kalçalarının arasına doğru çatallaşıyordu. Pantolonun altındaki don çizgisi-ni görmek çok hoşuna giderdi. Çıplak bir kadm görmüş kadar heyecanlanırdı. Sonra onun donunu bacakların-dan aşağıya sıyrırım ve diye düşündü.

Metalin metale çarpan sesini duydu. Minibüs ani-den sarsılıp durunca, Jesse hızla direksiyona çarptı. Ara-lık kapılar kayıp gürültüyle kapandı. Jesse, bakmadan

151

yaptığı hatayı anladı. Duyduğu korkudan midesi bu-landı.

Önündeki Marina birdenbire durunca, akli fikri tombul kızda olan Jesse de ona arkadan bindirmişti.

Jesse minibüsten indi. Lüks otomobilin sahibi di-reksiyonun başından fırlamış arabanın aldığı hasara bakıyordu. Yüzü öfkeden pancar gibiydi, Jesse'nin su-ratına baktı. «Çılgın hergele,» diye öfkeyle bağırdı. «Kör müsün nesin, yoksa salak mısın?» Lancashire aksanıyla konuşuyordu.

Jesse onun söylediklerine aldırmadı ve iki aracın birbirine girmiş metal tamponlarına baktı. Sakin olmak için büyük gayret sarf etti. «Özür dilerim, dostum hata bende.»

«Özür dilermiş! Senin gibi heriflere trafiğe çıkma-yı yasaklamalı.»

Jesse adamm yüzüne baktı. Kısa boylu, hafif gö-bekli şık giysili bir adamdı. Yuvarlak yüzünden haklı bir öfke akıyordu. Kısa boylu insanların ani saldırgan-lığına ve onların başlarını arkaya doğru dik tutma alış-kanlığına sahipti. Jesse adamdan bir anda nefret etti. Binbaşıya benziyordu. Jesse onun yüzünün ortasına ok-kalı bir yumruk patlatmak isterdi. Veya kafasına bir kurşun sıkırsa daha iyiydi.

İşi tatlıya bağlamaya gayret ederek «Hepimiz hata yaparız» dedi. «Birbirimize isim ve adreslerimizi verip yolumuza devam edelim. Sadece ufak bir çarpışma. Lüt-fen işi fazlasıyla büyötmeyin.»

Son cümleyi söylemekle hata yapmıştı. Kısa boylu adamm yüzü mosmor kesildi. «Bu işten böylesine kolay sıyrılacağım sanma» dedi.

Önlerindeki trafik ilerliyordu, arkadaki sürücülerin sabrı taşmak üzereydi. Bir kaç tanesi öfkeyle klakson çaldı. Bir adam arabasmdan indi.

152

Marina'nın sahibi minibüsün plaka numarasını kü-çük bir not defterine kayıt etti. Jesse bu tip heriflerin ceplerinde hep küçük bir not defteri ile kalem bulunur diye aklından geçirdi.

Adam not defterini kapattı. «Tanrının belası, so-rumsuzca araba kullanıyordun. Seni polise şikayet ede-ceğim» dedi.

Arkadaki arabanın şoförü «Haydi yolun üstünden çekilseniz de biz de yolumuza devam etsek olmaz mı?» diye seslendi.

Jesse kendisine bir yordakçı bulduğunu hissetti. «Benim yapabileceğim bir şey yok dostum, bu adam olaya Kojak'ın el koymasını istiyor.»

Göbekli adam tehdit edencesine parmağını salladı. «Senin gibileri iyi bilirim — haydut gibi araba kulla-nıp sonra yaptığınız zararları sigorta şirketlerine öde-tirsiniz. Şimdi seni polise teslim edeceğim oğlum.»

Jesse yumruklarını sıkıp bir adım attı, sonra ken-disine hakim oldu. Panik halindeydi. «Polisin başında yeterince derdi var» diye yalvardı.

Diğer adamın gözleri kısıldı. Jesse'nin korktuğunu anlamıştı. «Dertleri var mı yok mu görürüz» dedi, et-rafına bakmıp telefon kulübesi araştırdı. Ve bir tane gördü. «Sakm buradan kımıldama» dedi ve arkasını dö-nüp uzaklaşmak istedi.

Jesse onu omuzundan yakaladı. Artık iyiden iyiye korkuyordu. «Bu işin polisle hiç ilgisi yok!» dedi.

Adam dönüp öfkeyle Jesse'nin elini itekledi. «Çek elini serseri.»

Jesse adamı ceketinin yakalarından yakalayıp ayak parmaklarının ucuna yükseltti. «Sana serseriye göste-ririm...» dedikten sonra birdenbire etraflarına topla-nan insanların kendisine baktıklarını fark etti. Aşağı yukarı bir düzine insan toplanmıştı. Jesse onların yüz-

153

leijne baktı. Çoğu pazar çantalarıyla alış verişe çıkmış ev kadınlarıydı. Dar pantolonlu kız tam önünde duru-yordu. Jesse hep hatalı davrandığını anladı.

Başındaki belayı savuşturmaya karar verdi.

Rencide olmuş adamın yakasını bırakıp minibüse bindi. Adam hayretle ona baktı.

Jesse motoru çalıştırıp minibüsü geri vitesine taktı. Arabalar birbirinden ayrılırken metal gıcırıltıları duyul-du. Jesse Marina'nın tamponunun bir kenarının kopup sarktığını gördü. Arka farları da kırılmıştı. Çılgın gibi eğer kendin tamir edersen elli papelle işi bitirirsin diye düşündü.

Göbekli adam minibüsün önüne geçip tehdit eder-cesine parmağını salladı. «Hiçbir yere kımıldayamaz-sm!» diye bağırdı. Kavga uzadıkça etraflarına toplanan kalabalık da artıyordu. Karşı taraftan gelen trafiğin uğultusundan ve çarpışan arabaların yanından geçen trafik gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu.

Jesse vitesi bire taktı ve motoru tekrar çalıştırdı. Adam olduğu yerden kımıldamamakta inat etti. Jesse öfkeyle el frenini bıraktı ve minibüs öne doğru fırladı.

Artık çok geçti, şişman adama çarpıp geçti. Mini-büs uzaklaşırken Jesse yandan gelen boğuk gürültüyü duydu. Arkadan gelen araba ani fren yapıp lastiklerini gıcırdatarak durdu. Jesse vites değiştirip arkasına bak-madan hızla uzaklaştı.

Hızla ilerlerken yolun tuzak gibi daraldığını fark etti. Yayalara aldırmadan sağa sola direksiyon kırıp gaza basıp fren yaparak ilerledi. Bütün işi berbat edip yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Halbuki her şey ne güzel tereyağdan kıl çeker gibi kolayca yürümüştü. Ve Jesse James de para yüklü arabayı kaçıyordu. Elli papellik bir çarpışma yüzünden bir minibüs dolusu banknot ha-vaya uçmuştu. Sersem herifler.

154

Kendi kendisine sinirlenme dedi. Jesse James'i tu-tuklayıncaya kadar paralar havaya uçmuş sayılmazdı. Eğer doğru dürüst düşünebilirse hâlâ paçayı kurtara-bilecek zamanı vardı.

Minibüsü yavaşlatıp ana yoldan küçük bir sokağa saptı. Tekrar yoldaki insanların ilgisini üstüne çekme-nin alemi yoktu. Bir çıkış noktası buluncaya kadar bir kaç ara sokağa dalıp çıktı.

Şimdi ne olacaktı? Yoldaki adamlardan birisi poli-se telefon edecekti, özellikle göbekli herife çarpıp kaç-tıktan sonra. Minibüsün numarası adamın cebindeki not defterinde yazılıydı. Ayrıca kalabalığın arasından birisi de numarayı kayıt etmiş olabilirdi. Yoldaki yaya-ya vurup kaçma vakası olarak polise bildirilecek ve pla-ka numarası da bütün devriye arabalarına telsizle ile-tilecekti. Üç ila on beş dakika arasında bu haberi bir-birlerine uçuracaklardı. Bir beş dakika da Jesse'nin gö-rünümünü tarifle geçecekti. Sırtındaki giysileri nasıldı? Mavi pantolon, turuncu tişört. Eşek herifler.

Eğer Tony Cox yanında olsa ne akıl verirdi? Jesse patronun etli yanaklarını gözünün önüne getirip kendi kendine sorunun ne olduğunu açıkla tamam mı diyen sesini duydu.

Jesse yüksek sesle : «Polis minibüsün numarasını ve benim eşkalimi biliyor» dedi.

«Sorunu nasıl çözeceğini düşün.»

«Zone ne yapabilirim? Plaka numarasını ve eşkali-mi mi değiştireyim?»

«Öyleyse hemen yap, tamam mı?»

Jesse kaşlarını çattı. Tony'nin çözümsel düşüncele-ri pek ileriye gitmişti. Jess yeni plakayı nereden bula-cak ve onları nerede değiştirecekti?

Tabii, çok kolaydı.

Tekrar ana yola çıkıp bir benzin istasyonu bulana

155

dek ilerledi. Pompaların önüne girdi. Aman tanrım ne hoş diye düşündü: Benzin pompalarının arkasında bir tamirci dükkânı vardı. Uzakta bir tanker benzin boşal-tıyordu.

Elindeki yağlı bez parçasıyla gözlüklerini temizle-yen adamlardan birisi yanma yaklaştı. «Beş papellik doldur. Kenef nerede?» diye Jesse sordu.

«Arka tarafta.»

Jesse adamın parmağıyla gösterdiği tarafa yürüdü. Benzin istasyonunun yanında beton döşeli bir yol uza-nıyordu. Üstünde «Erkekler» yazan kırık kapılı tuva-leti buldu. Ama önünden geçti.

Benzin istasyonunun arkasında küçük bir alan var-dı. Burada kapıları paslı, silecekleri bükülmüş ve bir kenara atılmış motor parçalarıyla, bir kaç yenice ara-ba tamir edilmeyi bekliyordu. Jesse aradıklarını göre-medi.

Tamirhanenin bir otobüsün kolayca geçeceği ka-dar geniş arka kapısı aralıktı. Çekingenliğin sırası de-ğildi, Jesse kapıyı açıp içeriye girdi.

Dışardaki parlak güneşten sonra gözlerinin karan-lığa alışması uzun sürdü. Havada motor yağı ve ozon kokusu vardı. İlerdeki rampanın üstündeki Mini'nin ar-ka lambaları çirkin bir şekilde aşağıya sarkıyordu. Bir kamyonun ön tarafı Kripton ölçeğine bağlanmıştı. Ta-kozların üstüne alman Jaguarın dört tekerleğini de çı-kartmışlardı. Etrafta hiç kimse yoktu. Jesse kolundaki saatine baktı. İşçiler öğle yemeğine çıkmışlardı. Jesse etraf ma bakındı.

Ve aradığı şeyleri gördü.

Bir kenardaki yağ tenekesinin üstünde kırmızı be-yaz ticari plakalar duruyordu. Jesse hemen gidip onları aldı. Etrafma bakınıp bir iki şey daha çaldı: Tuğla du-

156

vardaki askıdan sarkan temiz bir iş tulumu ve yerdeki uzun ipi aldı.

Arkasından bir ses «Kardeş, bir şey mi arıyorsun?» diye sordu.

Yüreği ağzına gelen Jesse hızla başını arkaya çe-virdi. Kirli iş tulumu giymiş zenci bir tamirci tamirha-nenin dibindeki parlak beyaz Jaguara dayanmış ağzın-da lokmasını çiğniyordu. Lokmaları çiğnerken afro ke-silmiş saçları oynuyordu. Jesse çaldığı plakaları iş tu-lumunun altma saklamaya çalıştı. «Kenefi arıyorum, giysilerimi değiştirmek istiyorum.» dedikten sonra solu-đunu tutup bekledi.

Teknisyen «Dışarda» diyerek parmağıyla işaret et-ti. Ağzındaki lokmayı yutup sandviçinden bir lokma da-ha ısırıldı.

«Teşekkürler.» Jesse hızla dışarıya çıktı.

Teknisyen arkasından «Bir şey değil» diye bağırdı. Jesse onun İrlanda aksanıyla konuştuğunu fark etti. İrlandalı zenciler? İşte bunu hiç bilmiyordu.

Benzinci minibüsün yanında bekliyordu. Jesse di-reksiyonun başına geçti ve elindeki iş tulumuyla pla-kaları arka koltuğa fırlattı. Benzinci hayretle Jesse'nin elindeki bohçaya baktı. «İş tulumum arka kapıda ası-lıydı. Çok kirlenmiştir. Kaç para?»

«Genelde beş litreye beş papel alıyoruz. Hiç farkın-da değildim.»

«Ben de, Tanrının belası elli mil için. Beş litre de-dim değil mi?»

«Evet öyle dedin. Cam temizliğine para almıyoruz.»

Jesse adamın eline beşlik-banknotu tutuşturdu ve hızla uzaklaştı.

Şimdi eski yolundan biraz uzaklaşması iyi olmuştu. Bulunduğu yer daha önce geçtiği mahallelerden daha sessiz ve tenhaydı. Her iki tarafta da yoldan uzak bah-

157

çelerin içinde birbirine benzer evler vardı. Kaldırımla-rın üstünde ise bir dizi atkestanesi ağacı vardı. Jesse ilerde Yeşil Otobüs durağını gördü.

Tenha ve sessiz bir yerde plakaları değiştirebilirdi. Tekrar saatine göz attı. Kazadan bu yana on beş daki-ka geçmişti. Artık fazla oyalanmaya fırsat yoktu.

Jesse önüne gelen ilk sokağa saptı. Yolun köşesin-deki levhada Brook Caddesi yazıyordu. Bütün evler bir-birinin benzeriydi. Tanrı aşkına daha az göze batacak bir yer arıyordu! Altmış meraklı ev kadınının gözleri önünde minibüsün plakasını değiştiremezdi.

Bir iki sokağa daha dalıp çıktı ve sonunda bir dizi dükkânın arasındaki servis yolunu buldu. Minibüsü o sokağa sokup park etti. Garajlar ve çöp tenekeleri bu-lunan bir yoldu. Dükkânlara mal getiren kamyonlar yüklerini buraya boşaltırlardı. Jesse bundan daha iyi bir yer arasa bulamazdı.

Yerinden kalkıp minibüsün arka taraf ma geçti. İçerisi dayanılmayacak kadar sıcaktı. Para sandıkların-dan birisinin üstüne oturup iş tulumunu bacaklarına geçirdi. Tanrım nerdeyse işin sonuna gelmişti. Bana bir kaç dakika daha zaman tanı diye dua etti.

İki büklüm ayağa kalkıp giysisinin kollarını geçir-di. Eğer bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam, Tony be-nim gırtlığımı keser diye düşündü. Ve ürperdi. Tony Cox acımasız bir hergeleydi. Sapıkça ceza vermekte üs-tüne yoktu.

Jesse iş tulumunun fermuarını çekti. Görgü tanık-larının kendisini nasıl tarif edeceklerini biliyordu. Po-lis şimdi, iri yan, kötülük saçan, korkunç bakışlı, tu-runcu tişörtlü ve kot pantolonlu adamı arıyordu. Hal-buki Jesse'ye bakan birisi onu işçi sanacaktı.

Ticari plakaları aldı. İpi kaybetmişti — herhalde düşürmüştü. Minibüsün döşemesine baktı. Allah kah-

158

retsin, minibüsün döşemesinde her zaman ip bulunur-du! Alet çantasını açtı, tornavidaya sarılı yağlı bir ip buldu.

Dışarı çıkıp minibüsün önüne geçti. Özenle çalış-maya başladı. Aceleye getirip basma tekrar bela açmak istemiyordu. Kırmızı beyaz plakayı orijinal plakanın üstüne tıpkı garaj sahiplerinin arabayı denemeye çıkar-dıkları zamanki gibi sıkıca bağladı.

Geriye çekilip yaptığı işi kontrol etti. Evet iyi bağ-lanmıştı.

Minibüsün arkasma geçip arka plakaya da aynı iş-lemi yaptı. Olmuştu. Şimdi daha rahat soluk alıyordu.

«Arabanın plakasını mı değiştiriyorsun ha?»

Jesse yerinden fırlayıp döndü. Kalbi duracaktı. Ko-nuşan adam polisti.

Jesse için bu bardağı taşıran son damlaydı. Artık hiçbir şey düşünemiyordu. Ne yalan söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Tepkileri kendisini terk etmiş-lerdi. Söyleyecek tek kelime bile bulamıyordu.

Polis üstüne doğru yürüdü. Uzun favorili, çilli bu-runlu çok genç bir adamdı. «Ne o, başın dertte mi?»

Jesse onun kendisine gülümsediğini görünce şaşkı-na döndü. Felce uğrayan beyinde küçücük bir ümit ışığı belirdi. Sonunda konuşabildi. «Plakalar gevşemişti» dedi. «Onları sıkıştırıyordum.»

Polis başını salladı. «Ben de bir zamanlar bu ara-badan kullanırdım» diye sohbete başladı. «Otomobil kul-lanmaktan kolaydır. Harika bir araçtır.»

Jesse bir an adamın kendisiyle kedi fare oyunu oy-nadığını zannetti. Belki de Jesse'nin yoldaki adama vu-rup kaçan şoför olduğunu biüyordu ve son dakikada kendisini şaşırtıp tutuklamak için numara yapıyordu.

«Evet, arıza yapmadıkları sürece kullanmak kolay-dır» diye yanıt verdi. Yüzündeki terler sanki donmuştu.

159

«Haydi, işin bitti. Çek bakalım buradan, yolu tıkı-yorsun.»

Jesse uykuda gezer gibi minibüse binip motoru ça-lıstırdı. Polis arabası neredeydi? Yoksa telsizi kapalı mıy-dı? Yoksa sırtındaki iş tulumuyla ticari araba plakası onu kandırmış mıydı?

Eğer arabanın ön tarafma geçip de Marina'nın tam-ponunu çöktettiğini görseydi.

Jesse ayağını debriyajdan çekip servis yolunda ağır ağır ilerledi. Yolun sonunda durup iki yana baktı. Di-kiz aynasından yolun sonundaki devriye arabasına bi-nen polisi gördü.

Jesse trafiğe karışınca devriye arabasını göremedi. Eliyle alnında biriken terleri sildi. Korkudan titriyordu.

«Tanrım, yolum açık olsun» diye söylendi.

21

Evan Jones hayatında ilk kez öğle yemeğinden ön-ce viski içiyordu. Ve içmesinin sebebi vardı. Uymak zo-runda olduğu bir kural vardı — ve hayatında ilk kez bu kuralı bozuyordu. Bunu arkadaşı Arny Matthews'a açık-lıyordu, ama anlatmak istediklerini pek iyi dile getire-miyordu, çünkü ilk içtiği duble viski başına vurmuştu.

«Aldığım terbiye, anladın mı» diye Gal aksanıyla şarkı söyler gibi konuştu. «Katı kilise kuralı. Kutsal Ki-tapta yazılanlara göre yaşadık. Şimdi, insan bazı ku-rallara uymamazlık ediyor, ama itaat alışkanlığını ye-nemiyor anladın mı?»

Hiçbir şey anlamadığı halde Arny «Anladım» diye yanıt verdi. Evan, Jamaica Pamukbank'm Londra şu-besi müdürüydü. Arny ise, Yangın ve Umumi Denizci-lik Sigorta Şirketinde baş istatistikçiydi. Her ikisi de

160

Surres Working'de birbirine bitişik Tudor devri taklidi evlerde yaşıyorlardı. Arkadaşlıkları yüzeysel fakat sü-rekliydi.

Evan «Bankerlerin de uyması gereken kurallar var-dır» diyerek sözlerine devam etti. «Biliyor musun, anne ve babama banker olmak istediğimi söylediğim zaman evin içinde kıyamet koptu. Güney Galler'de orta okula giden çocukların günün birinde öğretmen veya rahip veya Kömür İşletmeleri memurları veya ticari sendika görevlisi olmaları beklenir ama — bankacı asla.»

Arkadaşının ne demek istediğini anlamayan Arny anlayışla «Benim annem istatistikçi ne demek bilmi-yordu» diye yanıt verdi.

«Ben iyi bankacılığın prensiplerinden söz etmiyo-rum — en az tehlike kuralından, maddi teminattan, uzun sürede yüksek faizden — bunlardan söz etmiyo-rum.»

«Etmiyorsun.» Arny, Evan'ın şimdi ne demek istedi-ğini hiç mi hiç anlamamıştı. Fakat Evan'ın kendisine bir sır vereceğini sezinlemişti. Ve kentteki diğer insan-lar gibi başkalarının sırlarını öğrenmekten büyük zevk alıyordu. «Bir tane daha içer misin?» diye sordu ve bar-dakları alıp bara yürüdü.

Evan kabul gibilerden başını salladı. Bara doğru yürüyen Arny'nin arkasından baktı. Birlikte akşam tre-nine binip evlerine gitmeden önce ikisi sık sık Pollard'ın salonunda buluşuyorlardı. Evan, gösterişli koltukları, garsonların sessiz servislerini seviyordu. Mile Meyda-nında mantar gibi her gün bir yenisi açılan modern publarda zaman öldürmekten hoşlanmıyordu. Süslü püs-lü, kalabalık, gürültülü, avaz avaz müzik çalan, üç par-çalı kostümler, parlak renkli kırıvatlar takan, daha ço-cukların gittiği o yeraltı mahzenlerine tahammülü yok-tu.

161

Arny geri döndüğü zaman Evan bıraktığı yerden söze başladı. «Ben dürüstlükten söz ediyorum, bankacı aptal olabilir ve ayakta kalır, tabii eğer dürüstse, fakat eğer dürüst değilse...»

«Çok doğru.»

«Şimdi, Felix Laski'yi ele alalım. İşte o adam hiç dürüst değil.»

«Sizin bankayı bu adam satm aldı.»

«Evet, ne yazık ki. Bankayı nasıl ele geçirdiğini an-latayım mı?»

Arny koltuğunda öne doğru eğildi. Sigarasını du-daklarının araşma yerleştirdi «Evet.»

«South Middlesex Şirketleri diye bir müşterimiz vardı. İndirimli giyecekler sattıklarımı biliyorduk, biz de uzun vadeli kredi vermek istiyorduk. Vereceğimiz kredi bu şirket için çok fazlaydı, ama teminatı sağlam-dı. Neyse, uzun lafın kisası aldıkları krediyi ödemedi-ler.»

Arny «Ama siz onlarm mallarına el koydunuz.» dedi. «Tabii ki şirketin mal varlığı sizin kasanızda sak-lıydı.»

«Bir kuruş değeri yoktu. Bizim elimizdekiler kop-yalardı — diğer kredi verenlerin elinde de kopyalar vardı.»

«Başından sonuna kadar büyük sahtekârlık.»

«Gerçekten. Fakat her nasılsa işin başında bunu bizden gizlemeyi başardılar. Her neyse bizim başımız belaya girdi. Büyük hisseler karşılığında Laski bize ke-fil oldu.»

«Kurnaz.»

«Senin sandığından çok daha kurnaz, Arny. Şim-di South Middlesex Şirketinin tamamı Laski'nin elinde, Şirketin müdürü. Hisselere sahip, onların danışman-lığını yapıyor, yönetim kadrosu çok zayıf...»

162

«Demek ki sizden alıp ödeyemediği krediyle Pa-mukbank'ı satın aldı.»

«Evet, öyle görünüyor değil mi?»

Arny başını salladı. «Ben bu işi pek anlamadım.»

«Eğer herifi tanışan kolayca anlarsın.» Yanların-daki masada çizgili kostümler giymiş iki adam otur-muş bira içiyorlardı. Evan sesini alçalttı.

«Adamm dürüstlük ile en ufak yakınlığı yok» di-ye yineledi.

Arny arkadaşını fişeklemek için «South Middlesex «Eğer anlattıkların gerçekse — gazetelere iyi haber olur.»

«Özel Göz'den başka hangi gazete bunu basar? — Fakat oğlum anlattıklarımın hepsi gerçek. Bu adamm hayatta yapmayacağı alçaklık yoktur.» Viskisinden bü-yük bir yudum aldı. «Bu gün ne yaptığını biliyor mu-sun?»

Arny arkadaşını fişeklemek için «South Middlese olayından daha kötüsünü yapamaz» dedi.

«Yapamaz mı? Ha!» Evans'ın yüzü hafifçe kızarmıştı. Bardağı tutan eli titriyordu. Tane tane kelime-leri seçerek konuştu. «Bana talimat verdi —bak tali-mat verdi dedim— bir milyon poundluk karşılıksız çe-ki nakite çevirmemi istedi.» Abartılı hareketle barda-ğını masanın üstüne bıraktı.

«Peki, Threadneedle Sokağı ne olacak?»

«Ben de kendisine aynen bu soruyu sordum!» -Yan-daki masada oturan iki adam başlarını çevirip bakın-ca, Evan yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Sesini alçaltıp, «Aynı kelimeleri kullandım. Bana verdiği ya-nıtı bilsen inanmazsın. Bana Jamaica Pamukbank'm sahibi kim? diye sordu. Sonra telefonu yüzüme kapat-tı.»

«Peki, sen ne yaptın?»

163

Evan omuzlarını silkti. «Çeki alan adam telefon edince karşılığı var dedim.»

Amy ısıklık çaldı. «Senin söylemen bir şey fark et-mez. Transferi yapacak olan İngiltere Bankası. Ve si-zin bir milyonunuz olmadığını anlayınca...»

«Ona bunu söyledim.» Evan nerdeyse göz yaşları-nı tutamayıp ağlayacağını hissedince utandı. «Otuz yıllık bankacılık yaşamımda, Cardiff'deki Barclays Bankası'nda işe başladığım günden bu yana hayatımda ilk kez karşılıksız bir çeke karşılığı var dedim.» Bardağın-daki içkisini bir yudumda içti ve üzüntüyle baktı. «Bir tane daha içer misin?»

«Hayır. Sen de içme. İstifa edecek misin?»

«İstifa etmeliyim.» Başını iki yana salladı. «Otuz yıl. Haydi, bir tek daha atalım.»

«Hayır.» Amy kesin bir dille «Artık eve gitmeli-sin» dedi. Ayağa kalkıp Evan'ı dirseğinden tuttu.

«Pekâlâ.»

İki adam bardan çıkıp yolda yürümeye başladılar. Öğle güneşi etrafı kavuruyordu. Öğle yemeğine çıkan memurlar sandviççi ve kafelerin önünde kuyruklar oluşturmaya başlamışlardı. Elllerinde dondurma külah-larıyla bir kaç tane güzel sekreter kız yanlarından geçti.

Arny «Mevsime göre hava çok güzel» dedi.

Evan hüzünle «Çok güzel» dedi.

Arny köşeye çıkıp taksi çağırdı. Karşıdan gelen siyah taksi ani bir dönüş yapıp acı bir frenle önlerin-de durdu.

Evan «Sen nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Ben gitmiyorum. Sen gidiyorsun.» Taksinin ka-pısını açan Arny şoföre «Waterloo Garı» dedi.

Evan sendeleyerek arabaya bindi ve arka koltuğa oturdu.

164

«Yolda yürüyemeyecek kadar sarhoş olmadan he-men eve git» diyerek Arny taksinin kapısını kapattı.

Evan pencereyi açıp «Teşekkürler» diye bağırdı.

«Evden iyi yer yoktur.»

Evan başını salladı. «Keşke babama ne söyleyece-mi bilsem.»

Arny araba gözden kayboluncaya kadar arkasın-dan baktı, sonra arkadaşını düşünerek ofisine döndü. Bankacı olarak Evan bitmişti. İnsan bu kentte bin yılda yaptığı namus şöhretini bir anda yitirirdi. Sanki Baş Veznedarın cebinden para yürütmüşcesine Evan na-muslu bankacı şöhretini bir anda kuşkusuz yitirecek-ti. Belki kendisine doğru dürüst emekli aylığı bağlar-lardı, ama bankacı olarak asla başka bir yerde iş bu-lamazdı.

Zorlu günler gelse bile Arny'nin durumu Evan'ın tam aksiydi, yeri sağlamdı. Hatırı sayılır para kazanı-yordu. Fakat evine ilave yapmak için borç para almış-tı, taksitleri ödemekte zorluk çekiyordu. Evan'ın başı-na gelen talihsizlikten kendisine bir kâr payı çıkarta-bilirdi. Sadakatsizlik yaptığını hissetti, ama zaten Evan bundan daha fazla üzülemez ki diye mantık yürüttü.

Bir telefon kulübesine girip numarayı çevirdi, sin-yal gelince bozuk parayı delikten içeriye attı. «Evening Post?»

«Hangi bölüm?»

«Kent haberleri müdürü.»

Bir süre sessizlik oldu. Sonra yeni bir ses «Kent haberler masası» diye yanıt verdi. «Mervyn?» «Evet.»

«Ben Arnold Matthews.» «Merhaba, Amy. Ne var ne yok?»

165

Arny derin bir nefes aldı. «Jamaica Pamukbank'ın başı belada» dedi.

22

Sağır Willie'nin karısı Doreen, Jacko'nun arabası-nın ön koltuğunda kucağındaki çantasının sapma ya-pışmış kazık gibi oturuyordu. Yüzü bembeyaz kesilmiş-ti. Dudakları da öfke ve korkuyla garip bir şekilde bü-zülmüştü. İri kemikli, uzun boylu, geniş kalçalı bir ka-dındı. Willie patates kızartmasını çok sevdiğinden şiş-manlamaya meyilliydi. Ayrıca üstü başı da dökülüyor-du, buna sebep de Willie'nin içkiyi çok sevmesiydi. Göz-lerini ileriye dikmiş, ağzının kenarından Jacko ile ko-nuşuyordu.

«Öyleyse, onu hastaneye kim götürmüş?»

Jacko «Bilmiyorum Doreen» diye yalan söyledi. «Belki de kimliklerini senin bilmeni istemedikleri bir işti. Bütün bildiğim, bana telefonda Sağır Willie'yi has-taneye kaldırdıklarını ve karısına haber vermemi is-teyip yüzüme kapatmaları.» Eliyle telefonun almacını hırsıyla yere vurur gibi yaptı.

Doreen sakın bir sesle «Yalancı» dedi.

Jacko'nun sesi sedası kesildi.

Arabanın arka koltuğunda oturan Willie'nin oğlu, boş bakışlarla camdan dışarıya bakıyordu. İri hantal vücuduyla küçücük bir yere büzülmüştü. Genelde ara-ba ile dolaşmaktan çok hoşlanırdı, ama bu gün annesi çok sinirliydi ve çocuk kötü bir şeylerin olduğunu bi-liyordu. Ama ne olduğunu anlayamıyordu : durum çok karışıktı. Annesi Jacko'ya kızmış gibiydi — ama Jacko dosttu. Jacko babanın hastanede olduğunu söylemişti,

ama baba hasta değildi, zaten baba nasıl hasta olabi-lirdi? Bu sabah erkenden evden çıkarken çok sağlık-lıydı.

İri tuğlalardan inşa edilen hastane binası, biraz go-tik tarzmdaydı. Hastaneye dönüştürülmeden önce So-uthwark Belediye Reisinin eviydi. Ana binanın etrafı-na bir kaç tane düz damlı binalar ilave edilmiş, bir za-manlar halı gibi çimenlerin süslediği bahçelerde zift dö-şeli araba park yerleri yapılmıştı.

Acil Servis'in girişine yakın bir yerde, Jacko ara-bayı durdurdu. Kimse birbiriyle konuşmadan arabadan indiler ve giriş kapışma doğru yürüdüler. Ambulansın sigara içmeyiniz posterinin yanmda durmuş pipo içen bir adamın yanından geçtiler.

Park yerinin cehennem sığağmdan sonra hastane-nin serinliği bulunmaz bir cennetti. Antiseptiğin iç bu-landırıcı kokusu Doreen'nin midesine korku krampla-rının girmesine sebep oldu. Duvarların dibine yeşil plas-tik iskemleler dizilmişti. Giriş kapısının tam karşısına da bir masa yerleştirmişlerdi. Doreen, ellerini cam kes-miş küçük bir çocuğa tedavi yaptıklarını, kolu askıda dolaşan delikanlıyı ve başını avuçlarının içine alıp otu-ran kızı gördü. Yakındaki bir yerlerden bir kadın inledi. Doreen paniğe kapıldı.

Masada oturan Batı Antil adalı hemşire telefonla konuşuyordu. Kadının telefon konuşmasını bitirmesini beklediler. Sonra Doreen, «Bu sabah buraya William Johnson admda birisini getirdiler mi?» diye sordu.

Hemşire kadının yüzüne dahi bakmadı. «Bir daki-ka lütfen.» Önündeki kâğıtların üstüne bir şeyler yaz-dı, sonra ambulans kapıya gelince başını kaldırıp bak-tı. «Lütfen oturur musun?» dedikten sonra masasından kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Jacko, sanki oturmak istermiş gibi yanından uzak-

laşınca, Doreen onun koluna yapıştı, «Burada dur!» di-ye emir verdi. «Saatlerce burada bekleyecek değilim — Kadından yanıt alana dek burada duracağım.»

Sedye ile getirdikleri hastaya baktılar. Kanlar için-de battaniyeye sarılı birisini yüzü koyun sedyeye yatır-mışlardı. Hemşire sedyeyi taşıyanların yanından iler-leyip çarpma kapıları açtı.

Diğer bir kapıdan rahibe üniforması içinde tom-bul bir kadın çıktı. Doreen onun karşısına dikildi. Edep-sizce «Kocamm burada olup olmadığını niçin öğrene-miyorum?» diye bağırdı.

Rahibe durup karşısındaki üç kişiye baktı. Zenci hemşire geri döndü.

Doreen, «Şuna sordum bana yanıt dahi vermedi» dedi.

Rahibe «Hemşire, bu insanlara neden yardımcı ol-muyorsunuz?» diye sordu.

«Trafik kazasında iki bacağı kopan adamın duru-munun bu hanımdan daha ciddi olduğunu düşündüm» diye yanıt verdi.

«Doğru olanı yapmışsınız ama şimdi espri yapma-nın sırası değil m dedi.

Tombul rahibe Doreen'e döndü. «Kocanızın ismi neydi?»

«William Johnson.»

Rahibe masanın üstündeki kayıt defterine baktı. «Burada böyle bir isim yok.»

Bir süre sustu. «Fakat kimliği belirlenemeyen bir hastamız var. Orta boylu, orta yaşlı, silah kurşunuyla başından yaralanmış, beyaz bir erkek.»

Jacko «İşte ta kendisi» dedi.

Doreen. «Oh! Aman Tanrım!» diye inledi.

Rahibe telefonu eline aldı. «En iyisi gidip onu gö-rün, bakalım kocanız mı?»

168

Bir numara çevirip bir süre bekledi. «Oh, Doktor, ben Acil Servisten rahibe Rowe. Burada bir kadm var. Silahla yaralanmış hastanın karısı olabilir. Evet. Pe-ki... peki orada görüşürüz.» diyerek telefonu kapattı. «Lütfen beni takip edin.»

Hastanenin muşamba döşeli koridorlarında ilerler-ken Doreen duyduğu üzüntüyü belli etmemeye çalışı-yordu. Bir hırsızla evlendiğini anladığı günden bu ya-na, on beş yıldır hep bu anın korkusuyla yaşamıştı. Ko-casının yasa dışı bir iş çevirdiğinden kuşkulanıyordu. Willie iş adamı olduğunu söylemişti, Doreen de bu ko-nuyu fazla kurcalamamıştı, çünkü o günlerde kendisi-ne koca bulmak isteyen kızlar flört ettikleri erkekleri pek fazla sıkıştıramazlardı. Fakat evlendikten sonra sır saklamak kolay değildi. Küçük Billy henüz bir kaç ay-lıkken, kapı çalınmıştı. Perdelerin arasından dışarıyı gözleyen Willie kapıdaki polisi görmüştü. Kapıyı açma-dan önce Doreen'e «Dün gece ben İskoç Harry, Tom Webster ve yaşlı Gordon ile birlikte dördümüz burada poker oynadık. Akşam saat onda başladı ve sabaha kar-şı dörtte bitti.» Bütün gece Billy'i uyutmaya çabalayan Doreen uyuşmuş gibi başını sallamıştı. Aynasız, Doreen'i sorguya çekince, Willie'nin söylediklerini yinelemişti. Ve o günden bu yana endişe içinde yaşıyordu.

İnsan sadece kuşkuyla yaşadığı zamanlar kendi ken-disine endişelenmemesini söyleyebilirdi. Fakat insan ko-casının bir fabrikayı, dükkânı hatta bankayı soyacağı-nı bildiği zaman acaba eve sağ salim dönecek mi kor-kusuyla yaşardı.

Aynı zamanda hem korkup hem de neden öfkelen-diğini bilemiyordu. Willie'yi sevmiyordu, yani bir aile babası olarak sevmiyordu. Kötü bir kocaydı: Hiçbir ge-ce evde oturmazdı. Yeterince para kazanmazdı, ayrıca yatakta da kocalık görevini layıkıyla yerine getirmezdi.

169

Evlilikleri katlanılabilirlikten sefalete kadar her türlü ölçüye girebilirdi. Doreen iki kez düşük yaptıktan son-ra Billy'i doğurmuş ve ondan sonra da çocuk yapma-maya karar vermişlerdi. Onları bir arada tutan Billy idi. Kendileri gibi aynı durumda başka çiftlerin de ol-duğundan kuşku duymuyordu. Zihin özürlü bir çocuğu yetiştirirken Willie yükün büyük kısmını omuzlanı-yor-du. Ama hiç olmazsa evliliğini sürdürecektir kadar ken-disini suçlu hissediyordu. Çocuk da babasını deli gibi seviyordu.

Hayır, Willie, seni sevmiyorum diye düşündü. Fa-kat seni istiyorum, sana ihtiyacım var. Yatağımı senin-le paylaşmayı, yanımda oturup televizyon izlemeni, ma-sada bılardo oynamanı istiyorum ve eğer buna aşk de-nirse, seni sevmiyorum diyebilirim.

Yürüme sona erdi. Rahibe konuşmaya başladı. «Doktor hazır olunca sizi içeriye çağıracağım.» dedik-ten sonra koğuşa girip arkasından kapıyı kapattı. Göz-den kayboldu.

Doreen kaşlarını çatıp krem rengine boyalı boş du-vara baktı. Bu olayın perde arkasını düşünmemeye ça-balıyordu. Hastaneye bir kez daha gelmişti. Şirketlere dağıtılacak maaş soygunundan sonra da hastaneye gel-mişti. Fakat o zaman durum başkaydı: Birisi kapıya gelip «Willie hastaneye kaldırıldı, sağlığı yerinde — yal-nız fazlaca şaşkın.» demişti. Kasanın kapışma

patlayıcıyı çok bol sürdüğünden bir kulağındaki duyma hissi-ni tamamen yitirmişti. Doreen de hastaneye gidip —baş-ka bir hastanede— beklemişti. Fakat beklerken koca-sının yaşadığını biliyordu.

Bu işten sonra, ilk ve son kez Willie'yi doğru yola çevirmeye çalışmıştı. Willie de namusuyla yaşamaya is-tekliydi, fakat hastaneden çıkınca gerçekten namuslu yaşamak için bir şeyler yapması gerektiğini anlayınca

170

vaz geçmişti. Bir kaç gün evde oturmuş, paralar suyu-nu çekince tekrar bir iş çevirmişti. Daha sonra Tony Cox'un şirketinde kendisine iş verdiğini ağzından ka-çırmıştı. Willie yeni işten gurur duyuyordu. Doreen ise öfkesinden çatlayacaktı.

Ve o günden sonra Tony Cox'dan ölesiye nefret ediyordu. Tony de Doreen'in kendisine karşı beslediği hisleri biliyordu. Bir kez evlerine gelmişti. Willie ile bir-likte patates cipsi yiyip bokstan söz ederlerken birden-bire başını kaldırıp Doreen'in yüzüne bakmış ve «Kız, benden neden hoşlanmıyorsun?» diye sormuştu.

Willie telaşlanmıştı. «Sakin ol Tony» demişti.

Doreen de başını arkaya itip, «Sen kötü bir adam-sın» diye yanıt vermişti.

Tony de ağzının cipsle dolu olduğuna aldırmadan kakhahalarla gülmüştü. «Senin kocanın da benden hiç farkı yok — bunu bilmiyor musun?» Bu sözlerden son-ra iki erkek tekrar bokstan konuşmaya başlamışlardı.

Doreen hazır cevap değildi. Tony gibi zeki kimse-lerle başa çıkamazdı, onun için yanıt vermemişti. Za-ten kimse kendi düşüncelerine aldırmıyordu. Karısının hoşlanmadığı bir kimseyi evine getirmemesi gerektiği-ni Willie asla akıl etmemişti. Her iki haftada bir kata-logdan mektup siparişi işinden kazandığı parayla evin kirasını Doreen ödüyorsa da ev Willie'nin eviydi.

Willie bu gün de Tony Cox'un çevirdiği bir işteydi. Doreen bunu Jacko'nun karısından öğrenmişti — Wil-lie kendisine asla bir şey anlatmazdı. İçinden eğer Wil-lie ölürse, yemin ediyorum o Tony Cox'u astıracağım diye geçirdi. Oh Tanrım inşallah iyidir.

Kapı açıldı ve rahibe başını dışarıya uzattı. «İçe-riye gelir misiniz, lütfen?»

Önce Doreen girdi. Koyu esmer, gür siyah saçlı,

171

kısa boylu doktor kapının yanında duruyordu. Doreen adamın yüzüne bakmadan yatağın yanına gitti.

Önce şaşırdı. Kenarları metal parmaklı yatakta ya-tan şekil boynundan çenesine ve başının üstüne kadar mumya gibi sargılarla sarılıydı. Doreen Willie'nin yü-zünü göreceğini düşünmüştü, şimdi ise karşısında kim-liğini bilmediği birisi yatıyordu. Bir an nasıl davran-ması gerektiğini bilemedi. Sonra yere çömelip usulca üstündeki çarşafı çekti.

Doktor «Bayan Johnson, kocanız mı?» diye sordu.

Doreen «Oh, Tanrım, Willie sana ne yaptılar?» di-ye söylendi. Başını yavaşça aşağıya eğdi ve alnını ko-casının çıplak omuzuna dayadı.

Kulağına uzaktan Jacko'nun sesi geldi. «Evet o. William Johnson.» Jacko, Willie'nin adresini ve yaşını söylemeye gitti. Doreen Billy'nin yanında durduğunu fark etti. Bir kaç dakika sonra oğlan

elini annesinin omuzuna koydu. Onun varlığı üzüntü duymasına veya duymak istediği üzüntüyü geciktirmesine zorladı. Do-reen kendisini toparlayıp doğruldu.

Doktor ciddiyle «Kocanız yaşayacak» dedi.

Doreen kolunu oğlunun omuzuna sardı. «Ona ne yapmışlar?»

«Çok yakından saçma atan tüfekte vurmuşlar.»

Doreen, Billy'nin omuzunu sıkıyordu. Ağlamaya-caktı. «Ama iyileşecek değil mi?»

«Bayan Johnson, yaşayacak dedim. Fakat belki bundan böyle asla göremeyecek.»

«Ne?»

«Kör olacak.»

Doreen gözlerini kapatıp «Hayır!» diye bağırdı.

Herkes bir anda etrafma toplandı. Onun sinir kri-zi geçireceğini tahmin ediyorlardı. Doreen etrafma top-lananları itekledi. Karşısında Jacko'yu görünce «Bunu

172

Tony Cox yaptı, hergele» diye bağırdı. Jacko'ya vurdu. «Hergele!»

Billy'nin hıçkırarak ağladığını duyunca hemen sa-kinleşti. Çocuğunu kollarının arasına alıp bağrına bas-tı. Oğlu kendisinden bir kaç santim daha uzun boyluy-du. «Ağlama, haydi ağlama Billy» diye mırıldandı. «Ba-ba yaşıyor, buna sevinmelisin.»

Doktor, «Şimdi, eve gitmelisiniz» dedi. «Size haber verebileceğimiz bir telefon numarası...»

Jacko «Ben onu götürürüm» dedi. «Verdiğim nu-mara benim telefonum, ama birbirimize çok yakın otu-ruyoruz.»

Doreen, Billy'nin yanından ayrılıp kapıya yürüdü. Rahip kapıyı açtı. Dışarda iki polis bekliyordu.

Jacko öfkeyle «Bu ne demek oluyor?» diye bağırdı.

Doktor, «Böyle durumlarda polise haber vermek zo-rundayız» dedi.

Doreen polislerden^ birisinin kadın olduğunu görün-ce, Willie'nin Tony Cox'un çevirdiği bir dümende vu-rulduğunu söylemek için yanıp tutuştu. Böylece Tony'-nin çanına ot tıkayacaktı. Fakat bir hırsızla on beş yıl-dır evli olduğundan polisi kandırmaya alışmıştı. Ayı-ca bu fikir aklından geçer geçmez, eğer bildiği sırrı sak-lamazsa Willie kendisini asla bağışlamaz diye düşündü.

Polise açıklayamazdı. Ama birdenbire kime açıkla-yacağını buldu.

«Bir yere telefon etmek istiyorum» dedi.

173

ÖĞLEDEN SONRA SAAT: BİR

23

Kevin Hart merdivenleri koşarak çıktı ve Evening Post gazetesinin yazı işleri odasına daldı. Tişörtlü ve yüksek ökçeli pabuçlar giymiş, kucağında gazetenin öğ-le nüshasını taşıyan bir çocuk yanından geçti. Kevin oğlanın kucağındaki yığmdan bir gazete kapıp masası-na oturdu ve okumaya başladı.

Kevin'in yazısı birinci sayfadaydı.

Şöyle başlık atmışlardı: HÜKÜMETİN PETROL BAKANİ KOMADA. Kevin bir an bu güzel sözlere ba-ka kaldı. «Yazan Kevin Hart» sonra okumaya başladı.

Genç Bakan Bay Tim Fitzpeterson bu gün West-minister'deki evinde baygın bulundu. Yanında boş uy-ku hapı şişesi vardı.

Petrol politikasından sorumlu Enerji Bakanı Bay Fitzpeterson hemen ambulansla hastaneye kaldırıldı.

Onunla söyleşi yapmak için evine gittiğimde, ka-pının önünde Polis Memuru Ron Bowler ile karşılaştım. Bu sabah komite toplantısına iştirak etmeyen Ba-kanı merak edip kontrole gelmişti.

İkimiz Bay Fitzpeterson'u masasının üstüne yığılı bulduk. Ve hemen ambulans çağırdık. Enerji Bakanlığı sözcüsü, «Bay Fitzpeterson'un yanlışlıkla fazla dozda uyku ilacı aldığını ve soruşturma yapılacağını açıkladı.»

175

Tim Fitzpeterson 41 yaşında, evli ve üç çocuk ba-bası.

Daha sonra hastane sözcüsü, «Bakanın tehlikeyi at-lattığını açıkladı.»

Kevin gazetede ki yazısını tekrar tekrar okudu. Ve okuduklarına bir türlü inanamıyordu. Telefonda dikte ettirdiği öykü tanınmayacak kadar değiştirilmişti. Ken-disini çok boş ve tatsız hissetti. Zaferi yakaladığı an, yazı işlerindeki korkaklardan birisi kendi ağzından tat-sız bir yazı uydurmuştu.

Hani kimliği bilinmez bir kişi tarafından Fitzpe-terson'un bir kızla seviştiği haberi nerdeydi? Adam kendisi telefon edip şantaj yapıldığını haber vermişti. Peki, o haber neredeydi? Gazetelerin gerçekleri yansıt-maları gerekmiyor muydu?

Kevin fazlasıyla öfkelen di. Bu mesleğe ipleri oy-natılan bir kukla olmak için atılmamıştı. Abartma baş-ka şeydi —olaysız bir günde haber yaratmak uğruna bir sarhoş kavgasını gangster çetesi vuruşması haline dönüştürmeye razıydı— fakat önemli gerçeklerin sak-lanması, özellikle politikacıları ilgilendiren gerçeklerin saklanması, oyunun kurallarının dışındaydı.

Eğer gazeteciler gerçeği yansıtamazlarsa kim yan-sıtacaktı?

Ayağa kalkıp gazeteyi katladı ve yazı işleri masa-sına doğru yürüdü.

Arthur Cole elindeki telefonu bırakıyordu. Başını kaldırıp Kevin'e baktı. Kevin elindeki gazeteyi onun burnunun dibine soktu. «Arthur bu nedir? Şantaj kur-banı bir politikacı intihara teşebbüs ediyor, elimizde bomba gibi bir haber var ve Evening Post gazetesi bu-na yanlışlıkla fazla doz deyimini kullanıyor.»

Cole onun yüzüne bakıp arkaya seslendi. «Barney, buraya gel bir dakika.»

176

Kevin, «Arthur ne oluyor?» diye sordu.

Cole onun yüzüne baktı. «Oh, başımdan defol Ke-vin» dedi.

Kevin şaşkınlıkla baka kaldı.

Cole, Barney adındaki gazeteciye, «Essex polisine telefon et ve kaçırılan minibüs hakkında alarma geç-mişler mi öğren bakalım.» dedi.

Kevin hayretler içinde arkasını döndü. Tartışma-ya, kavga etmeye, hatta yumruk yumruğa dövüşme-ye bile hazırды, ama böyle baştan savılacağım tahmin dahi etmemiştir. Salonun diğer köşesine gidip, sırtını yazı işlerine dönüp oturdu, elindeki gazeteye görmeyen gözlerle baktı. Kasabalardaki köhne gazetecilerin Fleet Sokağı hakkındaki yaptıkları uyarılar bunun için miydi? Kolejdeki çalgın solcular bunun için mi basm oros-pudan farksız diyorlardı?

Sanki ben de kötü bir idealistmişim gibi davranı-yorlar diye düşündü. Ben de onlar gibi sansasyonu sa-vunup, iyi haberler yakalamaya çalışıyorum ve onlar gibi insanlara layık oldukları en iyi gazeteyi yayınlama-ya çabalıyorum. Ama onlar gibi şüpheli değilim, Tanrı-ya şükür henüz onlar gibi değilim. Burada gerçekleri ortaya çıkartıp gazetemizde yayımlayacağımıza inanı-yorum.

Kevin gerçekten gazeteci olmak istiyor muyum di-ye merak etmeğe başladı. Çoğu zaman sıkıcıydı. Ara-da sırada işler yolunda gittiği zaman heyecan duyulu-yordu, ya iyi bir öykü yakalandığı zaman veya insanın bir kaç satır yazısı çıktığı zaman heyecan duyuluyor-du. Beş altı kişi birden aynı anda telefona saldırıp kar-şıdakilerle ve birbirleriyle yarışa girişiyorlardı — şim-di de ortada böyle bir olay vardı, para soygunuydu, ama Kevin'i bu haberden dışlamışlardı. Fakat insanın gaze-tede zamanının onda dokuzu beklemekle geçiyordu:

177

Dedektiflerin karakollardan çıkışlarını beklemekle, jü-rinin vereceği kararları beklemekle, ünlü yıldızların ge-lişlerini beklemekle ve bir haber yakalamayı beklemek-le geçiyordu.

Kevin üniversiteyi bıraktıktan sonra çalışmaya baş-ladığı Midland Akşam gazetesinden Fleet Sokağının çok farklı olacağını düşünmüştü. Stajyer gazeteci olarak halinden memnundu, donuk, fazla zeki olmayan sıra-dan devlet memurlarıyla yaptığı söyleşiler, Kiracılar Derneğinin şikayetlerini dile getirip basmak, amatör tiyatrolar hakkında yazılar yazmak, kayıp köpekler ve-ya küçük soygunlardan söz etmek pek de fena değildi. Arada sırada gurur duyduğu şeyler de yapmıştı: kente gelen göçmenlerin sorunlarını anlatan bir yazı dizisi hazırlamıştı. Kent Meclisinde bazı masrafların boşuna yapıldığını, uzun ve karışık bir planlama soruşturması hakkında yazı dizileriyle dile getirmişti. Fleet Soka-ğına gelince, tüm ülkeyi ilgilendiren önemli yazı dizi-leri hazırlayacağını ve incir çekirdeğini doldurmayan abuk subuk haberlerle uğraşmayacağını zannetmişti. Halbuki ciddi konular — politika, ekonomi, endüstri, sanat gibi— uzmanlar tarafından ele alınıyordu. Ve bu uzmanların seviyesine erişmek için Kevin gibi zeki ve yetenekli kimselerin çok uzun bir yol kat etmeleri gere-kiyordu.

Bir yolunu bulup parlamalıydı — Post yöneticileri-nin dikkatini çekip, «Genç Hart çok iyi — ondan eli-mizden geldiğince yararlanıyor muyuz?» diye düşünme-lerini sağlamalıydı. Eline iyi bir fırsat geçerse istediği-ne ulaşacaktı: ya çok önemli bir ihbar, önemli bir söy-leşi, müthiş bir dizi yazı gibi bir fırsat yakalamalıydı.

Bu gün aradığı fırsatı yakaladığını sanmıştı, ama yanılmıştı. Şimdi tekrar böyle bir fırsat elime geçer mi diye düşünüyordu.

178

Ayağa kalkıp erkekler tuvaletine gitti. Başka ne yapabilirim? diye düşündü. Ya bilgisayarlık, ya rek-lamcılık ya halkla ilişkiler ya da alım satım müdür-lüğü yapabilirdi. Fakat gazeteden

başarıyla ayrılmak istiyorum, basın dünyasından yenilgiye uğrayarak uzak-laşmak istemem, diye düşündü.

Kevin ellerini yıkarken Arthur Cole içeriye girdi. Yaşlı adam omuzunun üstünden Kevin ile konuşmaya başladı. Ve «Kevin, özür dilerim, bazı kez yazı işleri ma-sası ne hale gelir bilirsin» deyince Kevin'in şaşkınlık-tan ağzı bir karış açık kaldı.

Kevin duvardan havluyu çekti. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu.

Cole lavabonun yanından uzaklaştı. «Bana kızma-dın ya?»

Kevin «Hayır, gücenmedim» dedi. «Senin küfür et-mene aldırمام, eğer bana dünyanın en büyük herge-lesi olduğumu söylesen aldırمام.» Bir süre tereddüt etti. Söylemek istedikleri bunlar değildi. Bir an karşı-sındaki aynaya bakıp sonra söze başladı. «Fakat benim yakaladığım bir haber gazetede gerçeklerin yarısı yan-sıtılarak yayınlanırsa, acaba bilgisayar programcısı mı olsam diye düşünmeye başlarım.»

Cole lavaboya soğuk su doldurup yüzünü yıkadı. Sonra havluyu alıp yüzünü kuruladı. «Şunu bilmen gerek ama ben yine de söyleyeyim» diye konuşmaya başladı. «Yayınladığımız haberde sadece bizim bildik-lerimiz yazılıydı. Fitzpeterson'un baygın bulunduğu, he-men hastaneye kaldırıldığı ve baş ucunda boş uyku hapi şişesi bulunduğunu biliyorduk, çünkü bunlarm hepsini sen gözünle gördün. Sen doğru zamanda doğ-ru yerde bulunuyordun, bu bir gazetecinin sahip ola-cağı en önemli yetenek. Şimdi başka ne biliyoruz? Adı-nı bilmediğimiz birisinin yaptığı ihbara göre adamın

179

geceyi bir orospuyla geçirdiğini biliyoruz. Ve Fritzpeter-son olduğunu iddia eden birisi telefon edip Laski ve Cox adında iki kişi tarafından kendisine şantaj yapıldığı haberini verdiğini biliyoruz. Şimdi, eğer bu iki ger-çeği de yayınlasak, fazla miktardaki uyku hapmm bu olaylarla ilintili olduğunu ima etmiş oluruz. Aslında adam bir orospu hakkmda şantaj yaptıkları için fazla uyku hapi içmiş.»

Kevin, «Fakat imalar öylesine belirliydi ki, eğer bunları açıkça gazetede yayınlamazsak halkı kandırmış oluruz!»

«Peki, ya eğer telefonlar asılsız haberse, adamın yuttuğu haplar da mide ilacıysa ne olacak ve adam şe-ker komasma girmişse ne olacak? Biz onun mesleğini öldüreceğiz, değil mi?»

«Böyle bir şey olamaz değil mi?»

«Bahse girer misin. Kevin, ben öykünün doğru ol-duğuna yüzde doksan inanıyorum. Ama biz burada ken-di kuşkularımızı yayınlamıyoruz ki. Haydi, şimdi iş ba-şına dönelim.»

Kevin, Arthur'un peşine takılıp kapıdan dışarıya çıktı ve yazı işleri salonuna girdi. Kendisini filmlerde-ki «Aklım karıştı, ne yapacağımı bilemiyorum?» diye yakman başroldeki kadm kahramana benzetti. Yarı yarıya Arthur'a hak veriyordu ama aslında işlerin böy-le yürümemesi gerektiğini hissediyordu.

Boş masalardaki telefonlardan birisi çalınca Kevin yanıt verdi. «Buyrun yazı işleri.»

Bir kadm sesi «Sen gazeteci misin?» diye sordu.

«Evet, Bayan. Benim adım Kevin Hart. Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Kocam vuruldu, ben de adalet yerini bulsun isti-yorum.»

180

Kevin içini çekti. Karı koca kavgasının sonu mah-kemede biterdi. Onun için kadının anlatacağı öykü hiç yolu yok gazeteye basılmazdı. Fakat kimin kimi vurdu-ğunu gazeteler değil ancak mahkemenin tayin edeceği jüri karar verebilirdi. Kevin, «Lütfen bana adınızı söy-ler misiniz?» dedi.

«Doreen Johnson. 5. Yew Sokağı, Doğu 1 adre-sindeyim. Kocam Willie para soygunu sırasında vurul-du.» Kadının sesi kısıldı. «Gözleri kör oldu.» Sonra ba-ğır-maya başladı. «Bu işi Tony Cox tezgahladı, gazete-ye böyle yazm!» dedikten sonra hat kapandı.

Kevin duyduğu haberi içine sindirmeye çalışırken telefonun almacını ağır ağır elinden bıraktı.

Çeşitli telefon haberleriyle gün bayağı neşelenmeye başlamıştı.

Kevin defterini alıp haber masasına gitti.

Arthur «Bir şey var mı?»

Kevin «Bilmiyorum» dedi. «Bir kadın telefon et-ti. İsmi ve adresini verdi. Kocasının para soygunun-da yüzünden vurulup kör kaldığını ve soygunu Tony Cox'un düzenlediğini söyledi.»

Arthur şaşkınlıkla baktı. «Cox mu? Cox?» dedi.

Birisi «Arthur» diye seslendi.

Sözünün kesildiğine sinirlenen Kevin başını kaldı-rıp baktı. Gazetenin Kent Haberleri Müdürü Mervyn Glazier sesleniyordu. Eski süet ayakkabılı, gömleğinde ter lekeleri bulunan tıknazca genç bir adamdı.

Glazier yanlarına geldi. «Öğleden sonraki baskı için sana iyi bir öykü yazabilirim. Belki de bir banka-nın batışı hakkında bir yazı hazırlarım. Jamaica Pa-mukbank. Sahibi ise Felix Laski adında bir adam.»

Arthur ve Kevin birbirlerinin yüzlerine baktılar.

Arthur «Laski mi? Laski mi?» dedi.

Kevin «Ulu Tanrım!» diye mırıldandı.

181

Arthur kaşlarını çattı, kafasını kaşdı ve şaşkınlık-la «Ortalıkta neler dönüyor?» diye sordu.

24

Mavi Morris hâlâ Tony Cox'un peşindeydi. Polis arabasını pubtan dışarıya çıktıktan sonra, araba par-kına girerken gördü. İnşallah sersemlik edip de alkol testi yapmaya kalkışmazlar diye düşündü. Fûme som balıklı sandviçleriyle üç büyük bira içmişti.

Rolls Royce hareket ettikten bir kaç dakika sonra dedektifler de parkın çıkış kapışma gelmişlerdi. Tony endişe etmiyordu. Bu gün bir kez onları atlatmıştı, yi-ne atlatabilirdi. En basit atlatma yöntemi ayağını gaz pedalından kaldırmadan hızlı gidebileceği bir yol bul-maktı. Mamafih, bu sabah yaptığı gibi polislerin ken-disini gözden kaybettiklerini zannetmelerini istemiyor-du.

Bu da hiç zor değildi.

Nehri geçip Batı Yakasına girdi. Trafiğin arasın-da yol alırken, etrafını saran aynasızların ne yapmak istediklerini düşündü. Dedektiflerin başlarına can sıkı-cı bir dert aldıklarını biliyordu. Kısaca buna ne isim verilirdi? Taciz etmek. Sürekli peşinden ayrılmazlarsa, günün birinde sabrını taşıp, dikkatsizce veya aptalca bir şey yapacağını sanıyorlardı. Fakat bu belki sadece gösterişten ibaretti; belki de gerçek maksatları Scot-land Yard politikasının altmda gizliydi. Belki de Ko-miser Yardımcısı (Suç Bölümü) Tony Cox'u Suç Bö-lümünün elinden alıp Uçan Birlik bölümüne vereceği tehdidini savuranca SB de bir şeyler yapabildiklerini kanıtlamak için Tony'i sıkı bir göz hapsine almışlardı.

182

Ciddi bir şeyler yapmaya kalkışmadıkça, Tony on-ların kendisini izlemelerine karşı değildi. Bir kaç yıl önce gerçekten sıkı takibe kalkışmışlardı. O günlerde Tony'nin şirketi Batı Yakası Merkez Komiserliğinin şa-hin bakışları altındaydı. Tony kendi davası ile ilgilenen müfettiş dedektif ile yakın bir anlaşma içindeydiler. Bir gün adam her hafta aldığı parayı reddedip, Tony'e oyunun sona erdiğini söylemişti. Tony de durumu an-cak bazı askerlerini feda ederek düzeltebilmişti. Müfet-tiş ile birlik olup beş adamını çeşitli suçlardan yaka-latmıştı. Ve bu beş kişi hapse girmişti. Basın da Lond-ra'nın göbeğindeki gangster çetelerini tutuklayan poli-si göklere çıkartmış ve Tony de işlerini her zaman ol-duğu gibi bildiği şekilde yürütmüştü. Ne yazık ki de-dektif sonra, bir öğrencinin üstünde buldukları esrar ile kendisine ihanet etmiş ve böylece Tony de adamın verimli bir işi baltaladığını düşünmüştü.

Arabayı Soho'daki büyük kapalı garaja soktu. Gi-riş kapısında oyalandı. Makineden biletini alırken di-kiz aynasından mavi Morris'i araştırdı. Dedektiflerden birisi arabadan inip karşı kaldırımdan koşmaya başla-dı. Diğer arabayı kaldırımda park edecek boş bir yer buldu. Böylece kapalı garajdan dışarıya çıkan hiçbir arabayı gözünden kaçırmayacaktı. Tony beğeniyle ba-şını salladı.

Rolls Royce'u parkın birinci katındaki ofisin ya-nma bıraktı. Ofiste tanımadığı bir gençle karşılaştı.

Çocuğa «Benim adım Tony Cox, arabamı park et ve bana burada uzun süre kalacak arabalardan bir ta-nesini getirmeni istiyorum. Yani bu gün burada kala-cak arabalardan birisini getir» dedi.

Genç adam kaşlarını çatdı. Dalgalı dağınık saçları vardı. Kot pantolonu da yağ lekesinden görünmüyordu. «Arkadaş, ben öyle iş yapamam» dedi.

183

Tony sabırsızca ayağını yere vurdu. «Oğlum aynı sözleri iki kez tekrarlamaktan hoşlanmam. Benim adım Tony Cox.»

Genç adam güldü. Elindeki resimli romanı bırakıp ayağa kalktı. «Senin kim olduğun beni ilgilendirmez, sen...»

Tony onun midesine okkalı bir yumruk indirdi. Sanki kuş tüyü yastığa vurmuş gibi iri yumruğunu in-dirince kof bir ses çıktı. Park bekçisi iki büklüm oldu, inleyerek nefes almaya çalıştı.

Tony, «Oğlum hiç vaktim yok» dedi.

Ofisin kapısı açıldı. «Ne oluyor?» Başında beyzbol kepli yaşlı bir adam içeriye girdi. «Oh, Tony sen mi-sin? Bir şey mi oldu?»

«Neredesin — keneftede sigara mı içiyorsun?» diye Tony huysuzca söylendi. «Takip edilmeyeceğim bir ara-ba istiyorum. Ve acelem var.»

Yaşlı adam, «Sorun değil» diye yanıt verdi. Duvar-daki çengelden bir deste anahtar aldı. «Elimde güzel bir Granada var. İki haftalığına bıraktılar. Üç literlik otomatik, bronz renginde şık...»

«Ne renk olduğu umrumda değil» diyerek Tony anahtarları aldı.

•Adam, «İşte şurada» diye gösterdi. «Ben seninkini park ederim.»

Tony ofisten dışarıya çıkıp Granadaya bindi. Em-niyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı. Şimdi direksi-yonunda yaşlı adamın oturduğu kendi arabasının ya-nma geldi.

«Senin adın ne?»

«Davy Brewester, Tony.»

«Pekâlâ, Davy Brewster» diyerek Tony cüzdanını çıkardı, içinden iki onluk çekti. «Çocuk ağzını açmasın olur mu?»

184

«Sorun değil. Çok teşekkürler.» diyerek Davy para-yı cebine indirdi.

Tony arabayla uzaklaştı. Arabayı kullanırken başı-na kasketini, gözüne de güneş gözlüklerini taktı. Soka-ğa çıktığında, mayi Morris sağ tarafta park etmiş bek-liyordu. Tony sağ elini kaldırıp elini camdan dışarıya çıkartıp arabanın üstünü tutup yüzünü sakladı. Sol eliy-le de direksiyonu tuttu. İkinci dedektif de Tony'nin sol tarafmdaki yaya girişinin ağzını tutmuş, din kitapları satan bir dükkânın vitrine bakıyordu.

Tony dikiz aynasından arkaya bakıp arabayı gazla-yıp uzaklaştı. Polislerin ikisi de kendisini görmemişti.

Tony yüksek sesle, «Kolay oldu» deyip direksiyonu güneye kırdı.

Otomotik vitesli arabanın motoru da çok güçlüydü. Onu kullanmak bir zevkti. Teybi de vardı. Tony kaset-lerinin arasmdan Beatles albümünü bulup ayırdı ve bir puro yakıp kaseti dinlemeye başladı.

Yarım saat sonra çiftlikte paraları sayacaktı.

Felix Laski ile kurduğum dostluk semeresini verdi diye Tony düşündü. Tony'nin kulüplerinden birinin res-toranında tanışmışlardı. Cox gazinoları Londra'daki en lezzetli mutfaklarıyla ün salmıştı. Böyle olmaları ge-rekti. Tony'nin hayattaki düsturu şuydu : Eğer fındık fıstık satarsan, müşterilerin maymunlardır. Kumarha-nelerinde zengin insanlara gerek vardı, yoksa üç beş kuruşluk fiş alacak cebi delikler sayesinde para kaza-nılmazdı. Kendisi pek öyle alayışli yemeklerden hoşlan-mazdı, ama Laski ile tanıştığı gece, para babasının ya-nındaki masada biftek yiyordu.

Restoranın aşçısını ünlü Prunier lokantasından çal-mıştı. Tony adamın bifteklere ne yaptığını bilmiyordu, ama sonuç harikaydı. Yanındaki masada oturan uzun boylu şık bir adam gözüne ilişti: Yaşma göre çok ya-

185

kısıklı bir adamdı. Tony'nin bir bakışta orospu oldu-ğunu anladığı genç bir kızla birlikteydi.

Tony bifteğini bitirmiş, önündeki dağ gibi tatlısını yerken, garson da Laski'ye kanalonu servisini yapıyor-du. Her nasılsa, dolu olan şarap şişesi devrildi. Orospu bir çığlık atıp yerinden fırladı ve bir kaç damla kır-mızı şarap Laski'nin parlak beyaz gömleğine sıçradı.

Tony hemen eyleme geçti. Peçetesini masanın üs-tüne fırlatıp ayağa fırladı, üç garsonla birlikte metr-doteli çağırdı. Önce kazaya sebep olan garsonla konuŖtu. «Çabuk git üstünü deęiŖtir. Cuma günü gel çekini al.» Sonra diğerlerine döndü. «Bernardo bez getir. Giulio sen de bir ŖiŖe Ŗarap. Mösyö Charles müŖterilerimizi baŖka bir masaya yerleŖtir ve bu baydan hesap alma-yın.» Sonunda müŖterilerle konuŖtu. «Ben mal sahibi Tony Cox. Lütfen müessesemizin ikramını kabul edip yemeğinize devam edin. Olanlardan özür dilerim, inŖal-lah mönümüzdeki en pahalı yemekleri seğersiniz, bir ŖiŖe Dom Perignon ile baŖlayalım.»

Laski yanıt verdi. «Böyle Ŗeyler olur.» Hafif aksan-lı gür bir sesi vardı; «Fakat böyle eski moda özür dile-mek çok hoŖ» diyerek gülümsedi.

Orospu, «Benim elbiseme dökülmedi» dedi. Kadının aksanından Tony onun mesleğini doğru tahmin ettiği-ni anladı: Kadın da kendisi gibi Londra'nın aynı ma-hallesinden gelmiŖti.

Ŗef garson «Mösyö Cox, salon dolu. BaŖka boŖ ma-samız yok» dedi.

Tony kendi masasını iŖaret etti. «O masanın ku-suru ne? Çabuk temizleyin.»

Laski «Lütfen yapmayın, sizi yemeğinizden alakoy-mak istemeyiz» dedi.

«Israr ediyorum.»

«O zaman lütfen hep birlikte yiyelim.»

186

Tony karŖısmdakilerin yüzüne baktı. Orospunun bu tekliften hoŖlanmadıęı açıkça belliydi. Erkek acaba sa-dece nezaket gösterisi mi yapıyordu, yoksa gerçekten mi istiyordu? Her neyse, Tony zaten yemeğini bitir-mek üzereydi, eğer birlikte yemek yemekten hoŖlan-mazlarsa hemen masadan kalkabilirdi.

«Sizi rahatsız etmek istemem.»

Laski «Hayır, rahatsız etmezsiniz. Ve ayrıca bana rulette nasıl para kazanacağımı öğretirsiniz.»

Tony «Pekâlâ» diye yanıt verdi.

Bütün geceyi onlarla birlikte geçirdi. Tony Laski ile çok iyi anlaŖtı, tanışmalarının ilk anında kızın Tony hakkındaki düşüncelerinin kıymeti olmadığı anlaŖıldı. Tony onlara kumar kulüplerinde dönen üç kâğıtları an-lattı. Laski de ondan aŖaęı kalmıyordu. Bir öyküyü bir diğeri izliyordu. Böylece karŖılıklı kumar ve hisse se-netleri dünyasmdaki heyecanlı olayları birbirlerine an-lattılar. Laski'nin kendisinin kumarbaz olmadığı fakat kulübe diğer kumarbazları getirmekten hoŖlandıęı an-laŖıldı. O gece kumarhaneye gittikleri zaman, elli po-undluk fiŖ alıp kızın eline tutuŖturup kumar oynama-sını söyledi. Gece iyice kafayı bulan Laski'nin «Herhal-de Ŗimdi onu evime götürüp seviŖmem gerek» demesiyle sona erdi.

O geceden sonra bir kaç kez daha —birbirlerine randevu vermeden— kulüpte buluŖtular ve her seferin-de birlikte kafayı çekip sarhoŖ olup ayrıldılar. Bir süre sonra Tony yeni dostuna eŖcinsel olduğunu açıkladı. Laski bu konuda tepki göstermeyince, Tony onun çok açık fikirli bir adam olduğunu düşündü.

Laski'nin sınıfından birisiyle dostluk etmek Tony'e büyük zevk veriyordu. Restorandaki sahne çok kolaydı ve iyice prove edilmiŖti: bol keseden davranıŖlar, emir verme yetkisi, ağdalı kibarlık, falan filan bunlar ko-

187

laydı. Fakat Laski kadar zeki, zengin, aristokrat çev-relere yakın birisiyle dostluk kurmak büyük bir başa-rıydı.

Dostlukların pekişmesine ilk adımı Laski atmıştı. Bir pazar günü sabaha karşı iyice kafayı bulmuşlar, sarhoş ağızıyla karşılıklı övünüyorlardı. Bir ara Laski paranın gücünden söz etti. «Yeterince para verdin mi, bu kentte öğrenemeyeceğin şey yoktur — hatta İngil-tere Bankasının kasasının şifresini bile öğrenirim.»

Tony «Seks daha güçlü» dedi. . «Ne demek istiyorsun?»

«Seks daha güçlü bir silahtır. Seksi alet ederek Londra'da her şeyi öğrenebilirim.» •

Cinsel dürtülerini çok iyi kontrol altında tutan Las-ki, «Şimdi bundan şüpheliyim» diye yanıt verdi.

Tony omuzlarını silktilti. «Pekâlâ. Bana meydan oku.»

İşte o zaman Laski adımını attı. «Shield petrol araş-tırma sahasını geliştirme lisansı, hükümet açıklama yapmadan önce — kime verildiğini öğren bakalım.»

Tony adamın gözlerinin içindeki ateşi görünce, bu sohbetin önceden planlandığını anladı. «Neden benden daha zor bir şey istemiyorsun?» diye karşı koydu. «Po-litikacılar ve devlet memurlarının ağızından laf almak çok kolaydır.»

Laski gülümsedi. «Bana bu kadarı yeterli.»

«Pekâlâ. Ama ben de sana meydan okuyorum.»

Laski gözlerini kıstı. «Haydi söyle.»

Tony aklına gelen ilk şeyi söyledi. «İngiltere Ban-kasından imha atölyelerine gönderilecek banknotların hangi yoldan gideceklerini öğren.»

Laski büyük bir güven içinde «Bunun için beş ku-ruş bile harcamaya gerek yok» dedi.

İşte böyle başlamıştı. Tony, Ford arabayı Londra'-nın güneyine doğru sürerken kendi kendisine sırtıyor-

188

du. Laski'nin verdiği sözü nasıl yerine getirdiğini bil-miyordu, ama Tony'ninki çocuk oyuncağı kadar kolay-dı. İstedğimiz bilgi kimde? Bakanda. Bakan nasıl biri? Bakire gibi bir adam —sadık bir koca. Karısıyla cinsel yaşantısı ne alemde? Pek iyi değil. Oyunun en eski hi-lesini yutar mı? Hem de nasıl.

Kaset bitince Tony arkasını çaldı. Minibüsün kaç para taşıdığını merak etti — acaba yüz bin var mıydı? Belki de çeyrek milyon. Bundan fazlasına sahip olmak da ayıptı. Kullanılmış beşliklerle dolu torbaları Barc-lay Bankası'na götürürse şüphe çekerdi. Yüz elli bin pa-pel idealdi. Çocukların da her birine beş bin dağıtacak-tı, bir kaç kuruş da harcamalara ayıracaktı. Yasal iş-lerinden aldığı elli bini de hemen iade edecekti. Kara paranın saklanacağı en ideal yer kumarhanelerdi.

Çocuklar kazanacakları beş bini nasıl harcayacak-larını biliyorlardı. Biraz borç ödeyecekler, elden düşme araba satın alacaklar, bir kaç yüzünü iki -veya üç ban-kada açtıkları hesaplara yatıracaklar, karılarına yeni palto alacaklar, kaynakalarına bir kaç kuruş borç ve-recekler, geceyi pubta geçirip ellerinde kalanı da içki-ye yatıracaklardı. Ve böylece ellerinde yine beş kuruş kalmayacaktı. Fakat eğer onlara yirmi bin dağıtacak olsa, hemen hepsi kendilerini bir şey

sanıp şımaracak-lardı. İşsiz güçsüz, önüne gelen her türlü işi yapan adam-ların Fransa'nın güneyindeki villasından söz ettiğini duyunca yasalar kuşkulı olmaya başladılar.

Tony kendi kendisine sırıttı. Para da insanın başı-na dert diye düşündü. Başarının sorunlarından hoşlanı-yorum. Jacko bazı kez tavuklar yumurtlamadan civciv-lerini sayma derdi. Belki de minibüs ağzına kadar eri-tilmeye götürülen eski metal paralarla doluydu.

189

İşte bu çok komik olurdu.

Nerdeyse çiftliğe yaklaşıyordu. Isık çalmaya baş-ladı.

25

Felix Laski yazıhanesinde oturmuş, televizyon ek-ranına bakarken kaim bir zarfı ince şeritler halinde yırtıyordu. Kapalı devre televizyon eğlencelerde fırla-tılan renkli şeritlerin modemi diye düşündü. Ve Laski kendisini 1929 krizini yansıtan eski bir filmdeki endi-şe içinde kıvranan borsa simsarına benzetti. Televizyon ekranında sürekli borsa haberleri ile hisse fiyatların-daki dalgalanmalar ve para haberleri veriliyordu. Pet-rol arama lisansından söz eden yoktu. Hamüton hisse-leri dün beş puan düşmüştü, alım satımda pek hareket yoktu.

Laski zarfı iyice yırttı ve metal çöp kovasına attı. Petrol arama lisansı bir saat önce açıklanmalıydı.

Mavi telefonu açıp 123 numarayı çevirdi. «Üçüncü vuruşta, saat, bir kırkyedi ve elli saniye olacak.» İlan bir saatten fazla gecikmişti. Enerji Bakanlığı'na telefon edip Basın Danışmanlığını istedi. Bir kadın, «Enerji Bakanlığı Başmüsteşarı gecikti» diye yanıt verdi. «O gelir gelmez basm toplantısı başlayacak ve Müsteşar konferansı açar açmaz açıklama yapılacak.»

Laski sizin gecikmelerinizin Allah belasını versin diye düşündü : Ben burda servet kaybediyorum.

İç hattın düğmesine bastı. «Carol» diye seslendi. Ama yanıt alamadı. «Carol» diye kükredi.

Kız kapının arasmdan başını uzatıp baktı. «Özür dilerim, duymadım. Dosya dolabmdaydım.»

190

«Bana biraz kahve getir.»

«Peki efendim.»

Laski «Gelen evrak» sepetinden Precision Tubing — Satış Raporu, ilk üç aylık dosyasını aldı. Ele geçirmeyi düşündüğü firma hakkında yaptırdığı rutin soruşturma raporuydu. Şirket batarken ucuz fiyata ele geçirip sonra biraz para yardımı sayesinde onu kâra geçirmek teorisiyle hareket ederdi. Fakat Precision Şirketinin ge-nişleme kapasitesi var mı? diye merak etti.

Raporun birinci sayfasına baktı, satış müdürünün hazırladığı anlaşılmaz yazılara bakıp yüzünü buruştur-du ve dosyayı bir kenara attı. Oynadığı kumarı kaybe-dince aynı soğukkanlılıkla kabul etmeliydi. Bilinmeyen bazı sebeplerden her şey aksi gidiyordu. Ve Laski'nin canı buna sıkılıyordu. Shield konusu açıklanana kadar dikkatini hiçbir şeye veremeyeceğini biliyordu.

Pantolonun bıçak gibi ütülü çizgisini düzelterip, Tony Cox'u düşündü. Adam iflah etmez bir eşcinsel olması-na rağmen, Laski ondan hoşlanıyordu. İngilizlerin coş-kulu ruh dedikleri şey adamda vardı. Cox da Laski gibi kararlılığı, fırsatlardan yararlanması ve acımasızlığı sayesinde servete kavuşmuştu. Ve yine Laski gibi ye-tiştigi ortamdaki aşağı sınıf terbiyesini törpülemeye

ça-lışıyordu. Laski'nin ondan daha başarılı olmasının se-bebi ondan daha uzun zamandır çalışmasıydı. Cox Las-ki gibi olmak istiyordu ve başaracaktı — elli yaşlarına geldiği zaman kır sağlıklı, seçkin kentsoylu bir beyefendi olacaktı.

Laski Cox'a güvenmesi için hiçbir sebep olmadığı-nı fark etti. Tabii güdülerini dostlarına karşı genç adamın kazık atmayacağını söylüyordu : ama bu dünyanın Tony Cox'ları hepsi kolay insan kandırırlardı. Bir anda Tim Fitzpeterson hakkında neler icat etmişti?

Televizyon ekranında tekrar Hamilton Holding his-

191

se senetlerinin fiyatları yansıdı: bir puan daha düşmüş-tü. Laski keşke şu Tanrının belası bilgisayarda yatay ve dikey satırları kullanmasalar, gözlerimi yoruyor di-ye düşündü. Eğer Hamilton petrol arama lisansını ka-zanamazsa kaybının ne kadar olacağını hesap etmeye başladı.

Eğer 510.000 hisseyi şimdi hemen satabilirse, sade-ce bir kaç bin pound zarar edecekti. Fakat bütün his-seleri bir anda piyasa değerinden elden çıkarması ola-naksızdı. Ve hisseler sürekli değerlerinden yitiriyordu. Aşağı yukarı dışarda yirmi beş bin pound kaybedecek-ti. Ya psikolojik yıkımı — giriştiği her işten başarılı çıkmakla ün kazanmıştı.

Başka tehlikeye attığı bir şey var mıydı — Laski'-nin ona verdiği bilgiyle Cox'un yasa dışı bir şey yapa-cağına şüphe yoktu. Mamafih, Laski onun ne yapaca-ğını bilmediği için Cox'un suç ortağı olamazdı.

Fakat ne de olsa İngiltere'nin resmi sırlarını ihlal etmişti — Doğu Avrupalı ölçülerine göre büyük bir suç sayılmazdı, ama İngiltere'de yasayı ihlal etmek bağış-lanmazdı. Devlet memuruyla samimiyet kurup onun ağ-zından gizli bilgileri almak suçtu. Laski zor fakat ola-naksız olmayı başarmıştı. Peters'a büyük bir gün mü diye sormuş, Peters da «Öyle günlerden birisi» diye ya-nıt vermişti. Sonra Laski de Cox'a 'Bugün' diye haber vermişti. Pekâlâ, eğer Cox ve Peters ifade vermeye ik-na edilirlerse, o zaman Laski mahkûm olurdu. Fakat Peters sırrı açıkladığını dahi bilmiyordu ve hiç kim-senin aklına Peters'a soru sormak gelmezdi. Pekâlâ, ya Cox tutuklanırsa? İngiliz polisi ne yapıp edip, hatta beyzbol sopası kullanmak zorunda kalsalar bile tutuk-ladıkları adamları konuşturmasını bilirdi. Cox belki de bilgiyi Laski'den aldığını söyleyecekti, sonra polis de o gün Laski'nin neler yaptığını araştıracaktı. Ve böy-

192

lece sabahleyin erken saatlerde Peters ile kahve içtiği anlaşılacaktı...

Fakat bu çok uzak bir ihtimaldi. Laski, Hamilton işinde daha endişeliydi. Bunu bir an önce bitirmeliydi.

Telefon çalınca Laski yanıt verdi. «Evet?»

Carol, «Threadneedle Sokağından — Bay Ley arı-yor» dedi.

Laski dilini çıkarttı. «Herhalde Pamukbank hak-kında. Onu Jones'a bağla.»

«Pamukbank ile görüşmüş, ayrıca Bay Jones evine gitmiş.»

«Evine mi gitmiş? Pekâlâ, bana bağla.»

Carol'un «Bay Laski'yi bağlıyorum» dediğini duydu.

«Laski?» diye aristokrat lehçesiyle tiz bir ses bağır-dı.

«Evet.»

«İngiltere Bankasından Ley.»

«Nasılsın?»

«İyi günler. Şimdi beni dinle eski dostum.» —Bu sözleri duyan Laski'nin gözleri yuvalarında döndü— «Fett ve Şirketi adına çok büyük miktarda bir çek yaz-mışsın.»

Laski'nin yüzü bembeyaz oldu. «Aman Tanrım, çe-ki hemen tahsile mi verdiler?»

«Evet, tabii, daha mürekkebi kurumadan tahsile getirdiler. Şimdi sorun çekin Pamukbank'a ait olması, senin de açıkça bildiğin gibi, o zavallı küçük bankanın bu miktarı ödeyecek parası yok. Beni anlıyor musun?»

«Tabii anlıyorum.» Tanrının belası herif sanki kar-şısında küçük bir çocukla konuşuyordu. Laski bu tip davranışlara sinirlenirdi. «Bu parayı hemen temin et-meleri için verdiğim talimatı yerine getirmedikleri an-laşılıyor. Mamafih memurlarım adına özür dilerim, bel-

193

ki de parayı temin edecek zamanımız var zannetmişler-dir.»

«Mmmm. Tanrının belası çeki imzalamadan para-nı hazırlasan daha iyi olur, yani kendi güvenliğin açı-sından daha iyi olur değil mi?»

Laski hızla düşündü. Allah kahretsin, eğer petrol araştırma lisansını kimin kazandığını açıklamış olsa-lar basma bunlar gelmeyecekti. ^ Tanrının cezası Jo-nes hangi cehenneme kaybolmuştu? «Bu çek Hamu-tun Holding'in hisselerine karşılık verilmiştir. Ben his-selerin teminat olarak kabul edileceğini...»

Ley onun sözünü kesti, «Oh, canım hayır. Böyle bir şey yapamazsınız. İngiltere Bankası, borsa pa-za-rındaki spekülasyonlarıyla uğraşmıyor.»

Laski, evet belki uğraşmıyor diye düşündü, ama eğer açıklama yapılsaydı, Hamilton Holding'in şimdi bir petrol kuyusuna sahip olduğunu öğrenecektiniz ve şimdiki kopardığınız kıyamete gerek kalmayacaktı. Bir an belki lisansı Hamilton Holding'in kazanmadığını bildikleri için kıyamet koparıyorlar diye Laski'nin ak-ımdan geçti. Öfkesinden yerinde duramıyordu. «Bakm, siz bankasınız, ben yirmi dört saatlik paranıza faiz ödüyorum...»

«Bankamız para pazarındaki oyunlara alışık de-ğildir.»

Laski sesini yükseltip bağırdı. «Eğer bana kısa bir süre tanırsanız bu parayı temin edebileceğimi biliyor-sunuz! Eğer geri çevirirseniz bütün şöhretim bir anda sıfıra düşer. Saçma sapan bir gelenek yüzünden Tan-rının belası iğrenç bir milyon için bir gecede beni mahv mı edeceksiniz?»

Ley'in sesi buz gibi soğudu. «Bay Laski, bizim ge-leneğimizin maksadı sizin gibi verdikleri şeref sözünü tutmayan insanları mahvetmektir. Eğer bu parayı bu

194

gün çekemezlerse, çeki tahsil ettirmek isteyenlere kar-şılığı olmadığını söylemek zorunda kalacağım. Şu de-mektir ki, bir buçuk saat içinde Threadnedge Soka-ğına bir milyon pound nakit para getirmek zorunda-sınız. İyi günler.»

Laski «Allah belanı versin» dedi ama karşı taraf-tan telefon kapanmıştı. Almacı öfkeyle yerine bıraktı. Aklı sürekli çalışıyordu. Hemen bir milyon bulmalıydı... bir milyonu bulmanın bir yolu olmalıydı değil mi?

Telefonla konuşurken sekreteri kahvesini getirmiş-ti. Carol'un içeriye girdiğini fark etmemişti. Kahvesin-den bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

«Carol!» diye kükredi.

Sekreteri kapıyı açtı. «Evet?»

*%üzü öfkeden mosmor kesilmişti, titreyen elleriyle değerli porselen fincanı alıp metal çöp kutusuna atın-ca bir şangırtı koptu. «Tanrının belası kahve soğuk-tu!» diye avaz avaz bağırdı.

Kız kapıyı çekip dışarıya kaçtı.

ÖĞLEDEN SONRA SAAT: İKİ

26

Genç Billy Johnson, Tony Cox'u arıyordu, ama onu nerede aradığını unutuyordu.

Hep birlikte hastaneden döndükten sonra elinden geldiğince çabuk evden kaçmıştı. Annesi çılgık çılgına bağıırıyordu. Kapının önünde bir kaç polis memuru bekliyordu, Jacko'yu da soruşturmalara yardımcı ol-ması için karakola götürmüşlerdi. Eve gelip giden kom-şular ve akrabalar da Billy'nin aklını iyice karıştırmışlardı. Billy sessizlikten hoşlanırdı.

Billy'e öğle yemeği vermek hiç kimsenin aklına gelmemişti. Zaten hiç kimse kendisiyle ilgilenmiyor-du. Onun için bir kutu bisküvi yiyip, arka kapıdan so-kağa çıkmış, üç ev uzakta oturan Bayan Glebe nere-ye gittiğini sorunca teyzesinin evine renkli televizyon seyretmeye gideceğini söylemişti.

Yürürken olayları düşünmeye başlamıştı. Yürü-mek düşünmesine yardımcı oluyordu. Aklı karışınca, yoldan geçen arabalara, insanlara veya dükkânların vitrinlerine bakıp akimi dinlendirebilirdi.

Önce teyzesinin evine doğru yürüdü, sonra aslın-da teyzesinin evine gitmek istemediğini anımsadı. Ba-yan Glebe'ye yalan söylemişti. Sonra nereye gittiğini

197

düşünmesi gerekti. Plakçı dükkânın önünde durup vit-rindeki plaklara baktı. Parlak renkli plak kapakları-nın üstündeki yazıları bin bir güçlülle okuyup, onları radyoda duyduğu şarkılarla eşlemeye çalıştı. Bir pika-bı vardı ama hiçbir zaman plak alabilecek kadar pa-rası olmamıştı. Anne ve babasının müzik zevki de Billy'-nin zevkine uymuyordu. Annesi ağır hüzünlü şarkıları seviyordu. Babası da bando müziğinden hoşlanıyordu. Billy ise Rock and Roll seviyordu.

Tony Cox da Rock and Roll seviyordu...

Evet. Tony Cox'u aradığını hatırlamıştı.

Bethnal Green'e gittiğini sandığı yola doğru yü-rümeye başladı. Doğu Yakasını avucunun içi gibi bili-yordu —her sokağını, her dükkânını, bütün bombalan-mış sahaları, çöplüklerini, kanallarını, parklarını— fa-kat onları parça parça tanıyordu. Yıkılacak evler böl-gesini geçti ve büyükannesi Parker'in burada yaşadığ-ını anımsadı. Büyükannesi diğer evler yıkılırken inat-la kapısının önünde oturup evini yıktırmamış ve za-türreeye tutulup ölünce, Londra'nın Tower

Hamlet ka-zasının belediyesi de rahat bir nefes almıştı. Billy bu olayı büyük bir ilgiyle izlemişti: Sanki televizyon oyun-larına benziyordu. Evet, Londra'nın Doğu Yakasını avucunun içi gibi tanıyordu. Fakat tanıdığı yerleri ak-lında birleştiremiyordu. Commercial Yolunu ve Mile End Yolunu biliyordu ama bu iki yolun Aldgate'e bir-leştiğini bilmiyordu. Her şeye rağmen nerede olursa olsun evinin yolunu bulmakta zorluk çekmezdi. Ama bazı kez evinin yolunu araması uzun sürerdi. Eğer ger-çekten kaybolursa bu kez de Moruk Bili devriye ara-basıyla Billy'i evine getirirdi. Bütün polisler babasını tanıyordu.

Wapping'e ulaştığı zaman bir an için yine nereye gittiğini unuttu. Fakat herhalde gemileri görmeye gi-

198

diyordum diye düşündü. Parmaklıkların arasındaki aralıktan içeriye girdi. Snowy White ve Bobby Toms ile aynı delikten içeriye girmişler ve o gün bir fare yakalamışlardı. Çocuklar yakaladıkları fareyi Billy'e verip eve annesine götürmesini, çünkü çay saatinde an-nesi onunla hoşuna giden bir şey pişireceğini söylemiş-lerdi. Tabii fareyi görmek annesinin hoşuna gitmemiş-ti. Korkuyla havaya fırlamış, elindeki şeker paketini düşürüp çığlık atmıştı. Sonra annesi oturup ağlamış ve çocukların Billy ile alay etmemeleri gerektiğini söy-lemişti. İnsanlar sık sık Billy'e oyun oynuyorlardı, ama Billy onların yaptıklarına aldırmıyordu, insanın arka-daşı olması güzeldi.

Billy bir süre dolaştı. Küçüklüğünde burada daha çok gemi bulunduğunu zannetti. Bu gün sadece bir gemi vardı. Hem de çok büyüktü. Dibi iyice suya bat-mıştı. Geminin yanmda yazan ismini okuyamadı. Adam-lar gemiden aldıkları varilleri depoya taşıyorlardı.

Durup bir süre adamlara baktı. Sonra içlerinden birisine sordu : «Onların içinde ne var?»

Sırtında uzun bir ceket ve başında kasket olan adam:

«Şarap var arkadaşım» dedi.

Billy şaşırdı. «Gemide mi? İçi şarap mı dolu? Dolu mu?»

«Evet, arkadaş. Cheau Morocco, geçen Perşembe gününün mahsulü.» Bütün adamlar bu sözlere gülüş-tü. Billy onların neden güldüklerini anlayamadı. Ama yine onlarla birlikte güldü. Adamlar bir süre çalıştık-tan sonra, konuştuğu adam «Senin burada ne işin var?» diye sordu.

Billy bir an düşündü, sonra «unuttum» diye yanıt verdi.

Adam dikkatle onun yüzüne baktı, sonra diğerle-

199

rine ağzmm içinden bir şeyler mırıldandı. Billy onla-rın verdiği yanıtın bir kısmım duydu : «Tanrının bela-sı içkinin içine düşebilir.» Birinci adam deponun içine girdi.

Bir süre sonra, liman polisi geldi. Adamlara dönüp «Sözünü ettiğiniz çocuk bu mu?» diye sordu. Hepsi başlarını salladılar. Sonra polis dönüp Billy ile konuş-tu.

«Kayıp mı oldun?»

Billy «Hayır» diye yanıt verdi.

«Nereye gidiyorsun?»

Billy hiçbir yere gitmediğini söyleyecekti, ama bu-nun yanlış bir yanıt olacağını düşündü. Birdenbire gi-deceği yeri anımsadı. «Bethnal Green.»

«Pekâlâ, gel benimle hangi yoldan gideceğini gös-tereyim.»

Her zaman biraz direnmek isteyen Billy polisin ya-nında liman kapısına doğru yürüdü.

Polis «Öyleyse senin evin nerede?» diye sordu.

«Yew Sokağında.»

«Annen senin nerede olduğunu biliyor mu?»

Billy polisin de, Bayan Glebe'den farkı olmadığını düşündü ve hemen yalan yanıtı yapıştırdı. «Evet. Tey-zemin evine gidiyorum.»

«Yolu bildiğine emin misin?»

«Tabii.»

Kapının önüne gelmişlerdi. Polis dikkatle Billy'-nin yüzüne baktı. Sonra kararmı verdi. «Pekâlâ, hay-di sallanma git. Sakm doklarda dolaşma — dışarda daha güvencedesin.»

Billy «Teşekkürler» dedi. Söylenenleri anlamadığı zaman insanlara teşekkür ederdi. Yürüyüp uzaklaştı.

Şimdi daha kolay anımsıyordu. Babası hastanede yatıyordu. Ve kör olacaktı. Bütün suç Tony Cox'da idi.

200

Billy bir kör adam tanıyordu — hayır, eğer Kör Thatc-her'ı da sayarsa iki kör adam tanıyordu. Ama Thatc-her akardiyonunu alıp Londra'nın Batı yakasına git-tiği zaman kör oluyordu, isle of Dogs'daki iğrenç ko-kulu pis evde yaşayan Hocraft ise gerçekten kördü. Elinde beyaz bir baston taşırdı. Babası da gözünde göz-lük elinde beyaz bastonla yavaş yavaş yürüyüp basto-nuyla yerlere vuracak, mıydı? Billy bunu düşününce üzüldü.

Ağlamadığı için insanlar kendisinin üzülmeyiğini düşünüyorlardı. Bebekliğinde ağlamadığı için diğer in-sanlardan farklı olduğunu anlamışlardı. Ağlamamak için bazen canını yakardı. Annesi bazen «Duyguları var, ama asla göstermez» dedi.

Babası annesinin ikisine yetecek kadar üzüldüğü-nü söylerdi.

Snowy ve Tubb'nin yaptığı çirkin fare şakası fi-lan gibi olaylar olunca Billy içinde bir şeylerin kayna-dığını hisseder, çığlık atmak veya bağırarak gibi bir şeyler yapmak isterdi ama yapamazdı.

Fareyi öldürünce öfkesi geçmişti. Fareyi bir elinde tutup diğer elindeki tuğla parçasını hayvanın kafasına indirmiş ve öldürmüştü.

Tony Cox'a da böyle bir şey yapacaktı.

Fakat Tony'nin fareden daha büyük olduğunu anımsadı — aslında Billy'den daha büyüktü. Yine şa-şırınca bu düşünceyi kafasından attı.

Yolun sonunda durdu. Köşedeki evin altmda bir dükkân vardı— içinde her şeyin satıldığı eski dükkân-lardan birisiydi. Billy dükkânın sahibinin Sharon adın-daki uzun saçlı güzel kızını tanıyordu. Bir kaç yıl ön-ce Sharon ona memelerini elletmişti. Fakat sonra Billy'-nin yanından kaçmış ve bir daha onunla konuşma-mış ti. Günlerce kızın bluzunun altındaki küçük yuvar-

lak yumruları ve onlara dokunduğu zaman hissettik-lerinden başka bir şey düşünememişti. Sonunda başın-dan geçen deneyimin hayatta bir kez meydana gelen o güzel şeylerden biri olduğuna inanmıştı.

Billy dükkândan içeriye girdi. Kaim çizgili iş tu-lumu giyen Sharon'un annesi tezgâhın arkasında du-ruyordu. Billy'yi tanımadı.

Billy gülümsedi. «Merhaba?»

Kadın huzursuzdu. «Size yardım edebilir miyim?»

Billy «Sharon nasıl» dedi.

«Teşekkürler, iyi. Şimdi burada değil. Onu tanı-yor musun?»

«Evet.» Billy bakışlarını dükkânın içindeki çeşitli mallarm üstünde dolaştırdı. Bana bir kez memelerini elletti diye yanıt vermek istedi, ama doğru olmayaca-ğını biliyordu. «Onunla oynardık.»

Kadının istediği yanıtı, verdiğini onun rahatlama-sından anladı. Kadın gülümseyince Billy onun da diş-lerinin babası gibi kahverengi lekeli olduğunu gördü. Kadın, «İstedğin bir şey var mı?» diye sordu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Ve Sharon tez-gâhın arkasındaki kapıdan içeriye girdi. Billy onu gö-rünce şaşırdı. Yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Saçı kısa kesilmişti, memeleri de iyice büyümüşü. Ti-şörtün altmda sallanıyordu. Uzun bacaklarına dar bir kot pantolon giymişti. «Hoşça kal anne» diyerek koşa-rak dışarı çıkmak üzereydi.

Billy «Merhaba Sharon» dedi.

Sharon durup onun yüzüne baktı. Sonra onu ta-nıdı. «Oh, merhaba, Billy. Acele etmeliyim» diyerek dükkândan çıkıp gitti.

Annesi utanmıştı. «Özür dilerim — onun yukarda olduğunu unutmuştum...»

«Zıyanı yok. Ben de çoğu zaman bir çok şeyi unu-turum.»

«Evet, satın almak istediğin bir şey var mı?» diye kadın yineledi.

«Bıçak istiyorum.»

Billy birdenbire bunun aklma nasıl geldiğini anla-madı, ama doğru bir şey istediğini biliyordu. Tony Cox gibi güçlü kuvvetli bir adamın başına tuğla vurmanın anlamı yoktu — sonra o da Billy'e vuracaktı. Onun için Kızılderililer gibi onu arkadan bıçaklamalıydı.

«Kendin için mi yoksa annen için mi?»

«Benim.»

«Ne yapacaksın?»

Billy ne yapmak istediğini ona söylememesi gerek-tiğini biliyordu. Kaşlarını çattı. «Bir şeyler keseceğim. İp filan gibi şeyler.»

«Oh.» Kadın vitrindeki eşyaların arasından erkek izcilerin çakılarına benzer kılıflı bir bıçak aldı.

Billy pantolonun cebindeki bütün paraları çıkart-tı. Para hesabını pek bilemiyordu — onun için bütün paralarını çıkartıp dükkân sahibinin önüne koyuyor, o da gereği kadarmı arasından alıyordu.

Sharon'un annesi paralara baktı. «Ama bu para çok az» dedi. «Az mı?» Kadın içini çekti. «Evet, özür dilerim.»

Kadın bıçağı tekrar vitrine koydu ve raftan bir pa-ket jiklet aldı. «Al.»

Billy avucundaki paraları kadma uzattı. Kadın da arasından iki tane seçip aldı.

Billy, «Teşekkürler» dedi. Dükkândan sokağa çık-tı, jiklet paketini açtı. Bütün jikletleri bir anda ağzı-na atıp çiğnemekten hoşlanırdı. Jikletleri ağzına atıp

203

neşeyle çiğneyerek yürümeye başladı. Bir an gideceği yeri tekrar unuttu.

Kaldırımında çukur kazan adamların yanında durup bir süre onları seyretti. Adamların başları Billy'nin ayakları hizasındaydı. Çukurun duvarlarının aşağıya indikçe renk değiştirmesi ilgisini çekti. Önce bir kat kaldırım vardı. Sonra onun altında zifte benzer bir şey, ardından gevşek kahverengi toprak, sonra ıslak kil. En dipte tertemiz betondan yapılmış yepyeni bir boru vardı. Kaldırımların altına neden boru düşüyor-lardı? Billy bilmiyordu. Aşağıya inip seslendi: «Neden kaldırımın altmda boru düşüyorsunuz?»

İşçi başını kaldırıp, «Ruslardan saklamak için» dedi.

«Oh.» Billy sanki anlamış gibi başını salladı. Bir süre sonra yine yürümeye başladı.

Karnı acıkmıştı. Fakat öğle yemeğine eve dönme-den önce yapması gereken bir şey vardı. Öğle yemeği-mi? Baba hastanede yattığı için öğle yemeğinde bir paket bisküvi yemişti. İşte bu yüzden Bethnal Green'e gelmişti. Ama aradaki bağlantıyı kuramıyordu.

Köşeyi dönüp, duvarın yukarısmdaki sokak levha-sına baktı. Ve Quill Sokağı yazdığını gördü. Şimdi anım-samıştı. Tony Cox bu sokakta oturuyordu — on altı numarada. Gidip kapıyı çalacak...

Hayır. Nedenini bilmiyordu, ama arka kapıdan usulca eve girmeliydi. Evin arkasında küçük bir bah-çe vardı. Billy, Tony'nin evinin arka bahçesine gelene dek yürüdü.

Jikletinin tadı bozulmuştu. Ağzından çıkartıp at-tı. Sonra usulca bahçe kapısının çengelini açıp par-maklarının ucuna basa basa yürüdü.

204

27

Tony Cox «ödünç» aldığı arabanın sahibini dü-şünmekten ziyade kendi rahatı için Ford'u balçık ça-mur yolda ağır ağır sürüyordu. İsmi olmayan yol, çift-lik evine kadar uzanıyordu. Bir ahır, boş terk edil-miş bir ev ve onun etrafını çevreleyen dönümleree bereketsiz topraklar, eskiden Toprak Geliştirme Limi-ted Şirketi adında Tony Cox'a avuç dolusu borcu olan iğrenç kumarbaza aitti. Ahıra, arada sırada yangımdan kurtarılıp değerinin çok altında satm alman mâllar depolanıyordu. Onun için minibüsün ve bir arabanın çiftlik evine gelmesi garip değildi.

Yolun ucundaki beş parmaklıklı kapı açıktı. Tony arabayla bahçeye girdi. Mavi minibüs ortalıkta görün-müyordu, ama Jesse çiftlik evinin duvarına dayanmış sigara içiyordu. Gelip Tony'nin arabasının, kapısını açtı.

Hiç vakit kaybetmeden, «Tony, işler istediğimiz gibi gitmedi» dedi.

Tony arabadan dışanya fırladı. «Para burada mı?»

«Minibüste,» Jesse başıyla ahırını işaret etti. «Ama başımıza gelmedik kalmadı.»

«Haydi içeriye girelim — burası çok sıcak.» Tony ahırın kapısını omuzlayıp içeriye girdi. Jesse de onu izledi. Ahırın içinin üçte birini paketleme kutuları kap-lamıştı. Tony bir kaç tanesinin üstündeki etiketleri oku-du : İçlerinde askeri üniforma ve kaputlar vardı. Ma-vi minibüs kapının karşısında duruyordu. Tony orijinal plakanın üstüne iple ticari plaka bağlandığını gör-dü.

Şaşkınlıkla «Sen ne dümenler çevirmek istiyor-sun?» diye sordu.

«Oh, inan bana Tony başımdan geçenleri duyun-ca aklın duracak. Bak neler yapmam gerekti.»

205

«Haydi Tanrının cezası sallanma da anlat!»

«Pekâlâ, önce birisiyle kaptım — bak adamın arabasına hafifçe çarptım. Fakat herif arabadan fırladı ve polis çağırmak istedi. Benim ne yapmam ge-rekti, hemen ordan toz olmalıydım. Fakat, herif yolun üstüne dikildi, ben de ona çarpıp kaçtım.»

Tony usulca küfür etti.

Şimdi Jesse'nin yüzünden korktuğu anlaşılıyordu. «Pekâlâ, yasanın benim peşime düştüğünü biliyorum. Onun için bir benzin istasyonunda durup arka taraf-taki kenefe gitme numarasıyla bir çift ticari plaka ile iş tulumu yürüttüm.» Sanki kendi davranışlarını tas-vip edermişcesine hevesle başını salladı. «Sonra bura-ya geldim.» Tony hayretle onun yüzüne bakıp, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. «Seni çalgın hergele» diye kıkırdadı.

Jesse rahatlamıştı. «En iyi şeyi yapmışım değil mi?»

Tony'nin kahkahası kesildi. «Çılgın hergele» diye yineledi. «Minibüs dolusu çalınmış para ile durup...» göğsü şişti ve tekrar bir kahkaha attı — «Bir benzin-cide durup iş tulumu yürüttün ha!»

Korkusu geçen Jesse de rahatlayıp güldü. Sonra yine ciddileşti. «Ama sana daha kötü haberim var.»

«Tanrının belası çabuk söyle ne var?»

«Minibüsün şoförü kahramanlık yapmaya kalkıştı.»

Tony telaşla «İnşallah onu öldürmedin?» dedi.

«Hayır, onun kafasına vurup bayılttım. Fakat iti-şip kakışma sırasında Jacko'nun silahı ateş aldı.» Bir an duraksadı «Ve Sağır Willie vuruldu. Hem de sura-tının ortasından. Tony, durumu kötü.»

«Oh, bok canına.» Tony birdenbire üç bacaklı eski tabureye çökuverdi. «Oh, zavallı yaşlı Willie. Onu has-taneye götürdüler mi?»

206

Jesse başını salladı. «Onun için Jacko burada de-ğil. "VWillie'yi hastaneye götürdü. Ama oraya kadar sağ kalabildi mi...»

«Çok mu kötüydü?»

Jesse başını salladı.

«Oh, bok canına.» Bir süre konuşmadan oturdu. «Zavallı bu sağır Willie'nin de hiç şansı yoktur. Kula-ğından birisi zaten sağır, oğlu geri zekalı, karısı desen cadıdan farkı yok — ve şimdi de bu olay başına gel-di.» Üzüntüyle dilini çıtlattı. «Ona çift hisse verelim, fakat vereceğimiz para onun başını tamir edemez ki.» Yerinden kalktı.

Jesse minibüsün kapısını açtı, Tony'nin gazabına hedef olmadan kötü haberi açıkladığına seviniyordu.

Tony ellerini birbirine sürtüştürdü. «Pekâlâ, ba-kalım burada neler var.»

Minibüsün arkasında dokuz gri çelik kasa vardı. İki yanındaki kulplarıyla ve üstlerindeki çift kilitleriy-le askerlerin metal sandıklarına benziyordu. Hepsi de ağırdı. İki adam onları tutup minibüsten indirip ahı-rın ortasına dizdiler. Tony haris bakışlarla onları süz-dü. Yüzündeki ifadeden adeta cinsel zevk duyduğu an-laşılıyordu. «Tıpkı Ali Baba ve Tanrının belası kırk haramiler gibi dostum» dedi.

Jesse ahırın köşesindeki kaim torbanın içinden plastik patlayıcıları, telleri çıkardı. «Keşke Willie bu-rada olsaydı da sandıkları o patlatsaydı» dedi.

Tony, «Keşke herkes burada olsaydı» dedi.

Jesse sandıkların kapaklarını uçurmaya hazırlan-dı. Pelteye benzeyen patlayıcıları kilitlerin etrafına ya-pıştırdı. Kapsül ve fitilleri tellerle tutturdu ve hepsi-nin ucunu küçük bir bombanın ucuna bağladı.

Onun yaptıklarını seyreden Tony «İşin ustası ol-muşsun» dedi.

207

Jesse sırtıttı. «Willie yaparken ben de onu seyre-derdim. Belki artık ben şirketin birinci...»

Tony «Willie henüz ölmedi» diye homurdandı. «Bil-diğimiz kadarıyla ölmedi.»

Jesse tetiği ve arkasmdan sallanan telleri dışarı-ya çıkardı. Tony de onun peşinden gitti.

Tony «Minibüsü dışarıya çıkar, benzin alev filan alır da, ne demek istediğimi anladın değil mi?» dedi.

«Tehlike yok ki...»

«Daha önce patlayıcılarla hiç uğraşmadın değil mi. Ben tehlikeyi göze alamam.»

«Pekâlâ.» Jesse arka kapılarını kapatıp minibüsü ahırdan dışarıya çıkarttı. Sonra kaportayı açıp tetiğin dişli maşalarını minibüsün aküsüne bağladı.

«Soluğunu tut» diyerek tetiğe bastı.

İçerden boğuk bir patlama duyuldu.

İki adam tekrar ahırdan içeriye girdiler. Sırayla yan yana duran sandıkların kapakları çarpuk çarpuk açılmıştı.

Tony «Aferin iyi iş becerdin» dedi.

Bütün sandıkların içi ağzına dek deste deste pa-ralarla doluydu. Yirmilik banknotlar boyuna, onluklar enine ve beşlikler de derinlemesine yerleştirilmişti, her sandıkta bin tane deste vardı. Her destede ise yüz bank-not. Yani her sandıkta yüz bin banknot vardı.

İlk altı sandıkta on şilinlik çarşaf gibi değersiz banknotlar bulunuyordu.

Tony «Ulu Tanrım» dedi.

Diğerinde birlikler vardı. Fakat sandık dolu değil-di. Tony sekiz deste saydı. Sonuncu sandıkta da birlik-ler vardı ama doluydu. Tony, «İşte bu iyi. Tam iste-diğim gibi» dedi.

En sonuncu sandık da onluklarla doluydu.

Tony «Tanrı yardımcımız olsun» diye mırıldandı.

208

Jesse'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. «Tony ne ka-dar?»

«Oğlum, bir milyon, yüz seksen bin İngiliz lirası.»

Jesse neşeyle bağırdı. «Zenginiz! Hem de bok gibi zenginiz!»

Tony'nin yüzü asıktı. «Sanırım bütün onlukları yakabiliriz.»

Jesse onun aklım kaçırdığını sandı. Ve hayretle yüzüne baktı. «Sen neden söz ediyorsun? Yoksa kafa-yı mı üşüttün?»

Tony dönüp Jesse'yi kolundan yakaladı, canını acı-tana dek sıktı. «Dinle. Eğer Rose ve Crown'a gidip ya-rım şişe acı bira ile etli börek istesen, ve bedelini de onlukla ödeşen, eğer bu bir hafta aynı şekilde de-vam etse, senin hakkmda ne düşünürler?»

«Bir yerden iyi bir voli vurduğumu düşünürler. Tony kolumu acıtıyorsun.»

«Ve oradaki solucanlardan birisinin çenesini tut-mayıp baklayı ağzından çıkarması kaç dakika sürer? Beş dakika mı?» Jesse'nin kolunu bıraktı. «Bu para çok Jesse. Senin en büyük derdin kafanın çalışmama-sı. Bu kadar parayı bir yerde saklaman gerek — ve eğer bu para bir yerde saklanırsa moruk Bili de koku-yu alıp bulur.»

Jesse bu düşünceyi sindiremeyecek kadar radikal buldu. «Fakat parayı çöpe atamazsın -ya.»

«Sen beni dinlemiyorsun değil mi? Sağır Willie'yi göz altında tutuyorlar herhalde? Minibüsün şoförü Wil-lie ile soygunu birbirine bağlayabilir değil mi? Ayna-sızlar Willie'nin benim şirketimde çalıştığını biliyor sa-nırım. Öyleyse bu soygunu bizim yaptığımız anlaşılır değil mi? Bu gece senin evine baskın yapıp şilteleri ke-sip, patates çuvalarım delip parayı arayacaklarına ha-yatın üstüne bahse girerim.. Şimdi beşlikler ve birlik-

209

ler bütün hayatm boyunca biriktirdiğin üç beş kuruş olabilir, ama ellilikler ve onluklar yok edilecek anla-şıldı mı?»

Jesse «Bu söylediklerinin hiç biri benim aklıma gelmemişti» dedi.

«Evet, buna ince düşünmek denir.»

«Sanırım bu kadar çok parayı Abbey National'a koyamazsm. Hiç kimsenin bu kadar çok parası olmaz. Eğer olursa bir yerden voli vurduğun anlaşılır değil mi?» Jesse anladığını belirtmek için Tony'ye tekrar açıklıyordu. «Öyle değil mi?»

«Evet.» Tony onun söyledikleriyle ilgilenmiyordu. Soygundan elde edilen büyük miktardaki parayı nasıl yok edeceğini düşünüyordu.

«Elinde bir milyon papelle gidip Barclay Banka-sında hesap açtıramazsrn değil mi?»

Tony alayla «Evet, kafan çalışmaya başladı» dedi. Birdenbire ters ters Jesse'nin yüzüne baktı. «Ah, tabii bir tomar parayla bankadan içeriye kim girse şüphe uyandırır değil mi?»

Jesse şaşkına dönmüştü. «Evet, hiç kimse şüphe uyandırmadan hesap açtıramaz.»

«Şimdi anladın mı?» Tony paketlenmiş kutular-daki ordu malzemesini işaret etti. «Şu kutulardan bir kaç tanesini aç. Senin Kraliyet Deniz Kuvvetleri eri gibi giyinmeni istiyorum. Aklıma çok parlak bir fikir geldi.»

28

Gazetede editörler öğleden sonraları çok nadir top-lantı yapardı. Editörlerin bazen «Sabah toplantıları eğ-

210

lenceli geçer, öğleden sonra ise çalışılır» derlerdi. Öğ-le yemeğine kadar herkes büyük bir gayretle gazeteyi bir an önce yayınlamaya çalışır. Saat ikide artık be-lirli bir şey yapılmaz. Geç kalınmıştır. Gazetenin ne-ler içereceği aşağı yukarı belirlenmiştir. Günün bir çok haberi basılmış ve dağıtılmıştır, editörler de bu ara-da biraz zihinlerini dinlendirmeye hak kazanmışlardır. Fakat yönetim kadrosunun karar vereceği bir haber çıkar düşüncesiyle gazeteden ayrılamazlar. Arthur Cole işte böyle bir haberi yakaladıklarına inanıyordu.

Cole ve nöbetçi haber müdürü, genel yayın mü-dürünün büyük beyaz masasının karşısında oturuyor-lardı. Cole'un solunda muhabir Kevin Hart, sağında ise Kent Haberleri Müdürü Mervyn Glazier oturuyor-du.

Genel Yayın müdürü bir deste mektubu imzala-dıktan sonra başını kaldırıp baktı. «Ne var?»

Cole, «Tim Fitzpeterson yaşayacak. Petrol lisansı açıklaması ertelendi. Para taşıyan minibüsü soyanlar bir milyon İngiliz lirasını alıp kaçtılar ve bütün İn-giltere ayağa kalktı.»

«Ve?»

«Bir şey daha var.»

Genel Yayın müdürü purosunu yaktı. Eğer doğru-yu söylemek gerekirse pinekleme devresinin böyle he-yecanlı öykülerle kesildiğine sevinmişti. «Haydi anlat.»

Cole, «Sabahleyin Kevin'in gelip toplantıyı kes-tiğini hatırlıyorsunuz. Tim Fitzpeterson'dan aldığı te-lefon onu biraz heyecanlandırmıştı.»

Genel Yayın müdürü hafifçe gülümsedi. «Eğer genç muhabirler heyecanlanmazlarsa, ihtiyarladıkları zaman nasıl çalışırlar?»

«Pekâlâ, Kevin büyük haber yakaladım demekle belki de haklıydı. Fitzpetersona şantaj yapan adamlar-

211

rm isimlerini hatırlıyor musunuz? Cox ve Laski.» Cole başını çevirip Hart'a baktı. «Pekâlâ Kevin anlat baka-lım.»

Hart bacak bacak üstüne atıp öne doğru eğildi. «Bir başka telefon daha geldi. Bu kez kadın adını ve evinin adresini verdi. Kocasını William Johnson'un pa-ra soygununa karışıp vurulduğunu ve kör olduğunu, soygunu da Tony Cox'un düzenlediğini söyledi.»

Genel Yayın müdürü «Tony Cox! Peki olayı araştırdınız mı?»

«Hastanede William Johnson adında yüzünden yaralanmış bir adam var. Dedektifler de onun baş ucunda ayılmasını bekliyorlar. Ben adamın karısını görme-ye gittim ama konuşmuyor.»

Bir zamanlar adliye muhabiri olan genel yayın müdürü «Tony Cox büyük bir balıktır, onun her şeyi yapacağına inanırım. Kötü bir adamdır. Haydi devam et.»

Cole, «Diğer büyük haber Mervyn'de.» dedi.

Kent muhabiri «Bir bankanın başı dertte» dedi. «Jamaica Pamukbank — Londra'da şubesi olan yabancı bir banka. İngiltere'de çok iş yapıyor. Her neyse bu bankanın sahibi Felix Laski adında bir adam.»

Genel Yayın müdürü «Bankanın sahibi olduğunu nerden biliyoruz?» diye sordu. «Yani bankanın başının dertte olduğunu nasıl biliyoruz?»

«Şey, muhabirlerin birisinden telefon aldım. Thre-adneedle'a telefon edip araştırdım. Tabii olayı doğru-lamadılar, ama yaptıkları gürültü muhabirin sözlerini doğruluyor.»

«Neler söylediklerini aynen bana anlat.»

Glazier cebinden not defterini çıkardı. Steno ile bir dakikada 150 kelime yazabilirdi, kusursuz not tu-

212

tardı. «Bu işle uğraştığını sandığım Ley adında biri-siyle görüştüm. Onu tanırım çünkü.»

Genel Yayın müdürü onun sözünü kesti. «Mervyn reklamları bırak, senin bağlantılarının ne kadar sağ-lam olduğunu hepimiz biliyoruz.»

Glazier sırttı. «Özür dilerim, birincisi, ona Jamaica Pamukbank hakkında bir şey biliyor musunuz diye sordum. Bunun üstüne bana «İngiltere Bankasının Londra'daki bütün bankalar hakkında bilgisi olduğunu söyledi.»

«Ben de öyleyse bu anda Pamukbank'm ne durum-da olduğunu biliyorsunuz diye yanıt verdim.»

«Tabii biliyorum ama bu size açıklama yapacağım demek değildir» diyerek beni tersledi. «Ben de onların batmak üzere olduğu — doğru mu yanlış mı? diye sordum.»

«Adam da 'geçiniz' diye yanıt verdi.

«Ben yine 'Haydi Donald, bu devlet sırrı değil — halkın parası dedim.» Bunun üstüne bana. «Böyle şey-ler hakkında bilgi veremem. Bankalar bizim müşteri-lerimizdir. Onların güvenine saygı duyarız» dedi.

«Ben de Pamukbank'ın batışı adı altında bir yazı hazırlayacağımı söyledim. Böyle bir haberin asılsız ol-duğunu söyleyebilir misiniz? diye sordum.»

«Size önce kanıtları gözden geçirmenizi tavsiye ederim dedi. İşte hepsi bu kadar. Glazier elindeki not defterini kapattı. «Eğer banka sağlam olsaydı duyduk-larımızın asılsız olduğunu söylerdi.»

Genel Yayın müdürü başını salladı. «Bu şekilde mantığa ulaşmaktan hiç hoşlanmam, ama bu durum-da belki sen halkısın.» Purosunu büyük kül tablasına silkti. «Peki bu bizi nereye götürür?»

Cole durumu özetledi. «Cox ve Laski Fitzpeterson'a

213

şantaj yaptılar. Fitzpeterson intihara kalkıştı. Cox bir soygun yaptı. Laski iflas etti.» Omuzlarını silkti. «Or-talıkta bir şeyler dönüyor.»

«Sen ne yapmak istiyorsun?»

«Gerçekleri gün ışığına çıkartmak. Bizim görevi-miz bu değil mi?»

Genel Yayın müdürü yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Sanki durumu değerlendirmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Perdeleri çekiştirip düzeltti ve odanın içi biraz daha aydınlandı. Güneş ışınları kaim güzel mavi halının üstünde garip şekiller oluşturdu. Genel yayın müdürü tekrar masanın basma dönüp koltuğuna oturdu.

«Hayır» dedi. «Bu konuya hiç değinmeyeceğiz. Ve şimdi size bunun nedenlerini açıklayacağım. Birincisi: banka batıyor diye kehanet savuramayız, çünkü bizim kehanetimizin sonunda banka gerçekten batabilir. Ban-kanın sağlamlığını soruşturmamız bile kenti yerinden sarsmaya yeterli.

«İkincisi: Para soygunu yapan suçluların peşine düşemeyiz. Bu polisin görevi. Her neyse, öğrendikleri-mizi gazetede yayınlayanlarız çünkü önyargılı bir da-va olur. Yani demek istediğim eğer soygunu Tony Cox'un yaptığını biliyorsak, polis de bunu bilmeli. Ya-salara göre eğer suçluyu biliyorsak onu hemen tutuk-latmamız gerekir, bizim yayınladığımız haber yardım-cı yargı mekanizması oluşturur.

«Üç : Tim Fitzpeterson kefeni yırttı. Eğer Lond-ra'nın içinde dolaşp adamın seks yaşantısı hakkmda sorular sormaya başlarsak, biz farkına varmadan Par-lamentoda Evening Post muhabirlerinin ülkede dola-şp politikacılara çamur attıkları konusunda gensoru açılır. Biz böyle haberleri Pazar günleri çıkan çöplük-

214

lere bırakıyoruz.» Avuçlarını masanın üstüne bastırıp öne doğru eğildi. «Özür dilerim çocuklar.»

Cole ayağa kalktı. «Pekâlâ, haydi hepimiz iş ba-şına» dedi.

Üç gazeteci odadan dışarıya çıktı. Haber odasına döndükleri zaman Kevin, «Eğer herif Washington Post'-un genel yayın müdürü olsaydı Nixon hâlâ yasa ve düzen sayesinde seçimleri kazanmaya devam ederdi» dedi.

Hiç kimse bu espriye gülmedi.

SAAT ÖĞLEDEN SONRA??

29

«Bay Laski Smith ve Bernstein'ı bağladım.»

«Teşekkür ederim Carol. Lütfen bağla. Merhaba, George?»

«Felix nasılsın?»

Laski neşeyle konuşmaya çalıştı ama zorlandı. «Fevkalade. Nasıl servislerini ilerlettin mi?» George Bernstein tenis oynardı.

«Pek ilerletemedim. Biliyorsun oğlum George'a te-nis oynamasını öğretiyorum.» «Evet.»

«Şimdi o beni yeniyor.»

Laski güldü. «Rachel nasıl?»

«Bir gram dahi veremedi. Dün gece kulaklarını çınlattık. Rachel senin evlenmek gerektiğini düşün-yor. 'Onun o biçim neşeli olduğunu bilmiyor musun?' dedim. Rachel de 'Neşeli mi? Pekâlâ mutlu insanlar neden evlenmesin?' diye sordu. Ben de 'Hayır, Rachel, eşcinsel olduğunu söylemek istedim' deyince, karım elinden örgüsünü düşürdü. Ve bana inandı Felix! Bu-na ne dersin?»

Laski yine zoraki güldü. Böyle şen şakrak konuş-

217

maya daha ne kadar devam edebilecekti bilmiyordu. «George evlenmeyi düşünüyorum» dedi.

«Evlenmek mi? Sakm ha! Sakın ha! Yoksa bunun için mi telefon ettin?»

«Hayır, evlilik şimdilik aklımın bir köşesinde du-ruyor.»

«Öyleyse sana ne diyebilirim ki?»

«Küçük bir şey. Yirmi dört saat için bir milyon pounda ihtiyacım var ve senin gibi iş yapmayı düşün-düm» dedi ve Laski soluğunu tutup bekledi.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. «Bir milyon. Felix Laski ne zamandan beri piyasadan borç istiyor?»

«Bir gece içinde gerçek kâr yapma formülünü bul-duğumdan beri.»

«Peki bu sırrıma beni de ortak eder misin?»

«Pekâlâ. Bana parayı ödünç verdikten sonra. Şa-ka yapmıyorum George: bana bir milyon verebilir mi-sin?»

«Tabii verebiliriz. Teminatın ne?»

«Uh — tabii normal olarak yirmi dört saatlik borç için teminat istenmez değil mi?» Laski'nin telefonun almacını tutan elinin parmaklarının eklemleri bembeyazdı.

«Haklısın. Ama biz de normal olarak bu miktarda parayı sizin bankalar gibi bankalara ödünç vermeyiz.»

«Pekâlâ. Benim teminatım Hamilton Holding'in beş yüz on bin hissesi.»

«Bir dakika.»

Yine uzun bir sessizlik oldu. Laski George Bern-stein'i gözünün önüne getirdi: Koca kafalı, iri yarı bir adamdı. Kocaman bir burnu vardı. Yüzündeki gülüm-seme hiç silinmezdi. Şimdi St. Paul'un karşısındaki toz-lu topraklı ofisinde oturmuş parmakları masanın üs-

218

tündeki bilgisayarın tuşlarının üstünde dolaşırken bir yandan da The Financial Times gazetesindeki rakam-ları okuyordu.

Hattın öbür ucundan Bernstein'in sesi duyuldu. «Felix, bu günün fiyatlarıyla yeterli değil.»

«Oh, haydi sen de, bu bir formalite. Sana kazık atmayacağımı bilirsin. Ben —Felix— senin dostunum.» Ceketinin koluna alnım sildi.

«Vermek isterim ama, bir de ortağım var.»

«Ortağın derin bir uykuya dalmış, hatta öldü diye rivayetleri dolaşıyor.»

«Böyle bir anlaşmada mezardan bile dirilip kalkar Felix. Larry Wakely'i bir dene. Belki o senin için bir şeyler yapabilir.»

Laski daha önce Larry Wakely ile konuştuğundan söz etmedi. «Pekâlâ. Bu haftasonu tenis maçma ne dersin?»

«Çok sevinirim.» Bernstein'in sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. «Cumartesi sabahı kulüpte buluşalım mı?»

«Oyunu on kâğıttan.»

«Senin paranı almak beni çok üzecek.»

«Dört gözle bekliyorum. Hoşçakal George.»

«Kendine iyi bak.»

Laski bir an gözlerini kapatıp elindeki telefonun almaçmı salladı. Bernstein'in kendisine borç para ver-meyeceğini biliyordu ama yine de bir şansını dene-miştii. Avucuyla yüzündeki terleri sildi. Henüz yenil-memişti.

Telefonun düğmesine bastı çevir sesini duydu. Ucu kemirilmiş kalemle numarayı çevirdi.

Hattın diğer ucunda zil uzun uzun çaldı. Las-ki nerdeyse telefonu kapatmak üzereyken hat açıldı.-«Enerji Bakanlığı.»

219

«Basın Bölümü.»

«Sizi bağlamaya çalışıyorum.»

Başka bir kadın sesi «Buyrun Basın Danışmanlı-ğı» dedi.

Laski «İyi günler» dedi. «Müsteşar Bey petrol li-sansı açıklamasını ne zaman ya...»

Kadın Laski'nin sözünü kesti. «Müsteşar Bey ge-cikti efendim. Yazı işlerine daha Önce söylemiştik, PA ajansında tam açıklamayı bulacaksınız.» dedi ve tele-fonu kapattı.

Laski koltuğuna yaslandı. Korkuyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Halbuki bu gibi durumları yönet-mek onun rolüydü: Her şeyi herkesten önce bilmek is-terdi, herkes olup biteni Öğrenmek için koşuştururken o her türlü bilgiyi edinmiş olurdu. Mendilini açıp pa-ra dilenmek onun tarzı değildi.

Telefon tekrar çaldı. Car ol, «Bay Hart telefonda» dedi.

«Onu tanıyor muyum?»

«Hayır, fakat Pamukbank'm gereksindiği parayla ilgili olduğunu söyledi.»

«Bağla bakalım. Buyrun, ben Laski.»

«İyi günler Bay Laski.» Sesinden genç birisi ol-duğu anlaşıyordu. «Ben Evening Post gazetesinden Kevin Hart.»

Laski şaşkına döndü. «Sekreterim şey — Her ney-se.»

«Pamukbank'm gereksindiği para. Evet, banka kö-tü durumda ve paraya ihtiyacı var değil mi?»

Laski «Delikanlı, seninle konuşmak istediğimi san-mıyorum» dedi.

Laski telefonu kapatmaya fırsat bulamadan, Hart «Tim Fitzpeterson» dedi.

Laski'nin yüzü kül gibi oldu. «Ne?»

220

«Pamukbank'ın sıkışık durumuyla Tim Fitzpeter-son'un intihara teşebbüs etmesinin arasmda herhan-gi bir ilişki var mı?»

Nasıl bilebilirlerdi? Laski'nin aklı yıldırım gibi ça-lışmaya başladı. Belki de bilmiyorlardı. Boş atıp dolu tutmaya çalışıyorlardı. Sanki biliyorlarmış gibi numa-ra yapıp karşı tarafın ağzından laf almaya çalışıyor* lardı. Laski «Genel Yayın müdürün bana telefon etti-ğini biliyor mu?» diye sordu.

«Şey... tabii ki bilmiyor.»

Laski gazetecinin sesinin tonundan adamın kork-tuğunu fark etti. Meseleyi biraz daha kurcalamaya karar verdi. «Delikanlı, ne tür bir oyuna girdiğini bilmiyorum, ama biraz daha saçmalayacak olursan, bu rivayetlerin nereden çıktığını biliyorum.»

Hart, «Tony Cox ile aranızda nasıl bir ilişki var?» diye sordu.

«Kim? Hoşçakal delikanlı.» diyerek Laski telefonu kapattı.

Saatine baktı. Üçü çeyrek geçiyordu. On beş daki-ka içinde bir milyon pound bulmasma olanak yoktu. Her şey bitmişti.

Banka batacaktı. Laski'nin şöhreti bir anda yıkı-lacaktı ve herhalde yasa dışı işlere girişmekle suçla-nacaktı. Bu gün öğleden sonra ülkeyi terk etmeye zor-lanacaktı. Birlikte hiçbir şey götüremeyecekti. New York'ta veya Beyrut'ta tekrar sıfırdan mı başlayacak-tı? Bunu için artık çok yaşlıydı. Eğer burada kalacak olsa, kurduğu imparatorluktan elinde kalanlarla yeti-nip ömrünün sonuna dek sıkıntı içinde yaşayacaktı. Tabii böyle bir hayata yaşamak denilebilirse?

Koltuğunda dönüp pencereden dışarıya baktı. Ha-va serinliyordu. Ne de olsa henüz yaz gelmemişti. Ken-tin yüksek binalarının gölgeleri yolun iki yanına düş-

221

müştü. Trafiğe bakan Laski, Ellen Hamilton'u düşün-dü.

Bula bula bu gün onunla evlenmeye karar vermiş-ti. Çok acı bir şakaydı. Yirmi yıldır, mankenler, aktris-ler, *genç kızlar*, hatta prenseslerle düşüp kalktıktan sonra, evleneceği kadını seçtiği gün beş parasız kal-mıştı. Batıl inançlı bir adam olsa bunun asla evlen-memesi için bir işaret olduğunu düşünürdü.

Belki de evlilik yolu artık kendisine açık değildi. Felix Laski milyoner playboy olmak başka şey, müflis, suçlu Felix Laski olmak başka şeydi. Ellen ile arasın-daki ilişkinin böylesine güçlü bir sarsıntıya dayanacak bir aşk olmadığını biliyordu. Aşkları cinsel, keyfe da-yanan bir eğlenceydi. Ebedi sadakatten çok uzaktı.

Hiç olmazsa ilişkileri başından, beri böyle devam etmişti. Laski sürekli sevginin birlikte yaşayıp, birlik-te paylaşmaya başladıktan sonra geleceğini düşünmüş-tü. İkisini bir araya getiren çılgın arzusunun bir süre sonra söneceği kesindi.

Varsayımlar peşinde koşmamalıydım, benim ya-şımındaki adam basma neler geleceğini bilmeliydi diye düşündü.

Bu sabah onunla evlenmeye karar vermesi, soğuk-kanlılıkla, fazla üstünde durmadan ve hatta biraz da kuşkuyla, tıpkı borsaya indireceği darbe gibi planla-mıştı. Ama artık durumu kendi istediğine göre kontrol edemiyordu, bunun farkına varınca — yüzüne okkalı bir yumruk yemiş gibi hissetti — Ellen'e ümitsizce ihtiyacı olduğunu anladı. Ebedi sevgi istiyordu, birisi-nin kendisini sevmesini istiyordu, dostluğundan hoş-lanmasını, koltuğunun yanından geçerken sevgiyle omu-zuna dokunmasını, hep yanında olabilecek birisi, «seni seviyorum» diyecek birisini yaşlılığını kendisiyle pay-

222

laşacak birisini istiyordu. Bütün yaşantısı süresince yalnızdı; bunca süre yalnız yaşamak canına yetmişti.

Kendi kendisine bu kadar itiraf ettikten sonra bi-raz daha ileriye gitti. Eğer Ellen Hamilton'u elde ede-bilirse, imparatorluğunun yıkılmasına, Hamilton Hol-dings anlaşmasının suya düşmesi, şöhretinin lekelen-mesine neşeyle karşı koyabilirdi. Eğer çıktığı zaman Ellen'in bekleyeceğini bilse, Toy Cox ile birlikte güle oynaya hapse girmeye bile razıydı.

Keşke Tony Cox'ı hiç tanımasaydım diye içinden geçirdi.

Cox gibi iki paralık bir serseriye parmağının ucun-da oynatabileceğim düşünmüştü. Adam belki kendi kü-çük dünyasında çok güçlü ve kudretli olabilirdi, ama saygı değer iş adamlarına dokunamazdı. Belki dokuna-mazdı: ama bu saygıdeğer iş adamı bir kabadayı ile ortaklık yaparsa —mamafih ortaklıklar resmi değildi— artık saygıdeğer olmaktan çıkardı. Bu ortaklıkta şö-h-retini tehlikeye atan Laski'ydi. Cox'un kılı dahi kıpır-damazdı.

Laski ofisinin kapısının açıldığını duydu, arkasını dönünce Tony Cox'un odadan içeriye daldığını gördü.

Laski'nin ağız bir karış açık kaldı. Karşısında bir hayalet gördüğünü sandı.

Carol'da Cox'un arkasından endişeli bir köpek gibi koşuşturup kapının önüne geldi. Laski'ye «Dışarda beklemesini söyledim ama beni dinlemedi — paldır küldür içeriye girdi!» dedi.

«Pekâlâ, Carol ben onunla ilgilenirim.» diye Las-ki yanıt verdi.

Kız dışarıya çıkıp kapıyı kapattı.

Laski patladı. «Ne bok yemeye buraya geldin? Bun-dan daha tehlikeli bir şey olamaz! Az önce gazeteciler-den birisi telefon edip, Fitzpeterson ile senin ilişkini

223

sordu — adamın intihara teşebbüs ettiğini biliyor mu-sun?»

«Sakin ol. Telaşlanma,» diye Cox onu yatıştırmaya çalıştı.

«Sakin mi olayım? Korkunç bir felaketle karşı kar-şıyayız! Her şeyimi yitirdim ve eğer seninle görülecek olursam sonum hapiste bitecek.»

Cox büyük bir adımda odayı geçti, Laski'yi boğa-zından yakalayıp tartakladı. «Kapa çeneni!» diye ho-murdandı. Laski'yi koltuğuna fırlattı. «Şimdi, beni dinle. Senin yardımına ihtiyacım var.»

Laski, «Hiç yolu yok» diye mırıldandı.

«Kapa çeneni! Bana yardım etmeni istiyorum. Ve sen de yardım edeceksin, yoksa tanrının belası seni ger-çekten hapse tiktiririm. Şimdi bu sabahki tezgahladığım işi biliyorsun — para kamyonunu.»

«Böyle bir şey bilmiyorum.»

Cox onun sözlerine aldırmadı. «Evet, parayı saklı-yacak yer bulamadım, onun için senin bankana yatı-racağım.»

Laski alayla, «Komik olma» dedi. Sonra kaşlarını çattı. «Kaç para?»

«Bir milyondan biraz fazla.»

«Nerede?»

«Dışarda minibüste.»

Laski ayağa fırladı. «Milyon değerindeki parayı, dışarda sittirici minibüsün içinde mi bıraktın?»

«Evet.»

«Sen çılgınsın» Laski'nin aklı yıldırım gibi çalışı-yordu. «Paralar ne şekilde.»

«Çeşitli banknotlar.»

«Orijinal sandıklarda mı?»

«O kadar budala değilim. Onları başka kutulara doldurdum.»

«Seri numaraları sıra takip ediyor mu?»

«Yavaş yavaş aklın çalışıyor. Eğer kıcını kaldır-mazsan, sarı çizgiye park eden minibüsü trafik polisi çekip götürecektir.»

Laski başını kaşıdı. «Kutuları kasaya nasıl taşıya-caksın?»

«Adamlarımdan altısı aşağıda.»

«Senin altı tane kabadayına paraları kasa daireme taşıtmam! Memurlarım kuşkulandır.»

«Hepsi üniformalı — Kraliyet Deniz Kuvvetleri üniforması, ceket, pantolon, gömlek, kırıvat her şeyleri tamam. Felix, adamlar güvenlik görevlilerine benziyor-lar. Yirmi soru oyunu oynamayı sonraya bıraksan ol-maz mı?»

Laski kararını verdi. «Pekâlâ, yürü bakalım.» Cox'u dışarıya çıkardı ve Carol'un masasının yanına kadar getirdi. Kıza «Aşağıya kasa dairesine haber ver» dedi. «Hiç vakit kaybetmeden nakit para teslimatına hazır-lansınlar. Evrakları ben kendim düzenlerim. Ayrıca be-nim telefonumu dış hatta bağla.»

Tekrar hızlı adımlarla ofisine girdi, telefonu açtı, ve İngiltere Bankasının numarasını çevirdi. Saatine baktı. Üçü yirmi beş geçiyordu. Bay Ley'i istedi.

«Ben Laski» dedi.

Banker ihtiyatla «Ah, evet.» diye yanıt verdi.

Laski sakın konuşmaya zorlandı. «Ley, şu küçük sorunumuzu hemen hallettim. Gerekli nakit para şimdi kasamda. Daha önce belirttiğin gibi hemen yollayabili-rim. Veya bu gün kontrol edip parayı yarın da alabilir-siniz.»

«Şeyyy...» Ley bir an düşündü. «Gerekli olduğunu sanmıyorum, Laski. Günün bu saatinde o kadar para-yı saymak epeyce vakit alır. Eğer yarın sabah erkenden parayı bize teslim edebilirsen, çeki tahsil ederiz.»

«Teşekkür ederim» Laski adamın yarasına biraz tuz basmaya karar verdi. «Bu gün seni biraz kızdırdı-ğım için özür dilerim.»

«Belki bende biraz kaba davrandım. Hoşça kal Las-ki.»

Laski telefonu kapattı. Akı hâlâ şimşek gibi çalış-ıyordu.

Bir gece içinde bir kaç bin İngiliz lirasını değiştire-bileceğini tahmin etti. Herhalde Cöx'un kumarhane-sinde buna eşit nakit bulunurdu. Böylece çalınmış pa-ranın iki yüz binini değiştirebilirlerdi. Bu da korunma tedbirlerinden birisi idi: Eğer yarm İngiltere Bankası-na bütün kullanılmış banknotları teslim ederlerse, bir gün önceki soygun ile ertesi günkü teslimat ara-sındaki rastlantı birisinin dikkatini çekebilirdi. Halbu-ki az kullanılmış paralar serpiştirirlerse kimsenin dik-katini çekmezdi.

Her şeyin tedbirini almış gibiydi. Bir an arkasına yaslanıp rahat bir soluk aldı. Yine başardım diye dü-şündü: Yine kazandım. Boğazından zafer dolu bir kah-kaha yükseldi.

Şimdi detayları çözümllemeliydi. Aşağıya kasa dai-resine inip kuşkulu ve şaşkın memurlarına güvence vermeliydi. Cox ile avanesinin de bir an önce bankadan çıkıp gitmelerini sağlamalıydı.

Sonra Ellen'e telefon edecekti.

30

Ellen Hamilton hemen hemen bütün günü evinde geçirdi. Felix'e alış verişe çıkacağını söylemesi palav-raydı: onu görmek için bir bahane uydurmuştu. Çok

226

sıkılıyordu. Londra'ya inmek uzun sürmüyordu; dönü-şünde giysilerini değiştirip, saçlarının biçimi değiştiril-miş, köy peyniri, meyve salatası ve sade kahveden olu-şan öğle yemeğini hazırlamak için gereğinden fazla oya-lanmıştı. Bir kaç tane tabak çanak için bulaşık makine-sini açmaya üşenmiş ve tabakları yıkarken Bayan Tremlett'e yukarı katı elektrik süpürgesiyle temizleme-sini söylemişti-. Televizyonda günün haberlerini dinle-miş, sabun köpüğü dizilerinden birisini izlemişti. Son-ra tarihi bir roman okumaya başlamış ve beş sayfa okuduktan sonra sıkılıp bırakmıştı. Evin içindeki oda-ları teker teker dolaşp düzenlenmesi gerekmeyen şey-leri tekrar düzenlemişti. Sonra aşağıya yüzme havu-zuna yüzmeğe inmiş fakat son dakikada fikrini deşiş-tirmişti.

Şimdi döşemeleri fayans, serin yazlık evde, bir elin-de mayosu cırılçıplak durmuş düşünüyordu: Eğer ha-vuza girip girmemeğe karar veremiyorsam, irademi toplayıp kocamı nasıl terk edeceğim? diye düşündü.

Giysileri elinden yere düştü, omuzları sarktı. Du-varda bir boy aynası vardı, ama Ellen bakmadı. Görü-nümüne kibrinden deşil titizliğinden özen gösterirdi. Ve Ellen aynalara bakmadan duramazdı.

Cırılçıplak yüzmek nasıl olur diye merak etti. Gençliğinde böyle şeyler ayıptı: Hem ayrıca her zaman fazlasıyla çekingendi. Bu huyunu bilir ve kesinlikle yenmeğe çalışmazdı. Çünkü aslında çekingenlikten hoş-lanırdı — Çekingenlik yaşam tarzına şekil verip gerek-sinme duyduğı sadakati sağlıyordu.

Döşemelerin serinliği haz veriyordu. Yere yatıp yu-varlanmak, taşlann serinliğini sıcak teninde hissetmek istedi. Pritchard'm veya Bayan Tremlett'in kendisini yerlerde yuvarlanırken yakalayacaklarını düşünüp bu tehlikeyi göze almaktan vaz geçti.

227

Tekrar giyindi.

Yazlık ev tepedeydi. Kapının önünde durunca her yer görünüyordu — aşağı yukarı dokuz dönümlük bir arazi içindeydi. Harika bir bahçeydi, geçen yüz yılın başında yaratılmıştı. Egzantrik manzaralı, belki bir düzine deşişik ağaç cinsinden örnekler vardı. Bir za-manlar bu bahçeden çok hoşlanırdı, ama diğler şeyler gibi zamanla bu zevkini de yitirmişti. -

Hele öğleden sonra serinlikte bahçeye doyum olmu-yordu. Hafif rüzgar Ellen'in çiçekli poplin giysisinin eteklerini bayrak gibi dalgalandırdı. Yüzme havuzunun yanmdan geçip koruluğa girdi. Yaprakların arasından süzülen güneş ışınları kuru topraklarm üstünde garip şekiller oluştuyordu.

Felix kendisinin utanmaz olduğunu söylüyordu, ama yanıliyordu. Neşe ve sevinç uğruna yaşantısmda-ki sadakati feda etmişti. Ayrıca, artık insanın bir sevgi-lisi olması eskisi gibi ayıp sayılmıyordu, hele bunu giz-lilik içinde yürütebilirse kimse aldırmıyordu. Ellen de bu işi çok gizli yürütüyordu.

İşin kötüsü özgürlüğün tadını almıştı. Ellen tehli-keli yaşlarda olduğunu fark etti. Hiç bir gün elinden düşürmediği (fakat asla okumadığı) kadm dergilerin-de kadınların tehlikeli yaşa gelince, artık yaşamın kı-saldığını, önlerinde bir kaç yıl kaldığını düşünüp, bu yılları şimdiye dek ellerinden kaçırdıklarına inandıkla-rı şeylerle doldurmak istediklerini yazıyordu. Özgür genç yazarlar düş kırıklığının bu yönde yattığını hatır-latıp okuyucularını uyanyorlardı. Tehlikeli yaşlardaki kadınların neler hissettiklerini nasıl biliyorlardı? Her-kes gibi onlar da tahmin yürütüyordu.

Ellen bunların hiç birinin yaşla uzaktan yakmdan ilgisi olmadığını düşündü. Yetmiş yaşındayken, kendi-sini arzulayacak gönlü kocamamış birisini bulacağına

228

emindi. Tabii eğer bu yaşta hâlâ arzulanmak istiyorsa. Bunun menopozla da ilgisi yoktu. Zaten o yılları çok-tan geride bırakmıştı. Sadece Derek'i her gün biraz da-ha az çekici, Felix'i de biraz daha fazla çekici buluyor-du. Ve artık çelişki kopma noktasına gelmişti.

Ellen dolaylı yoldan her ikisini de durumdan ha-berdar etmişti. Ellen imalı ultimatolarından sonra her iki erkeğin de nasıl düşünceyle yüzünü baktıkları-nı anımsayıp gülümsedi. Erkeklerini tanıyordu: Bir sü-re sonra her ikisi de Ellen'in sözlerini inceleyip zeka anlayışlarını tebrik edeceklerdi. İkisi de tehdit edildik-lerini anlamayacaklardı.

Koruluktan çıkıp tarlanın kenarındaki parmaklık-lara dayandı. Yeşil otlakta bir eşek ve yaşlı bir at var-dı. Eşeğe torunları biniyordu. Yaşlı at ise bir zamanlar iyi bir avcı olan Ellen'indi. Hayvanlar için hava hoş-tu — yaşlandıklarını farkına varmıyorlardı.

Tarlayı geçip banketin üstüne çıkarak artık kulla-nılmayan demiryolunun yanından ilerledi. Bu demir yo-lundan buharlı trenler geçirdi. O günlerde çok gençti-ler. Derek ile birlikte bir eğlenceden diğerine koşarlar, caz müziği eşliğinde dans ederler, şampanya içerler ve bütçelerinin çok üstünde görkemli partiler verirlerdi. Paslı demiryolunun traverslerinin üstünden atlaya atla-ya yürürken birdenbire çürümüş tahtaların altından geçip, ağaçların yanmda akan derenin kenarından eve doğru yürüdü. Yine genç ve neşeli olmak istemiyordu. Fakat aşık olmak istiyordu.

Evet, iki erkeğe karşı da elindeki kağıtlarını oldu-ğu gibi masanın üstüne koymuştu. İş hayatına gömü-len Derek'e müşterek yaşantılarında karısını dışladığı-nı, eğer onu elinden kaçırmak istemiyorsa yaşantısını değiştirmesi gerektiğini ima etmişti. Felix'i uyarıp, öm-

229

rü boyunca onun eğlencesi olmayacağını anlatmaya ça-balamıştı.

Her iki erkek de Ellen'in isteğine karşı gelmeyecek-lerdi, ama Ellen'in onlardan birisini seçmesi gereki-yordu. Veya her iki erkek de Ellen'siz yaşamaya karar vereceklerdi. Bu durumda Ellen'in yapacağı hiç bir şey yoktu. Yalnızca François Sagan'm romanındaki kadın kahraman gibi tek başına inzivaya çekilecekti ki, Ellen böyle bir şeyi kendisine yakıştıramıyordu.

Pekâlâ, ya iki erkekte isteklerine boyun eğecek olurlarsa: Ellen hangisini seçecekti? Evin köşesini dö-nerken herhalde Felix'i seçerim diye düşündü.

Araba yolundaki otomobilden Derek'in indiğini gö-rünce şaşkına döndü. Neden eve bu kadar erken gelmiş-ti? Derek, karısına el salladı. Çok mutlu görünüyordu.

Ellen büyük bir suçluluk duydu ve çakıl taşı döşe-li yolda koşup kocasının kolları arasına atılıp onu öptü.

Kevin Hart büyük bir endişe içinde olmalıydı, ama kendisinde bu enerjiyi bulamıyordu.

Genel yayın müdürü açık açık Pamukbank olayını soruşturmamalarını istemişti. Kevin ise onun bu istediğine karşı gelmişti. Laski de telefonda, «Genel yayın müdürünüzün bu telefonda haberi var mı?» diye sor-muştu. Bu soruyu soru yağmuruna tutulan her öfkeli insan sorardı. Ve hiç bir gazeteci de buna aldırmazdı. Tabii — yalnızca genel yayın müdürü soruşturmayı yasaklamışsa. Öyleyse ya Laski'nin aklına esip de genel yayın müdürünü ararsa —veya genel kurul başkanını— O zaman Kevin hahı yuttu demekti.

230

Öyleyse neden endişelenmiyordu?

İşine sabahki kadar ilgi göstermediğine karar ver-di. Genel yayın müdürünün iyi bir öyküyü baltalamak için şüphesiz geçerli sebepleri vardı, tabii korkaklık için hep geçerli sebepler bulunurdu. Bunu herkes kabul ederdi. «Yasaya karşı» lafı bütün tartışmaları ortadan kaldırırdı. Fakat geçmişteki büyük gazetelerin hepsi yasalara karşı gelmişlerdi: o zamanlarda yasalar bu günkünden çok daha sert ve sıkıydı. Kevin gazetelerin yayınladıkları haberlerden dolayı dava edilip hatta ge-rekirse tutuklanmayı bile göze almaları gerektiğine ina-nıyordu. Genel yayın müdürü olmadığı için böyle şeyle-re inanması kolaydı.

Kevin haber odasında haber masasının yanında oturmuş, makineden aldığı hazır çayı yudumlarken bir yandan da kendi gazetesinin dedikodu sayfasını oku-yordu. Bu arada genel yayın müdürünün karşısında yapacağı kahramanca konuşmayı tasarlıyordu. Bun-dan böyle büyük bir suikast veya çok ölümlü bir fela-ket haberinden başka hiç bir haber gazeteye giremezdi. Gazetecilerin çoğu —sekiz saatlik mesai vardiyasında olanlar— evlerine gitmişlerdi. Kevin haftanın dört gü-nü on saat çalışıyordu. Öğle yemeğinde bir hayli bira içen ekonomi muhabiri bir köşede uyukluyordu. Kot pantolonlu gazeteci kız daktilo makinesinin başında yarınki gazetenin birinci nüshasına girecek tarihsiz yazısını hazırlıyordu. Metin yazarları futbol maçları hak-kında tartışıyorlardı. Editör yardımcıları da aralarına espriler yapıp bağıra çağıra gülüşüyorlardı. Bir aşağı bir yukarı dolaşan Arthur Cole sigara içmemek için ken-disiyle mücadele ediyor bir yandan da gizli gizli Buc-kingham Sarayı'nı yanıp kül olmasını diliyordu. Arada sırada durup masasının üstündeki notlarını karıştırıp

231

bu gün önemli bir haber atlayıp atlamadığını kontrol ediyordu.

Bir süre sonra Mervyn Glazier kendi minicik hane-danlığından salmarak dışarıya çıktı. Gömleğinin etek-leri pantolonundan dışarıya fırlamıştı. Kevin'in yanı-na oturup, çelik uçlu piposunu yaktı, ayağının birisini çöp kutusunun kenarına dayadı.

Başlangıç olarak alçak sesle, «Jamaica Pamuk-bank» dedi.

Kevin sırtıttı. «Yoksa sen de mi yaramazlık yaptın?»

Mervyn omuzlarını silkti. «İnsanlar telefon edip benden bilgi almak isterlerse ne yapabilirim ki. Her neyse, eğer banka sıkışık durumda ise de şimdi vaziyeti-ni düzeltmiş.»

«Sen nerden biliyorsun?»

«Threadneedle'daki sıkı ağızlı dostum haber ver-di. Senin telefonundan sonra Pamukbank'ı sıkı bir göz altma aldım ve mali durumunun çok iyi olduğunu öğ-rendim. Yani kısacası sessizce el altmdan kurtarılmış.»

Kevin çayını bitirdi ve plastik fincanı avucunun içinde gürültüyle buruşturdu. «Vay canma.»

«Ayrıca, Borsa Konseyine pek yakın başka bir kay-naktan da Felix Laski'nin, Hamilton Holding hisse se-netlerini satın aldığı duydum.»

«Öyleyse adamın bir kaç kuruşa ihtiyacı yok. Kon-sey ilgilenmiş mi?»

«Hayır. Biliyorlar ve aldırıyorlar.»

«Biz ortada fol yok yumurta yokken fazla mı yay-gara kopardık?»

Mervyn başını salladı. «Hayır, asla.» «Ben de aynı fikirdeyim.»

Mervyn sönen piposunu çöp kutusunun yanına vurdu. İki gazeteci bir süre çaresizlik içinde birbirle-

232

rinin yüzüne baktılar. Sonra Mervyn ayağa kalkıp uzak-laştı.

Kevin dikkatini tekrar dedikodu sayfasına çevir-mek istedi ama çeviremedi. Bir paragrafı anlamadan tam dört kez okuyunca gazeteyi elinden fırlatıp attı. Bu gün yakaladıkları bir kaç önemli haberin hepsini kaçırmışlardı, Kevin de bunları neden kaçırdıklarını öğrenmeye can atıyordu. Can atıyordu çünkü olayları avucunun içinde tuttuğunu hissediyordu.

Arthur seslendi. «Ben tuvalete gidiyorum. Gelene dek masamda oturur musun?»

Kevin haber masasının diğer tarafına geçip, yazı işleri müdürünün telef onlarının ve santralinin karşısı-na oturdu. Ama hiç zevk almadı: Günün bu saatinde artık hiç önemi kalmayan bir görev yüklenmişti. Çün-kü yazı işlerine en yakın işsiz güçsüz adam kendisiydi.

Kevin, tembellik gazetelerde kaçınılmaz diye dü-şündü. Büyük günlerde çalışanların hepsinin iki ayak-ları bir pabuçtaydı, onun için normal günlerde hemen hemen herkes ense yapıyordu. Bazı gazetelerde perso-neli sürekli meşgul tutmak için reklam maksadıyla da-ğıtılacak öyküler yazarlar veya hükümet basın açıkla-maları falan filan gibi gazetelerde asla yayınlanmaya-cak saçma sapan görevler verirlerdi. Moral bozan, boşa vakit harcanan işlerdi ve bunları yalnızca kendileri-ne güvenleri olmayan gazete yöneticileri yapardı.

Bir çocuk teleks odasından Haber Merkezinden ge-len uzun haber kağıdıyla dışarıya çıktı. Kevin kâğıdı çocuğun elinden alıp baktı.

Okudukça şaşırdı, bir yandan da sevindi.

Hamilton Holdings başkanlığındaki sendika bu gün Kuzey Denizindeki Shield petrol sahasındaki petrol araştırma lisansını kazandı.

Enerji Bakanlığı Başmüsteşarı Bay Cari Wringt-

233

ment bu gün Enerji Bakanı Sayın Tim Fitzpeterson'-un ani rahatsızlığı dolayısıyla bir süre ertelenen ba-sın toplantısında bu açıklamayı yaptı.

Hamilton matbaacılık grubunun dün açıklanan ya-rı yıl hesaplarından sonra hisselerdeki düşüşü bu açık-lamadan sonra biraz değer kazandı.

Tahmini hesaplara göre Shield'in haftalık petrol rezervleri yarım milyon varildir.

Hamilton Grubunun ortakları arasında Dev Mü-hendislik Firması Scan ile İngiliz Organik Kimya da bulunmaktadır.

Açıklamadan sonra Bay Wrightment sözlerine şun-ları ilave etti: «Hükümetin petrol politikasına değer-li katkılarda bulunan Tim Fitzpeterson'un ani rahat-sızlığını üzümlere açıkliyorum.»

Kevin elindeki haberi tam üç kez okudu, ve oku-duklarına inanmakta güçlük çekti. Fitzpeterson, Cox, Laski, para soygunu, banka krizi ve şirket satın alma — bunların hepsi dönüp dolaşıp tekrar Tim Fitzpeterson'-da düğümleniyordu.

Yüksek sesle, «Olamaz» dedi.

«Ne oldu?» diye arkasından Arthur'un sesi duyul-du. «Pastaya değer mi?» Pasta aralarında yayını dur-durmak anlamına geliyordu.

Kevin elindeki teleks kâğıdını uzatıp Arthur'un koltuğundan kalktı. Usulca «Sanırım bu haber genel yayını müdürünün fikrini değiştirmesine yardımcı ola-caktır.» dedi.

Arthur koltuğuna oturup okudu. Kevin hevesle ona bakıyordu. Arthur buz gibi bakışlarla Kevin'in yüzü-ne baktı. «Ne olmuş yani?» dedi.

Kevin heyecanla «Her şey ayan beyan meydanda değil mi?» diye bağırdı.

«Hayır, anlat bakalım.»

234

«Bak. Laski ve Cox, Fitzpeterson'a şantaj yapıp Shield petrol arama lisansını kimin kazandığını öğren-mek İstediler. Cox belki de Laski'nin yardımıyla para taşıyan minibüsü soydu ve bir milyon İngiliz lirasını çaldı. Cox sonra bu paraları Laski'ye verip petrol ara-ma lisansını kazanan şirketi satın almasına yardımcı oldu.»

«Peki, şimdi bunlar için bizim ne yapmamızı isti-yorsun?»

«Tanrı aşkma! Ortaya imalar atarız veya bir so-ruşturma açılmasını isteriz, ya da polise haber veririz — hiç olmazsa polise haber veririz! Bu olayları bizden baş-ka kimse bilmiyor — hergelelerin yaptıklarını yanları-na koymayalım!»

Arthur acı acı, «Sen hiçbir şey bilmiyor musun?» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

Arthur'un sesi bir mezar kadar soğuktu. «Hamil-ton Holding Evening Post'un Ana şirketidir.» Sözleri-ne ara verip Kevin'in yüzüne baktı. «Felix Laski de bi-zim yeni patronumuz.»

SAAT AKŞAM SAAT DÖRT

32

Küçük yemek odasında yuvarlak masanın başında oturuyorlardı. Derek «Şirketi sattım» dedi.

Ellen gülümseyip, sükûnetle «Derek, çok sevindim» diye yanıt verdi. Sonra bütün iradesine rağmen gözle-rine yaşlar doldu. Andrew'un doğumdan beri ilk kez, buz gibi soğukkanlılığı kırılıverdi. Göz yaşlarının ara-sından kocasının yüzündeki şaşkınlığı ve firmanın ken-disi için ne kadar büyük değer taşıdığını anladığını gördü.

«Ellen'in ilgilenmediğini bildiği halde «Bir mil-yon pound'a sattım» dedi.

«İyi mi?»

«Evet, iyi para. Fakat daha önemlisi ömrümüzün sonuna dek refah içinde yaşamamızı sağlayacak.»

Ellen kendisine cin tonik hazırladı. «İçki ister mi-sin?»

«Perrier lütfen. Bir süre yavaştan almaya karar verdim.»

Ellen kocasının içkisini uzatıp karşısına geçip otur-du. «Karar vermene sebep neydi?»

«Tek sebebi yok. Seninle konuşmam, Nathaniel ile konuşmam.» Sodasından bir yudum içti. «Daha doğru-

237

su seninle konuşmam. Yaşam tarzımız hakkında söy-lediklerin.»

«Satış ne zaman sonuçlanacak?»

«Sonuçlandı bile. Bundan böyle artık işe gitmeye-ceğim.» Karısının başının üstünden pencereden görü-nen yeşil kırlara baktı. «Bu gün öğle saatinde istifa et-tim ve o saatten bu yana ülser sancısı çekmiyorum. Harika değil mi?»

«Evet.» Kocasının bakışlar mı izledi ve en sevdiği çam ağacının tepesinden güneşin kıpkırmızı batmak üzere olduğunu gördü. «Herhangi bir plan yaptın mı?»

Derek karısının gözlerinin içine bakıp gülümsedi. «Birlikte yaparız diye düşündüm. Fakat sabahları geç kalkıp, günde üç öğün az yemek yiyeceğim. Ve hep ay-nı saatte. Televizyon seyredeceğim, bakalım eskisi gibi resim yapabilecek miyim?»

Ellen başını salladı. Ne yapacağını bilemiyordu. İki-si de nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Birdenbi-re aralarında yepyeni bir ilişki doğmuştu, birbirlerine ne söyleyeceklerini, nasıl davranacaklarını henüz bile-miyorlardı. Derek için durum çok basitti: karısının is-tediği fedakârlığı yapmıştı. Ona ruhunu vermişti. Ve şimdi karısının bunu takdir etmesini bekliyordu. Bu armağanı güzel bir davranışla kabul etmesini bekliyor-du. Fakat Ellen için bu davranış, Felix'i hayatından silmek anlamına geliyordu. Bunu yapamam diye dü-şündü ve kelimeler başının içinde lanetlenmiş heceler gibi yankılandı.

Derek, «Ne yapmamızı istersin?» diye sordu.

Sanki Ellen'in çektiği sıkıntıyı biliyormuş gibi, zorla elinden tutup ikisi yek vücutmuş gibi konuşmak istiyordu. Ellen «Karar vermekte acele etmeyelim» di-ye yanıt verdi.

238

«İyi fikir.» Derek ayağa kalktı. «Giysilerimi de-ğiş-tireceğim.»

«Ben de seninle yukarı geleceğim.» İçkisini alıp kocasını takip etti. Derek çok şaşkındı, aslında Ellen de biraz şaşkındı. Otuz yıldır birbirlerinin giyinip so-yunmasını seyretmeye alışmışlardı.

Holden geçip birlikte merdivenleri çıktılar. Derek soluk soluğa kaldı. «Altı ay sonra bu merdivenleri ko-şarak çıkacağım» dedi. Geleceğe büyük zevkle bakıyor-du. Halbuki Ellen de gelecekte korkuyordu. Onun için hayat yeniden başlıyordu. Keşke bunu Felix'i tanıma-dan önce yapsaydı!

Derek yatak odasının kapısını açıp Ellen'e yol ve-rince, karısının yüreği ağzına geldi. Bir zamanlar ara-larında gizemli bir anlaşmaydı. Aralarında bir işaret. Aşıkların parolasıydı. Evliliklerinin ilk günlerinde baş-lamıştı. Ellen kocasının kendisini arzuladığı zaman in-sanı mahcup edecek kadar nazikleştiğini fark etmişti. Ve şakayla ona takılmıştı: «Sevişmek istediğin zaman kapıları açıp bana yol veriyorsun.» Tabii o zamanlar Derek'in her kapıyı açıp yol verişinde seksten başka bir şey düşünmüyorlardı. Ve böylece karısına sevişmek istediğini anlatırdı. O günlerde insanın böyle işaretle-re ihtiyacı vardı: halbuki şimdi Felix'e «Haydi gel, yer-de sevişelim» deyince mutlu oluyordu.

Derek anımsıyor muydu? Bu davranışının gerisin-de kansmdan beklediği takdiri mi istiyordu? Yıllardır sevişmiyorlardı. Derek de çok şişmanlamıştı. Olabilir miydi?

Derek banyoya girdi ve muslukları açtı. Ellen de tuvalet masasına oturup saçlarını fırçaladı. Derek'in banyodan çıkıp giysilerini çıkartmasını aynadan sey-retti. Eski alışkanlıklarından vazgeçmemişti: önce ayakkabılarını çıkarttı. Sonra pantolon ve ceket. Bir

239

kez bir erkeğin böyle soyunması gerektiğini söylemişti. Çünkü pantolonun ceketin altına asıldığını ve ayakka-bıların da pantolonun altına giyildiğini açıklamıştı. El-len de bir erkeğin gömlek, kırıvat ve çorapla çok ko-mik görüldüğünü söyleyince birlikte gülüşmüşlerdi.

Derek kırıvatını çözüp gömleğinin düğmelerini aç-tı ve derin bir iç çekti. Gömleklerin yakalarından hep sıkılırdı. Belki artık yakalı gömlek hiç giymeyecekti.

Gömleğini çıkardı, sonra çoraplarını sıyırdı. Ardın-dan yeleğini ve sonunda iç çamaşırlarını çıkarttı. Son-ra aynada Ellen ile göz göze geldi. Bakışlarında ken-disini savunur bir ifade vardı: sanki «İşte karşında yaşlı bir adam, buna alışmak zorundasın» demek isti-yordu. Ellen de bir an onun gözlerinin içine baktı, son-ra başını çevirdi. Derek banyoya girdi. Küvetin içine girerken çıkan su seslerini Ellen odadan duydu.

Şimdi tek basma daha rahat düşünebilirdi. Yoksa daha önceki gibi Derek düşüncelerini okuyabilirdi. Çok zor durumdaydı. Derek'le sevişebilecek mi yoksa sevi-şemeyecek miydi? Bir kaç ay evvel önce belki sevişir-di —hayır belki değil sevişirdi— fakat o zamandan bu yana Felix'in bakımlı sert adaleli vücudunu tanımıştı ve kendi vücudunun gereksinmelerini tekrar keşfet-mişti.

Kendisini zorlayıp gözlerinin önünde Derek'in çıp-lak vücudunu canlandırmaya çalıştı. Kaim boyun, baş uçlarında bir tutam kır kılların bulunduğu yağlı me-meleri, kocaman bir göbek ve ok gibi kasıklarına inen koyu renk kıllar, hiç olmazsa Felix ile ikisi o bakım-dan farksızdılar.

Derek ile aynı yatağın içinde seviştiklerini düşle-yip, onun kendisini okşamasını, öpmesini düşündü ve kendisinin bunlara nasıl davranacağını düşündü — ve birdenbire onunla sevişmekten büyük zevk duyacağı-

240

nı hissetti. Derek ile aynı yatağı paylaşmanın anlamı büyüktü. Felix'in parmakları belki fazlasıyla deneyim-liydi ama yıllardır Derek'in ellerini tutuyordu. Felix'in omuzlarını şehvet anında tırmalayabilirdi ama Derek'in omuzuna yaslanabilirdi. Felix çok yakışıklıydı, fakat Derek'in yüzünde yılların getirdiği rahatlık, şefkat ve anlayış vardı.

Belki de Derek'i seviyordu. Belki artık alışkanlık-larını değiştiremeyecek kadar bağlanmıştı.

Derek'in banyo küvetinin içinde ayağa kalktığını duyunca paniğe kapıldı. Yeterince düşünecek zamanı yoktu, henüz geri dönüşü olmayan kararını vermemiş-ti. Şimdi burada hemen karar veremezdi. Felix'i asla görmeme onunla asla sevişmeme düşüncesini bir an-da kabul edemezdi. Böyle ani karar veremezdi.

Derek ile konuşmalıydı. Konuyu değiştirip, onun ve kendisinin içinde bulunduğu durumdan sıyrılmalıydı. Ne diyebilirdi? Derek küvetten çıktı: Şimdi herhal-de havluyla kurulanıyordu. Bir dakika sonra yatak odasına girecekti.

Ellen «Şirketi kim satın aldı?» diye seslendi.

Derek'in verdiği yanıtı anlayamadı: Tam o sırada telefon çaldı.

Ellen telefonu açmaya giderken sorusunu yineledi. «Şirketi kim satın aldı?» diyerek telefonun alma-cını kaldırdı.

Derek banyodan «Felix Laski adında bir adam. Onunla tanışmıştın, hatırlıyor musun?» diye seslendi.

Ellen telefon kulağında yanıt vermeden donup kaldı. Artık buna dayanamazdı: üstü kapalı imalar, sah-tekârlık ve acı gerçek.

Hattın diğer ucundaki ses kulağına «Alo, alo» di-ye seslendi.

Arayan Felix'ti.

241

Ellen «Aman Tanrım» diye fısıldadı.

Felix «Ellen?» dedi. «Sen misin?»

«Evet.»

«Seninle konuşacaklarım var. Buluşabilir miyiz?»

Ellen «Sa... sanmıyorum» diye kekeledi.

«Saçmalama.» Genizden gelen tok sesi çello nağ-melerine benziyordu. «Benimle evlenmeni istiyorum.» «Aman, Tanrım.»

«Ellen konuş benimle. Benimle evlenir misin?» Birdenbire Ellen ne istediğini anladı. Ve bunu fark edince sakinleşti. Derin bir nefes aldı. «Hayır, kesinlikle hayır» dedi.

Telefonu kapattı ve bir süre görmeyen bakışlarla baktı.

Ağır ağır bilinçli hareketlerle, giysilerini çıkartıp muntazam bir yığın halinde iskemlenin üstüne koydu. Sonra yatağa girip kocasını beklemeye başladı.

33

Tony Cox mutlu bir adamdı. Rolls Royce'unun için-de Londra'nın Doğu yakasındaki sokaklardan geçip evi-ne giderken neşeyle radyo dinliyordu. İşlerin ne kadar iyi gittiğini düşünüyordu. Sağır Willie'nin basma ge-lenleri unutmuştu bile. Radyoda çalan pop müziğinin temposuna uydurup parmaklarını direksiyona vurdu. Hava biraz serinlemişti. Güneş batmak üzereydi, mavi gökyüzünde beyaz bulutlar dolaşıyordu. Paydos saati yaklaştıkça yollardaki trafik fazlaşıyordu. Fakat bu akşam Tony'nin hiç acelesi yoktu.

Sonunda bütün sorunlar çözülmüştü. Çocuklar his-selerine düşen parayı almışlardı. Tony onlara paranın

242

geri kalan kısmının bankada nasılsaklanacağını açık-lamıştı. Bir kaç ay sonra onlara tekrar**bir miktar pa-ra** dağıtacağına söz vermişti. Herkes çok**mutluydu**.

Tony'nin tahmin ettiği gibi Laski parayı**hiç** nal-lanmadan kabul etmişti. Sahtekâr herif belki**de bir** kısmını kendi cebine indirmeyi düşünüyordu,**hele bir** denesin bakalım. İkisi kafa kafaya verip, Tony'nin ban-kadan çektiği paraların gerçek nedenini saklayacak bir formül bulmalıydılar. Bu da zor bir iş değildi.

Bu gece hiçbir şey zor değildi. Bu gece ne yapa-yım diye düşündü. Belki de eşcinsel barlardan birisi-ne gidip kendisine bir arkadaş bulurdu. Giyinip kuşa-nıp, göz alıcı takılarını takıp cebine bir tomar onluk doldurup eşcinsel bara gidecekti. Kendisinden bir kaç yaş genç bir oğlan bulup ona şefkat ve anlayış yağdı-racaktı: Birlikte nefis bir yemek yiyecekler, bir şişe şampanya içecekler, sonra Barbican'daki evine götü-recekti. Oğlanı yumuşatmak için biraz hırpalardı son-ra...

İyi bir gece geçirecekti. Sabahleyin oğlan biraz çürük çarık içinde olmasına rağmen cepleri para dolu mutlu bir şekilde evden ayrılacaktı. Tony insanları mutlu etmekten hoşlanırdı.

İçinden gelen bir dürtüye uyup, arabayı yolun ke-narına çekip köşe başındaki dükkâna girdi. Aydınlık, modern dekorlu gazete bayilerinden birisiydi. Duvar-lardaki raflarda parlak kapaklı dergiler ve kitaplar vardı. Tony dükkândaki en büyük kutu çikolatayı sa-tın aldı.

Tezgâhın arkasındaki genç kız şişko, sivilceli ve arsızdı. Çikolata kutusunu uzatırken sırtındaki naylon iş önlüğü kasıklarına dek sıyrılınca Tony arkasını dön-dü.

Kız «Kim bu şanslı bayan?» diye sordu.

2*3

«Annem.»

«Başka bir yalan söyle.»

Tony parayı ödeyip hızla dükkândan kaçtı. İğrenç bir kadımdan daha iğrenç bir şey olamazdı.

Arabayı evine doğru sürerken düşünüyordu: Bir milyon pöundum var, kentte felekten bir gece çalmak-tansa başka bir şeyler yapmalıyım. Fakat yapmak is-tediği hiçbir şey yoktu. İspanya'da bir ev satm alabi-lirdi, fakat orası çok sıcaktı. Yeterince arabası vardı. Dünya seyahatlerinden sıkılırdı. Köyde bir köşk iste-miyordu. Koleksiyon yapacağı hiçbir merakı yoktu. Bunları düşününce yüksek sesle güldü. Bir günde mil-yoner olmuştu ve üç kuruşluk çikolatadan başka bir şey alamıyordu.

Ama para güvence demekti. Eğer günü birinde sıkıntıya düşerse —Tanrı korusun, diye dua etti— ço-cuklara daha kolay bakardı. Bazı kez şirketi işletmek fazla pahalıya mal oluyordu. Aşağı yukarı yanında yir-mi herif çalışıyordu ve hepsi ceplerinde para olsun olmasın her Cuma eline bakıyorlardı. Tony içini çekti. Evet, artık sorumlulukları biraz daha hafifleyecekti. Hiç olmazsa yaptığı soygun buna değdi.

Arabayı annesinin evinin önünde durdurdu. Ara-banın saati dört otuz beşi gösteriyordu. Anne çayı ha-zırlamak üzereydi: belki de biraz peynirli tost, bir ta-bak fırında pişmiş fasulye, biraz meyveli pastanın üs-tüne üstü kremalı konserve armut kompostosu harika olurdu. Veya belki de anne Tony'nin en sevdiği — pey-nir, ekmek, reçel çıkartırdı. Bu gece geç saatlerde tek-rar yemek yiyecekti. Maşallah iştahı her zaman yerin-deydi.

Evden içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Hol dağınıktı. Elektrik süpürgesi merdivenlerin ortasında duruyordu, holdeki birisi de yere düşmüştü. Mutfak

kapısının önünde de bir öbek pislik duruyordu. Sanki annesi telaşla evden fırlayıp gitmiş gibiydi. İnşallah kötü bir haber değildir diye düşündü.

Yerdeki yağmurluğu alıp askıya astı. Köpek de dışardaydı. Sevinçle havlamamıştı.

Mutfağa doğru yürüdü ve kapının ağzında taş ke-silip kaldı.

İçerisi felaketti. Önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra kan kokusunu duydu.

Her yer, duvarlar, döşemeler, tavan, buzdolabı, fırın ve bulaşık süzme tablası her yer kan içindeydi. Mez-baha kokusu burnuna dolunca midesi bulandı. Bu ka-dar kan nerden akmişti? Ne sebep olmuştu? Çılgın gibi etrafına bakmıp bir ipucu araştırdı. Fakat etrafta kan-dan başka bir şey göremedi.

İki büyük adımda zıplayarak mutfaktan geçip ar-ka bahçenin kapısını açtı.

Ve anladı.

Köpek beton döşeli yolda sırt üstü yatıyordu. Göv-desine saplanan bıçak hâlâ üstündeydi — bu sabah bileylediği bıçaktı. Tony bıçakla delik deşik edilmiş ce-sedin yanma eğildi. Köpeğin gövdesi sanki patlak bir balon gibi sönmüştü.

Tony ağzının içinde korkunç küfürler savurmaya başladı. Köpeğin gövdesindeki bıçak yaralarına ve diş-lerinin arasındaki kopartılmış kumaş parçasma bakıp fısıldadı: «Kız, onlara karşı koydun demek.»

Sanki katili bulacakmış gibi bahçenin içini dola-şıp aradı. Yerde bir çocuğun fırlattığı çiğnenmiş pem-be jikletten başka bir şey göremedi

Tanrıya şükür olay sırasında anne dışardaydı. Tony annesi gelmeden etrafı temizlemeye karar verdi.

Bahçedeki odunluktan kazma kürek aldı. Bahçe kapısıyla bahçe arasındaki babasının sağlığında çiçek

diktiği bir avuç toprak şimdi bakımsızdı. Tony sırtın-dan ceketini çıkartıp, küçük kare bir yer işaretledi ve kazmaya başladı.

Mezarı kazmak uzun sürmedi. Tony çok güçlüydü ve aynı zamanda öfkesinden burnundan soluyordu. Top-rağı hırsla kazarken katili eline geçirirse neler yapa-cağını düşünüyordu. Er veya geç onu bulacaktı. Her-gele bunu öç almak için yapmıştı. İnsanlar öç almak için bir şey yaparlarsa hemen övünmeye başlardı. Ya eyleme geçmeden önce veya eylemden sonra övün-meye başlayıp kendilerini kanıtlamaya çalışırlardı. Hiç-biri çenesini tutamazdı, yoksa yaptıkları işin kıymeti kalmazdı. Tony bu tipleri iyi bilirdi. Birisinin kulağı-na kar suyu kaçınca, ödül alma ümidiyle nasıl olsa oğlanlardan birinin kulağına fısıldayacaktı.

Aklından belki de Moruk BüTin bu işte parmağı var diye geçirdi. Ama olamazdı: bu polisin çalışma tarzı değildi. Öyleyse kim? Tony'nin düşmanı çoktu, ama hiçbirinin böylesine intikam alacak kadar cesare-ti yoktu. Tony kendisine ölesiye nefret duyan birisini hemen işe alırdı.

Köpeğin cesedini ceketine sarıp, usulca çukura koydu. Çukurun üstünü tekrar toprakla doldurup, kü-reğin arkasıyla toprağı yassılttı. İnsan köpek için dua etmezdi değil mi? Hayır, etmezdi.

Tekrar mutfağa döndü. Burası bir felaketti. Tek başına temizlemesine olanak yoktu. Anne de bir kaç dakika sonra gelecekti — Tanrıya şükür evde olmama-sı büyük bir mucizeydi. Birisinin yardımına ihtiyacı vardı. Yengesine telefon edip çağırmayı düşündü.

Kanlara basmamaya çalışarak mutfaktan çıktı. Bokser bile olsa bir köpekten bu kadar çok kan aka-cağını tahmin etmezdi.

246

Telefon etmek için sahanlığa girince**diğer cesedi** gördü.

Herhalde telefon edip yardım çağırmak istemişti. Kapının önünden cesede kadar uzanan yerde ince bir kan izi vardı. Annesi halının üstünde boylu boyunca yatıyordu. Bir kez bıçaklanmıştı, ama aldığı yara öl-dürücüydü.

Tony'nin yüzündeki dehşet ifadesi yavaş yavaş de-ğişti. Yüzünün hatları kasıldı, sonra miniciklanmış yas-tık gibi büzüldü. Kollarını yavaşça havaya kaldırıp avuçlarını yanaklarına bastırdı. Ağzı açıldı.

Sonunda boğa gibi kükremeye başladı. «Anne!» di-ye bağırdı. «Oh, Tanrım anne!»

Cesedin yanma diz çöküp ağladı: Korkunç bir üzün-tü içinde kıvranan küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıç-kıra, avaz avaza ağladı.

Dışardan gürültüyü duyanlar kapının önüne top-landılar ama hiç kimse içeriye girmeye cesaret ede-medi.

34

Kent Tenis Kulübü tenisle uzaktan yakından hiç ilgisi olmayan, yalnızca öğleden sonrayı içki içmekle geçirmek isteyenlere hizmet veren bir yerdi. Kevin Hart zaman zaman kulübün ismine takılırdı. Fleet Sokağın-da dar karanlık bir aralıkta kilise ile büroların orta-sına sıkışmıştı. Masa tenisi oynayacak yer bile yoktu ki, nerde gerçek tenis oynanacaktı? Kevin eğer publar kapandıktan sonra içki servisi yapmak için bahaney-se tenis kulübünden daha iyi bir isim bulabilirlerdi. Hiç olmazsa Filatelist kulübü veya demiryolu maketi diye-

247

bilirler diye düşündü. Tenise en yakın oynadıkları şey, para ile çalışan makinede minyatür tenis kortunda te-levizyon ekranında düğmeye basarak oynanan oyundu.

Mamafih kulübün üç barı ve bir restoranı vardı. Daily Mail ve Mirror gazetelerinde çalışan birçok kişi ile tanışma olanağı sağlıyordu. Belki de günün birinde onlarla birlikte çalışırdı.

Kevin kulübe saat beşten önce gitti. Bir bardak bi-ra alıp masaya oturdu ve Evening News'de şöyle böy-le tanıdığı bir gazeteci ile konuşmaya başladı. Fakat akimi konuştuklarma veremiyordu. İçinden hâlâ kö-pürüyordu. Gazeteci bir süre sonra yanmdan kalkıp uzaklaştı. Kevin barın kapısından Arthur Cole'un içe-riye girdiğini gördü.

Arthur içkisini alıp Kevin'in yanma gelince, çok şaşırdı.

Arthur selam yerine «Ne gündü» dedi.

Kevin başını salladı. Aslında yaşlı adamın arka-daşlığını istemiyordu. Hislerini tahlil etmek için yal-nız kalmayı yeğlerdi.

Arthur birasından bir yudum aldı ve hoşnutluk-la bardağını masaya bıraktı. «Öğle yemeğinde içme-miştim» diye açıkladı.

Kevin nezaketen «Kaleyi tek basma mı bekliyor-dun?» dedi.

«Evet.» Cole cebinden bir paket sigara ve çakmak çıkartıp masanın üstüne koydu. «Bütün gün içmedim. Bakalım daha ne kadar dayanacağım» dedi.

Kevin saatine bakıp acaba El Vino'ya gitsem mi diye düşündü.

Arthur «Herhalde gazetecilik mesleğine atıldığına pişmansın» dedi.

Kevin şaşırdı. Cole'un bu kadar anlayışlı olabile-ceğini tahmin etmemiştir. «Evet.»

248

«Belki de haklısın.»

«Doğrusu insanı çok yüreklendiriyorsun.»

Cole içini çekti. «İşte senin derdin bu biliyor mu-sun? Hep böyle hazır cevapsın.»

«Eğer patronların kışını yalayacaksam yanlış mes-lek seçmişim.»

Arthur elini sigara paketine uzattı. Sonra fikrini değiştirdi. «Bu gün bir şey öğrendin değil mi? İşlerin nasıl yürüdüğünü anladın ve bu işten aldığın ders de utanmak.»

Kevin onun kendini beğenmiş ifadeyle konuşma-sına sinirlendi. «Bu gün gazetede onlardan sonra hiç kimsenin başarısızlık duymaması beni hayretlere dü-şürüyor» dedi.

Coİe acı acı güldü. Kevin onun can damarına bas-tığını anladı. Herhalde Arthur'un başarısızlıkları çok veya sürekliydi.

Yaşlı adam, «Siz yeni nesilsiniz ve sanırım bizim sizlere ihtiyacımız var. Eskiden —insan sıfırdan baş-lar ve yavaş yavaş yükselirdi— daha iyi yöneticiler ve gazeteciler yetiştirilmek istenirdi. Gazete yöneticiliğın-de akıllı kıtların fazla olduğunu açıklamakta yarar var. Senin bu meslekte kalacağını ümit ederim. Bir bira daha ister misin?» dedi.

«Teşekkürler.»

Arthur bara gitti. Kevin şaşırmıştı. Bu güne dek Cole'dan eleştiriden başka bir şey duymamıştı. Ama adam gazeteden ayrılmamasını istiyordu. Ve yönetici olmasını öneriyordu. Kevin böyle şeyler planlamamıştı ama bunları düşünmediği için planlamamıştı. Yönetici olmak istemiyordu : olayları bulmak, onların derinle-rine inip yazmak, gerçekleri yansıtmak istiyordu.

Ama emin değildi. Bunu sonra düşünecekti.

Arthur içkileri alıp masaya dönünce Kevin, «Eğer

yakaladığım her büyük haberde aynı şey başıma ge-lirse ben nasıl ilerlerim?» dedi.

Arthur tekrar acı acı güldü. «Bunlar yalnızca se-nin başına mı geliyor sanıyorsun? Ben bu gün mü ha-ber müdürü oldum sanıyorsun? Hiç olmazsa, senin eli-ne başka haberler geçecek.» Elini sigara paketine uzat-tı, bu kez bir tane yaktı.

Kevin onun dumanı içine çekişine baktı. Evet, di-ye düşündü, ben yeni bir öykü yakalayabilirim.

Ama Arthur için artık çok geç.

